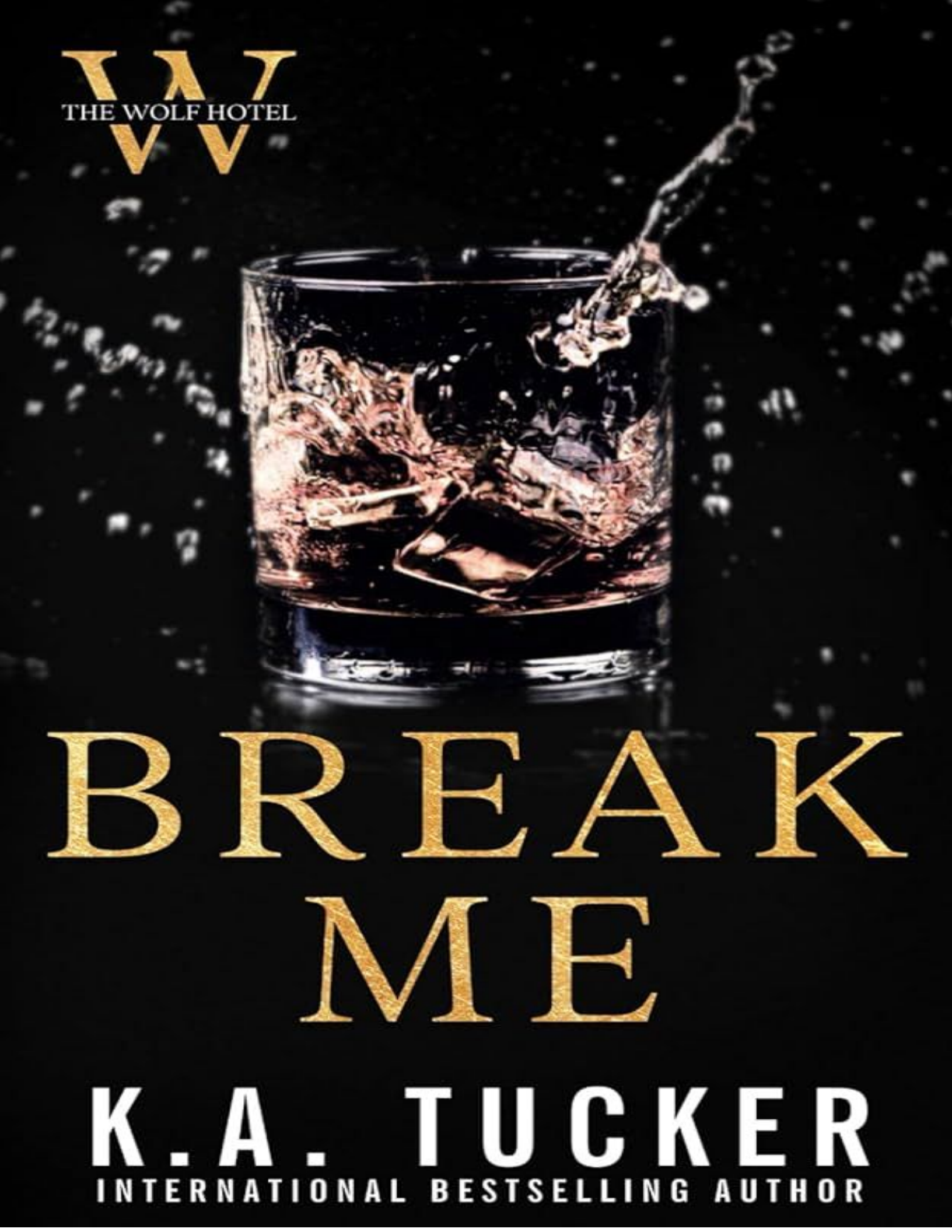
THE WOLF HOTEL

BREAK ME

K.A. TUCKER

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

KIR BENİ

The Wolf Hotel, 2

By Nina West

Telif Hakkı 2016 Nina West
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

v2

Düzenleme: Hot Tree

Editing Kapak tasarımı:

Nina West Yayımlayan:

Nina West

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On Üçüncü Bölüm

Bölüm On Dört

On Beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm

Yirmi Birinci Bölüm

Yirmi İkinci Bölüm

Yirmi Üçüncü Bölüm

Yirmi Dördüncü Bölüm

Yirmi Beşinci Bölüm

Yirmi Altıncı Bölüm

Yirmi Yedinci Bölüm

Yirmi Sekizinci Bölüm

Nina West Yazarının Diğer Kitapları

Yazar Hakkında

Birinci Bölüm

"Saçmalık, saçmalık, saçmalık..." Yemek masasının etrafında volta atıyorum, maillerin içeriğini düşündükçe midemi bulandıran çalkantıyı bastırmak için kollarımı karnıma sarıyorum.

Henry'nin bana hiçbir şekilde okumamamı söylediği gizli belgeler.

Şimdi nedenini biliyorum.

Henry bir... ne, tecavüzcü mü? Avukat Dyson, Kiera'nın zorla cinsel ilişkiye girdiği için suç duyurusunda bulunacağını söylerken bunu mu kastediyordu? Henry son asistanına ne yaptı? *Evli* asistanına.

Her neyse, onu birkaç yüz bin dolar ve susma emriyle satın almaya çalışmak için yeterliydi. O gün telefonda konuşurken kulak misafiri olduğum Henry ve babası da bundan bahsediyordu. Henry'nin çözüldüğünden emin olduğu "talihsiz durum" Kiera'ydı, bu da Henry'nin babasının her şeyi bildiği anlamına geliyor.

Bu doğru mu? İlk gece kendimi körfezin dibinde bulmamamı sağlayan, ilk gece sarhoş bir şekilde kendimi ona attığımda beni öpmeye bile tenezzül etmeyen bu güzel, karmaşık adamın bir kadına zorla sahip olacak bir erkek olması mümkün mü?

Henry'yi hiç tanımıyorum. Onu tanıdığımı *düşünebilirim. O* samimi anları -sarhoş kıçımı eve taşımasını, o gün ormanda boz ayıyla ilgili beni sakinleştirmek için koruyucu kolunu bana dolamasını, teknede hastalandığımda yüzündeki endişeli ifadeyi- özlemle anabilirim ve kendimi onun asla bir kadını zorlamayacağına ikna edebilirim. Onun yakışıklı yüzünü ve mükemmel erkeksi formunu gözümün önüne getirebiliyorum ve kendime asla kimseyi zorlamak *zorunda kalmayacağını,* çünkü hiçbir kadının kendini ona isteyerek vermeyeceğini söyleyebiliyorum.

Ama onu gerçekten tanımıyorum. Onu çok kısa bir süredir tanıyorum. Kendimi başka türlü ikna edersem aptallık etmiş olurum. Herkesin benim olduğuma inandığı aptal çiftçi kız olurdum.

İnliyorum. Heyecan verici kaçış yazım, Jed'in neden olduğu acıdan ve annemin üzerimdeki kontrolünden kurtulma şansım, beni tüketen bu sarhoş edici bulut

Henry ile tanıştığım andan beri her şey bitti. Bir tuşa kazara basmamla her şey değişti.

Neden o e-postayı okumak zorundaydım? Neden cahil kalamadım?

Yine de, eğer avukatın söyledikleri doğruysa, bunu yakında zaten duyacağım. Diğer herkesle aynı zamanda. Ve sonra hepsi bana, yeni asistanına bakıyor olacak. Merak edecekler, sorgulayacaklar. Wolf Otelleri'nin milyarder varisi son asistanını da mı zorluyor? Henry ve avukatının tartışmak isteyeceği "benzer patavatsızlıklardan" biri de ben miyim? Kaç tane var?

Ya herkes yattığımızı anlarsa?

Ya beni Henry'nin duruşmasına tanıklık etmem için çağırırlarsa? Yemin altında olacağım. Birlikte yattığımızı ama bunun tecavüz olmadığını, kendi rızamla olduğunu itiraf etmek zorunda kalacağım.

-Sonra medya bunu duyacak ve haber yapacak. Her şey gazetelere yansıyacak, annem ve Greenbank'teki herkes tecavüzcü Henry Wolf ile nasıl isteyerek cinsel ilişkiye girdiğimi konuşacak ve

Rahip Enderbey Pazar ayininde şeytan tarafından nasıl ayartıldığım hakkında vaaz verecek.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin!" Zar zor nefes alabiliyorum, göğsüm panikten çok daraldı.

Anlamıyorum! Henry agresif, değişken ve toplum içinde tam bir pislik olabiliyor ama bana zarar verecek, istemediğim ya da hoşuma gitmeyen hiçbir şey yapmadı. Peki bu Kiera ile arasında tam olarak ne oldu? Asistanlarıyla yatmak gibi bir huyu mu var? Kadın hayır dedi ve o da kabul etmedi mi?

İş telefonumun tiz sesi Penthouse Cabin One'ın sessizliğini bölüp beni geçici olarak felç ederken bir ciyaklama sesi duyuyorum.

O hattan beni arayabilecek tek bir kişi var.

Bir... iki... üç kez çalmasına izin verdim ve yakında almazsam, okumamam gereken o e-postaları okuduğumu öğrenecek. Umursamalı mıyım? Ona karşı yüzde 100 dehşete düşmeye ve suçluluk hissetmemeye hakkım var mı? Tabii ki var!

Büyük bir yanlış anlaşılma olmadıysa tabii.

Tabii kafamın arkasında bana bunun doğru olamayacağını söyleyen o küçük ses haklı değilse.

Her iki durumda da, aramalarını görmezden gelerek öğrenmeyeceğim.

"Kendine gel Abbi," diye mırıldanıyorum masanın etrafında dönüp telefonumun durduğu masaya doğru ilerlerken. Daha dün sabah beni çırılçıplak soyup yere serdiği yere. Tanrım, daha dündü! Sadece bir haftadır onun için çalışıyorum! Birlikte geçirdiğimiz onca zamana rağmen, sonsuzluk gibi geliyor. Sanki Henry bana dokunduğu an, bu garip tavşan deliğinden zamanın ve zekanın önemli olmadığı alternatif bir gerçekliğe düştüm.

Önemli olan tek şey patronumla ateşli ve uygunsuz bir seks yapmaktı.

Ama şimdi o tavşan deliğinden çıktım ve kafa karışıklığı, panik ve ezici bir hayal kırıklığı girdabına girdim.

"Alo? Selam. Hey." Gergin olduğumda yaptığım gibi, gevezelik etmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Sana hemen lobide ihtiyacım var." Henry'nin derin ve melodik sesi kulağıma doluyor, ama bu kez vücudumu ürpertmek için ayırdığı boğuk sesini değil, toplum içindeyken duyduğum kısık sesini duyuyorum.

Ne söylemem gerektiğini biliyorum. *Evet, Bay Wolf. Tam şurada.* Eşyalarımı alıp ona koşmam gerekiyordu. Ama ağzımı açtığımda, gerçeği talep etmek için karşı konulmaz bir dürtüyle vuruldum. Ne de olsa bu adamın içime girmesine izin verdim. Ona kişisel, özel ve değerli bir şey verdim. Ona *kendimi verdim*. Yaptığı korkunç bir şey yüzünden hayatımın bir miksere atılıp yüksek hıza ayarlanmak üzere olup olmadığını bilmeye hakkım var.

"Abbi!"

Kulağıma gelen havlamayla sıçradım.

"Evet?" "Beni duydun mu?"

Bu telefonda konuşulacak bir şey değil. "Birkaç dakika sonra görüşürüz."

"Hayır, orada olmayacağım. *Luxury Travel* dergisinden gelen muhabiri karşılamanız gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. "Roshana Mafi?" Kendisinden kişisel olarak yazılmış bir kartla çiçek alan egzotik güzel

Henry mi? Tüm önemli medya bağlantılarıyla kendisinin görüştüğünü sanıyordum.

"Evet. Tabii," diye mırıldanıyor umursamazca. Elbise ayakkabılarının yere vurduğunu duyabiliyorum. Muhtemelen alt kattaki personel bölümlerinden birinde. Her neredeyse, sessiz ve hızlı yürüyor.

"Saat kaçta orada olacak?"

"Ben nereden bileyim?" diye çıkışır ama sonra iç çeker. "Belinda'ya sor. Yapmam gereken bazı önemli görüşmeler var."

Planladığım hiçbir görüşme yok çünkü takvimi önemli konukları karşılamak için açık. Sanırım o aramalardan biri avukatıyla. Henry stresli, bu çok açık.

"Onun yerine Belinda'nın onu karşılamasını sağlayayım mı?"

"Hayır. Yıllar önce aralarında bir olay oldu. Belinda'dan nefret ediyor."

Gözlerimi deviriyorum. Detayları sormayacağım. "Tamam. Ona söylememi istediğin özel bir şey var mı?" "Onu sonra

göreceğimi. Aslında, Michael'ı ona gönder. oda masajı için. Bu hoşuna gidecektir ve onu meşgul edecektir."

"Tamam." Nefesimi tutup hattın kesilmesini bekliyorum ki telefonu kapatabileyim.

Uzun bir duraklama oldu. "Cevap vermen neden bu kadar uzun sürdü?" Ses tonuna şüphe karışıyor.

"İşemek. Yani tuvalete," diye ağzımdan kaçırıyorum, çünkü aklıma gelen ilk şey bu oluyor. Bana yalancı demesini, benimle yüzleşmesini bekleyerek utanıyorum.

"Yerleştiğinden emin ol." Hat kesildi.

~ ~ ~

"Kiminle buluşacağını söyledi?" Belinda'nın siyah rugan topuğu sabırsızca mermere vuruyor.

"Yapması gereken birkaç önemli görüşme var."

"*Bundan* daha mı önemli? Bana takvimini göster." Parlak kızıl pençelerim iPad'ime uzanıyor, ama onu göğsüme sımsıkı sarıyorum ve onun hüsran dolu iç çekişini kazanıyorum. "Seni zaten iyi eğitmemiş mi?"

Hiçbir şey söylemiyorum ve koyu mavi sulara ve onun ötesinde, Mayıs ortasında hala beyaz örtüyle kaplı sıradağlara kadar uzanan uçsuz bucaksız yeşillik denizine bakıyorum. Alaska hala ilk gördüğüm andaki gibi nefes kesici güzellikte.

Sadece Kurt Koyu'nun büyüsü bozuldu. "Bunun babasının gelmesiyle bir ilgisi var mı?

Çünkü yemin ederim, William Wolf ne zaman bir mil çapına yaklaşsa, Henry umursamaz davranmaya başlıyor."

"Belki. Bilmiyorum. Söylemedi." Avukattan gelen bu e-posta bana Henry'nin babasına bekleyen suçlamaları ve davayı anlatmanın kolay olmayacağını düşündürüyor. Babasının nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. Wolf Hotels'in itibarını çok önemsiyor g i b i görünüyor.

Feribotun köşeyi dönmesi Belinda'nın dikkatini Henry'nin nerede olduğu konusunda daha fazla bilgi edinmem için bana baskı yapmaktan uzaklaştırıyor. "Tamam, on dakika ve geri sayım devam ediyor. İşte oda anahtarı." Kartı bana doğru itti. "Çatı Katı Kabin İki'de kalıyor."

"Henr'in, yani Bay Wolf'un yanında mı?" Henry, kulübesinin duvarları dışında her *zaman Bay Kurt* olduğu konusunda kararlıydı.

"Evet. Bay Wolf'un bizzat istediği gibi. Housekeeping'i ara ve hoş geldin paketini tam beş dakika içinde teslim etmelerini söyle; buz kovasının erimesini istemeyiz. Ve irtibat görevlisini hazırlayın. Onun hazır olması gerekiyor.

Bay Wolf her ne yapıyorsa ondan kurtulana kadar tamamen eğleneceğiz."

"Çoktan halledildi. Michael birazdan gelecek."

"Masaj mı?"

Başımı salladım. "Bay Wolf'un isteği."

Siyah çerçeveli kalın gözlüklerini düzeltip film yıldızı sarısı dalgalarını düzeltirken küçük bir memnuniyet ifadesiyle başını sallıyor. "Roshana Mafi'nin etkilenmesi gerekiyor. Ondan örnek teşkil edecek bir eleştiriden başka bir şey istemiyoruz. Tüm bunlarla başa çıkabilir misin?"

"Evet."

"Gerçekten mi? Çünkü göğüslerin neredeyse dışarı sarkıyor."

Gözlerim panik içinde açık gömleğime kayıyor, üst düğme yine biraz fazla büyük ilikten kaymış. Henry diğer gömleğimin düğmelerini kopardıktan sonra yeni bir bluz almıştım. "Bu düğme tutmuyor," diye mırıldanıyorum, yanaklarım kızarırken düğmeyle uğraşıyorum.

"Sana başka bir gömlek bulana kadar kullanman için temizlikçide bir çengelli iğne olmalı. Ceketini ilikle. Bu

yardımcı olabilir." En azından Belinda bu konuda kızgın görünmüyor. Otel müdürü olarak Henry'den sonra en yetkili kişi o. Ayrıca göğüslerini bilerek sergileyen dekolte üstler giyiyor, yani bu bir tencere ve çaydanlık anı.

Belimdeki büyük boy tek düğmeyi ilikliyorum. Gerçi bunun ne kadar işe yaradığını bilmiyorum. İşlevden çok moda için.

"Tamam. Sana söylediğim her şeyi hatırlıyor musun?" Benim aptal olduğumu düşündüğünü hiç saklamadı.

Gözlerimi devirirken başımı başka tarafa çevirdiğime emin oluyorum. "Evet. İyi olacağım." Doğrusu, bu sabah açtığım e-posta bombasıyla o kadar meşgulüm ki, Belinda'nın söylediklerinin tek kelimesini bile dinlemedim. Ama fazla endişelenmiyorum, çünkü Henry'nin avukatının yazdıkları doğruysa, hiçbir örnek inceleme Henry'yi ya da Wolf Hotels'i yaklaşan boktan fırtınadan kurtaramayacak.

"Oh, ve bir şey daha... Roshana bir engerek. Söylediği hiçbir şeyi kişisel olarak almayın."

İçimi çektim. *Harika. Sabırsızlanıyorum.*

İkinci Bölüm

Roshana Mafi'nin kıvrımlı vücudu ön merdivenleri kararlılıkla tırmanırken sallanıyor, belboy da gösterişli zebra desenli valiziyle birlikte rampa boyunca onu takip ediyor. Belinda'nın hazırladığı dosyadaki resimden bile daha egzotik. Stüdyodaki resimde kobalt mavisi takım elbisesi içinde, parlak kuzguni saçları düzgünce taranmış, beyaz arka plan sadece teninin zengin bronz tonunu güçlendirecek şekilde poz vermişti.

Saçları hâlâ parlak ve pürüzsüz, bembeyaz cüretkâr takım elbisesi hâlâ ilkel ama arka plandaki vahşi doğa ve neredeyse siyaha çalan iri gözleri temiz deniz havasıyla parlayınca, cilaya karşı seksi ve vahşi bir nitelik kazanıyor.

Ellerimi sıkmamak için yumruk yapıyorum. Onunla tanışacağım için gergin olmamalıydım. Hiç umursamamalıyım.

Ancak Roshana Mafi ve *Luxury Travel* dergisine göre ben Wolf Cove'un bir parçasını temsil ediyorum ve

Henry ve onun yasal sorunları ne olursa olsun, burayı kötü bir şekilde yansıtmak istemiyorum. Burası güzel bir otel ve destinasyon ve çok sayıda çalışan Homer'a bir iş için gelmek üzere çok fazla para ödedi. Sadece birkaç haftadır buradayım ve yakın zamanda buradan ayrılmayı düşünmek istemiyorum.

Ama tahmin ediyorum ki herkes patronumla yattığımı öğrendiğinde, uçakla Greenbank, Pennsylvania'ya, zorba anneme ve o yalancı piç Jed'e geri döneceğim.

Bu gerçeği şimdilik bir kenara itiyorum ve geniş bir gülümsemeye zorlayarak öne çıkıyorum. "Bayan Mafi?"

Gözleri benim üzerimde geziniyor ve yüzüme yerleşmeden önce irtibat üniformamı oluşturan erik etek ve beyaz ipek bluzu değerlendiriyor. "Bu doğru."

"Wolf Cove'a hoş geldiniz. Benim adım Abbi ve size eşlik edeceğim-"

"Henry nerede?" Sesi, beni anında sinirlendiren o soğuk, doğal küçümseyici tonlardan birini taşıyor.

"Kendisi acil bir mesele için çağrıldı ancak mümkün olan en kısa sürede sizinle bağlantı kuracağını söylememi istedi. Özürlerini iletti."

Hoşnutsuzlukla burnunu çekiyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Sahibi ona kırmızı halı sermek için burada olmadığı için mi mutsuz? Yoksa *Henry* onunla tanışmaya gelmediği için mi? İlk ismini kullandığını fark ettim ama Henry'nin onunla daha önce hiç tanışmadığı izlenimine kapıldım. Şüphesiz o da araştırmasını yapmıştır, tıpkı Henry'nin yaptığı gibi. Yakışıklı milyarder bu dergi yazarının dikkatini çekti mi?

Belki de Wolf Cove'a bir makale yazmaktan daha fazlasını yapmayı planlayarak gelmiştir.

Henry o özel notu ona alıntılanabilir replikler sağlamaktan daha fazlasını yapmayı planlayarak mı yazdı?

Bu yüzden mi onunkinin hemen yanındaki çatı katında kalıyor?

"Beni istediğin zaman süitime götürebilirsin."

"Tamam." İçimdeki kıskançlık ateşini bir kenara itip ve geniş bir gülümsemeyle Belinda'nın ceketini düzeltti.

Bu sabah elime tutuşturuldu. Misafir kabul ederken daha profesyonel bir görünüm. "Lütfen beni takip edin."

~ ~ ~

"Alaska'ya ilk seyahatiniz mi?"

Roshana evet der gibi bir ses çıkardı ama emin olamadım. Onu kapalı patikadan aşağıya, kamarasına götürürken neredeyse tek kelime etmedi. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu kadınla sohbet etmektense arabanın tekerlek seslerini dinlemeyi tercih ederdim.

"Eminim bayılacaksınız. Wolf Cove büyülüdür."

Bakışları ana odada geziniyor, tonozlu tavanları ve tasarım detaylarını yıldırım hızıyla inceliyor, ifadesi sertleşiyor. Henry'ninkinin aynısı, kremler, beyazlar ve ahşaba karşı metalin hoş bir kontratıyla dekore edilmiş ve aklı başında hiç kimsenin şikayet edebileceği bir şey yok.

"Yatak odasına lütfen." Çivit mavisi vernikli tırnaklarını görevliye doğru salladı, ancak görevli zaten o yöne doğru ilerliyordu.

En yakın olan ana masa telefonuna yöneldim. "Çatı Katı Kabini size özel hizmet personeliyle birlikte gelir. Tek yapmanız gereken üzerinde irtibat yazan düğmeye basmak" -Telefondaki belirgin düğmeye basıyorum ve üç saniye geçmeden hizmetlilerin kapısı gıcırdayarak açılıyor

-"Andy de kendini size sunacaktır."

"Merhaba, Bayan Mafi. Kaldığınız süre boyunca size hizmet etmekten memnuniyet duyarım." Avustralya aksanıyla konuşan, uzun boylu, fit ve çekici bir sarışın olan Andy, o parlak gamzeli gülümsemesini takındı. Yarım saat önce lobide onun yanında duruyordum, Belinda ona bu gülümsemeyi günün ya da gecenin hangi saatinde olursa olsun konuğuna karşı kullanmasını söylediğinde - ki gece ya da gündüz tam da Roshana'nın ihtiyaç duyması halinde onun çağrısını beklemek üzere o küçük hizmetli odasında saklanacağı zamandır.

Roshana'nın buz gibi dış görünüşü bir anlığına yumuşuyor, tıpkı Belinda'nın kişisel hizmetkârını gördüğünde sessizce tahmin ettiği gibi.

"Michael, Bay Wolf'un ikramı olarak size tüm vücut masajı yapmak üzere yaklaşık on dakika içinde burada olacak. Kendisi Bay Wolf'un kişisel masözüdür."

Cevap olarak sadece hafifçe başımı salladım.

"Başka bir şey yoksa, Andy'yi size süitinizi gezdirmesi ve sizin için hazırlanan seyahat programını incelemesi için bırakacağım. Wolf Cove'un sunduğu tüm gezi ve şımartmalarla dolu." Çünkü yemek masasının etrafında volta atabileceğim ve suçlu patronumuz için huzur içinde endişelenebileceğim Kabin Bir'in sessiz sınırlarına geri dönmeyi gerçekten çok istiyorum.

Roshana bir şey söylemeyince, bunu gitmem için bir işaret olarak kabul ediyorum.

"İşverenine söyle, onun için daha öncelikli olmadığım için hayal kırıklığına uğradım." diye seslendiğini duyduğumda kapıya doğru yolu yarılamıştım. Bunu havalı bir sesle söylüyor ama bunun bir uyarı olduğunu biliyorum. Onun dergisinde kötü bir yazı çıkmasından korktuğum için panik içinde Henry'ye koşmam gerekiyordu.

Ama ben onun vasat bir eleştiriden çok daha büyük sorunları olduğunu biliyorum. "Elbette. O zamana kadar lütfen hoş geldiniz notunu ve özürlerini kabul edin." Yemek masasının üzerinde duran Sibirya Floksu ve Acı Bakla kır çiçekleri aranjmanını işaret ediyorum, keşke daha önce buraya gizlice girip ona yazdığı mesajı okuyabilseydim.

O daha fazla tehdit savuramadan kapıdan dışarı fırlıyorum ve kartımı avucumun içinde sıkıca tutarak Birinci Kabin'e doğru koşuyorum. Her zamanki gibi hizmetkârların odasından giriyorum, çünkü içeri girdikten sonra süitte ne kadar özgürce hareket edersem edeyim, dışarıdakilere karşı görünüşümü korumam gerekiyor.

"Tanrı aşkına! Hayatımı mahvetmesine izin vermeyeceğim. Sadece yapılması gerekeni yap, Allah kahretsin!"

Üçüncü Bölüm

Kapının gürültüyle kapanmasını engellemek için elimi uzattım ve sonra kanım kulaklarımda zonklayarak ana kabinin personel girişine yaklaştım. Her zamanki gibi kapı, Henry'nin alanına rahatça girebilmem için aralık bırakılmıştı. Ancak şimdi Henry'nin burada olduğumu bilseydi bu kadar açık konuşmayacağından şüpheleniyorum.

Yine de tüylerimi diken diken eden şey "yapılması gerekeni yapmak" ile ilgili kısım. Onu tecavüzle suçlayan ve hayatını mahvetmek üzere olan kadına tam olarak "yapılması gereken" nedir?

Birdenbire kulak misafiri olmak o kadar da akıllıca bir hareket gibi görünmüyor. Yine de kendime engel olamıyorum, daha yirmi dört saat önce sırılsıklam aşık olduğum adamın telefonda birilerine atıp tutmasını dinlerken kollarımı göğsümde kavuşturup rahatlatıcı bir şekilde sarılıyorum.

Bu Henry'nin farklı bir yönü. Sinirlendiğinde bile, her zaman soğukkanlılığını korumuştur.

Kibir ve sakinlik. Kontrolün. Burada artık kontrollü değil. Bence korkuyor ve bunun iyi bir sebebi var.

"Sikimde bile değil! Sen benim avukatımsın ve ben Alaska'dayım, bana milyonlarca dolara mal olan yeni bir oteli işletmeye çalışıyorum. Bu hafta sonu bir medya etkinliğim var, şu anda bununla uğraşamam! *Senden* bunu yapmanı istemiyorum. Bunu yapması için kendi adamını tut."

Aman Tanrım. Ne yapacaksın? Adamını işe mi alayım? Yüksek sesle solumamak için ağzımı kapatıyorum.

"Tabii ki babam size anlaşmanızı söylüyor. Bu işin mahkemeye gitmesini istemiyor. Çıkacak haberleri hayal edebiliyor musun?" Henry telefondaki birini dinlerken uzun bir duraklama oldu ve sonra patladı. "Allah kahretsin!" Parkeye çarpan gürültülü bir sesle sıçradım. Bir şey kırılıyordu. Muhtemelen bir lamba? "Bunun benim menim olduğunu kanıtlamak için DNA testine ihtiyaçları yok. Sana şu anda söyleyebilirim ki.... Kahretsin, hatırlayamıyor muyum? Üç hafta önce miydi? Dört hafta mı? Onları saklamış olmalı.... Bunu bana neden yapıyor? Yani, hadi ama. Ona üç ay ücretli izin verdim, ona gülünç bir kıdem tazminatı ayarladık. Ona övgü dolu bir tavsiye mektubu yazdım. O da bana

İmzalayacaktı. İmzalamaya hazır olduğunu söylemiştiniz. Söyle bana, ne değişti? Hayır, bu onun suçu, benim değil. Bu şekilde olmak zorunda değildi. Hayır... Hayır! Siktir, hayır! Şirketinin Wolf Şirketi'ni temsil etmesi umurumda değil. Sen benim avukatımsın ve ne istersem yapacaksın." Ağzından çıkan her kelime daha uğursuz, daha komplocu geliyor. Bunların hiçbirini duymamalıyım.

"Beni çok dikkatli dinle, Dyson. Ona ödeme yapacak paramın olup olmaması umurumda değil. Saçma sapan bir suçlamayla tehdit edilip haraç *almayacağım.* Sadece kızgın çünkü beyaz bir çit ve üç çocuk istiyordu ve bu ona verebileceğim bir şey değil.... Belli *ki*
Bir aylık külotunu tutup beni tecavüzle suçladıysa.... Benimle dalga mı geçiyorsun? Ben *asla* bir kadını zorlamadım, Dyson. O da en az benim kadar istedi. Bunun için bana *yalvardı.*"

Yani, Kiera'nın söylediklerinin yalan olduğunu iddia ediyor. Bu doğru mu? Yoksa ondan acı sona kadar inkar mı beklemeliyim? *Bunun için bana yalvardı*. Bu klasik tecavüzcü cevabı değil mi?

Yoksa gerçek mi? Henry çok parası olan güçlü bir adam. Muhteşem, güçlü bir adam, birkaç gün içinde,

Şimdiden beni, benden istediği her şeyi yapacağım sarhoş edici bir ağa düşürdü.

Ve kadınlar kindar yaratıklar olabiliyor. Greenbank'te Billie Jo Clayburn kocası Matt'i bir gece başka bir kadınla yatakta yakaladı. Ertesi gün, kocası işe gittikten sonra banka hesaplarını boşalttı, arabalarını, golf sopalarını, aile yadigarlarını, takım elbiselerini, kısacası değer verdiği her şeyi Pittsburgh'daki bir rehin dükkanına sattı ve ilk uçağa atlayıp Avrupa'ya gitti. Yazın geri kalanında Facebook'ta çeşitli erkeklerin kucağında çekilmiş fotoğraflarını paylaştı, Matt'e kendisine hayatının seyahatini yaşatmak için bu kadar çok çalıştığı için teşekkür etti ve ona ve patronunun karısına mutlu bir yaşam diledi.

Söylemeye gerek yok, Matt işsiz ve beş parasız kaldı ve bu konuda pek bir şey yapamadı çünkü en başta aldatan piç kurusu oydu.

Henry'nin korkunç iddiaları yalanladığını duymak bende bir rahatlama dalgası yarattı, çünkü onun böyle bir şey yapmayacağına inanmayı çok istiyordum. Ama bu rahatlama, gerçekliğin ve incinmişliğin patlayan acısıyla çabucak dümdüz oluyor.

Son asistanını da beceriyordu.

Ve bekaretimi ona teslim ettim. Çok özgürce.

Midem, her düşüncemi ve dileğimi hızla işgal etmiş olsa da, onun için bir oyuncaktan başka bir şey olmadığım gerçeğiyle çalkalanıyor. Uygun ve hızlı bir cinsel çözüm.

Bir şey tıkırdıyor ve Henry nefesinin altında küfrediyor -Sanki bir sandalyenin ayağına tekme atmış gibi. Volta attığını hissediyorum. "Tabii ki dedektif soruşturacak. Kıyafetlerindeki spermimi ve kocasının morluklarla ilgili saçma yalanlarını ona verdi. Hafta sonuna kadar DNA örneğimi isteyeceklerini tahmin ediyorum. İşbirliği yapmayabilirim ama bu beni suçlu gösterecek ve sonunda yine de alacaklar. Her iki durumda da eşleştirip beni tutuklayacaklar. *Bu olamaz*, Dyson! Evet! Evet! Tabii ki korkuyorum! Eğer medya bunu öğrenirse, tüm bunların saçmalık olduğunun bir önemi kalmaz. Kim, Kiera mı? Hayır, onun hiçbir fikri yok..."

Kiera'nın ne hakkında hiçbir fikri yok?

Henry, avukatı ne derse desin, bıkkın bir iç geçirdi. Keşke bu hoparlörden olsaydı. "Sanırım bütün bunların arkasında o sik kafalı kocası var,

Her neyse. Karısını artık memnun edemediğini ve bundan hoşlanmadığını öğrendi."

Belli ki evlilik yeminlerine değer vermiyor. Potansiyel bir kadın avcısı yeterince büyük bir tehlike değilmiş gibi, ikinci tehlike.

"Evet, yap. Güvenliğe sizi içeri aldıracağım."

Nefesimi tutmuş, Henry'nin diğer taraftaki kişinin konuşmasını dinlemesini bekliyorum, kabin ölüm sessizliğinde.

İşte o zaman kişisel telefonum çalmaya başlıyor. Çantamın içinde duran.

Panikle tıslama isteğimi bastırıp çantamı bulmaya çalışırken çantamın askısı omzumdan kayıyor. Yumuşak bir gümbürtüyle yere çarpıyor. Çılgınca ellerimle cebimi karıştırırken, onu bulup yan taraftaki sessizlik düğmesini çevirirken nefesimin altında küfrederek ona doğru atılıyorum.

Gürültünün fark edilmemesini umuyorum.

Kapı gıcırdayarak açıldığında ve Henry'nin cilalı siyah ayakkabıları önümde belirdiğinde hâlâ dizlerimin üzerinde, başımı eğmiş durumdayım.

"Gitmem gerek. Ofisime geldiğinde beni ara, sana kasanın şifresini vereyim," diyor Henry, sesi

Bir dakika öncesine kıyasla doğal olmayan bir şekilde sakindi, ancak daha az düşmanca değildi.

Ne yapacağıma karar verirken çantamdan dökülen birkaç eşyayı toplamak için zaman ayırıyorum. Ne söylemeliyim? Aptal numarası mı yapayım? Buraya yeni geldiğimi mi söylesem? Hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranıp gülümseyerek beni öpmesini mi beklesem?

Bana soyunmamı mı söyleyeceksin?

Beni masasında mı sikeceksin? Yatağında mı?

Şu anda ona karşı ne kadar dehşete düşmüş olsam da, bana dokunması düşüncesinin kalçalarımın arasında bir sıcaklık yaratmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Beni bir tür seks sapığına dönüştürdü. Ama sanki fermuarını açmasını bekliyormuşum gibi dizlerimin üzerinde öylece oturamam. Sonunda başımı kaldırıp bakmaya cesaret ediyorum, tam zamanında elinin avuç içi dışarıda, önünde uzandığını görüyorum.

Bu centilmence bir teklif sayılabilirdi ama yine de Henry Wolf'tan bir emir duydum.

Parmaklarımı onun nasırlı avuçlarının üzerinde kaydırarak -o odunları yararak kazanmış olmalı- ayağa kalkıyorum. Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum ve bakışlarımın onun sert vücuduna, kömür rengi tasarımcı

takımına, mükemmel ve sıra dışı bir şekilde tırmanmasına izin veriyorum.

Alaska'nın vahşi doğasında herhangi bir günde olduğu gibi, onun gözleriyle karşılaşmadan önce.
Gözlerindeki soğuk, çelik mavisi anında midemde düğümler oluşturuyor.

"Kulak misafiri olmak gibi *çok ama çok* kötü bir huyun var Abigail," diye fısıldıyor.

Bana Abigail denmesinden nefret ettiğimi biliyor ama şimdi bunu ona hatırlatmanın sırası değil. Zayıf ve korkmuş görünmemek için boğazımı temizliyorum. "Bölmek istemedim."

"Yalancı." Dudağı eğlenerek seğiriyor ama çok çabuk düşüyor. "Tam olarak ne duydun?"

İşte gerçek an. Yalan söyleyip gülümseyeceğim ya da bildiklerimle yüzleşeceğim. Hangisi?

Yüzleşme konusunda hiç iyi olmadım. Aslında, bu konuda berbatım. Bu konuda babama çekmişim. Bu yüzden annem ikimizi de Bernadette Mitchell gibi yaşamaya zorlayabiliyor. Bu yüzden Jed bana yaban yulaflarını ekerken onu beklememi söylediğinde onun yalancı, hilekâr suratına yumruk atmadım. Henry ile tanıştığımdan beri gerçekleri inkar etmekte bu kadar iyi olmamın nedeni bu.

Gerçeği tekrar inkar etmek istemiyorum. Yine de akıllı

olmak zorundayım çünkü Henry'nin

tehdit gibi hissettiren her şeyi.

Henry'nin gözleri beyaz bluzuma kayıyor ve düğmenin bir kez daha delikten kaydığını anlıyorum. Zaten gömleğim de göğüs dekoltelerimi saklamakta pek başarılı değil - belli ki benimle ilgili en sevdiği şeylerden biri bu.

Elini bırakıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve düğmeyi düzeltirken bedenimden zevk almasını engellemek için zayıf bir girişimde bulunuyorum. Ama gözleri benimkilerle buluştuğunda ve içlerindeki sıcaklığı gördüğümde, bundan daha fazlasını yapmam gerektiğini anlıyorum.

"Sana 'bunun için yalvaran' bir kadın hakkında bir şeyler duydum. Ve kocası."

Bu Henry'nin aklından geçen korkunç düşünceleri bastırmış gibi görünüyor. İç geçiriyor ve dönüp ana kabine doğru ilerliyor. Hiç düşünmeden peşinden gidiyorum, buna nasıl cevap vereceğini duymak için yanıp tutuşuyorum. Ne söyleyeceğini. Gerçeği ya da en azından bir kısmını zaten biliyorum.

Kristal sürahiye yöneldiğini gördüğümde kaşlarımı çatıyorum. "Daha öğlen bile olmadı."

"Bir yerlerde saat beş olmuş," diye mırıldanarak kendine bir bardak kehribar rengi sıvı dolduruyor.

"Tüm medya gelirken bunu yapmak istediğine emin misin? Ya baban? Onlar ne diyecek?"

"Nefesimdeki viski kokusu şu anda sorunlarımın en küçüğü." Bir yudumla Adem elmasının sallanışını izliyorum, dilimi keskin çıkıntı boyunca gezdirdiğimi hatırlayınca ağzım istemsizce açılıyor. Dilimi üzerinde gezdirmekten zevk aldığım tek yeri bu değil.

Henry bana sırtını dönüp uzun bir süre pencereden dışarı bakarak, Henry'nin ailesinin nesillerdir sahip olduğu ve lüks Wolf Cove Hotel'i açmaya karar verdiği yer olan Kachemak Körfezi'nin gözlerden uzak bir girişi olan Wolf Cove'u oluşturan suların ve ağaçlarla kaplı kıyıların paha biçilmez manzarasını seyrederken etrafımızda sessizlik hakim.

"Son asistanım, Wolf Hotels'e karşı haksız yere işten çıkarıldığı için bir tazminat davası açtı ve polis raporuyla birlikte kendisini zorladığımı iddia etti. Üzerinde menimin olduğu bir külotu var ve kocası benimle görüştükten sonra eve geldiğinde kollarında, ona saldırdığımda onu tuttuğum yerde morluklar olduğunu iddia ediyor. Bir polis soruşturması başlattılar ve muhtemelen beni tutuklayacaklar.

Kiera mahkeme dışında anlaşmak için 10 milyon istiyor.

ve babam Wolf Hotels'in benimle olan ilişkisini en aza indirmek için bu parayı kendi kasamdan ödememem için beni zorlayacak. Eğer cinsel saldırı gibi görünen bir suçla suçlanırsam, babamın Wolf Hotels'in kontrol hisselerini bana devretmesi mümkün değil. Her iki durumda da yönetim kurulu CEO vekilliğinden derhal istifamı talep edecektir."

Az önce kulak misafiri olduğum her şeyi anlatıyordu ama yine de ilk ağızdan duymak daha gerçekçi geliyordu. Şok içinde ağzım bir karış açık öylece kalakaldım.

"Peki ya sen?"

"Ne yaptım?" Başını çeviriyor ve bakışlarının tüm etkisini midemde hissediyorum. "Kendimi ona *zorladım* mı? Hayır. *Tabii ki* hayır."

Bu ağırlığın verdiği rahatsızlığa karşı yutkunuyorum. "Ama onunla yattın." Sesim çok küçük ve zayıf çıkıyor. İncinmiş.

Farkındalık yüzünü dolduruyor. "Sana uğruna çalıştığım her şeyi kaybetmek üzere olduğumu söylüyorum çünkü biri beni *haksız yere* tecavüzle suçluyor ve sen en başta onu becerdiğim için üzülüyorsun öyle mi?" Başını sallıyor,

Yüz hatlarını acı bir eğlence kapladı. "Cevabım evet, son asistanımı becerdim. Ama zorla değildi; çok istekliydi. Bunu duymak seni daha iyi hissettiriyor mu?"

Hayır. Hiç de değil. "Sadece düşündüm...." Göğsümdeki ağrı artarken sesim kesiliyor. "Ne düşündüğümü bilmiyorum."

Ellerini kavrulmuş kestane rengindeki saçlarında gezdiriyor ve saçlarını seksi bir dağınıklığa sürüklüyor. Boynundaki ve omuzlarındaki kasların gerginliğini görebiliyorum. Endişeli ve haklı olarak öyle. En iyi ihtimalle Wolf Hotels'i kaybedecek ve hayatı çamura bulanacak. En kötü ihtimalle de hapse girebilir.

"Sana bunu yaptığı için çok üzgünüm. Sana yardım etmenin bir yolu olsaydı, ederdim. Lütfen bunu bilin."

Ağzını açıyor ama duraklıyor, gözleri vücudumda geziniyor. Yavaşça yaklaşırken elbise ayakkabıları parke zeminde tıkırdıyor, geçerken içkisini yan masaya koyuyor, bardak yüksek bir sesle yüzeye çarpıyor. "Düşündün mü-" tam önümde durduğunda sesi biraz yumuşamıştı, işaret parmağı çenemin altından kayarak başımı onunkiyle buluşacak şekilde geriye eğdi

bakışları da yumuşadı "-daha önce hiç bir asistanla yatmadığımı. Sen bir istisnaydın."

İnkar etmek istiyorum ama bocalıyorum. *Evet.* Ben de aynen böyle düşünmüştüm. Neden böyle düşündüm? Bunun onun için farklı olduğunu düşünmemi sağlayacak bir şey söyledi mi? Yoksa ben sadece
Aramızdaki bu fırtınalı şeyin kontrol edilemez, kısmet ve özel olduğunu mu düşünmek *istiyorsun? Benim* özel olduğumu.

Bana o yoğun bakışlarıyla bakıyor ve cevap vermemi bekliyor.

"Bunun normalde yaptığın bir şey olmadığını sanıyordum," diye itiraf ediyorum sonunda.

"Peki ya *bunun"* -boştaki elini aramızda ileri geri sallıyor- "farklı *olduğunu* söylersem? Seninle o rıhtımda tanıştığım andan itibaren, tüm o kavgacı ve sevimli halinle, farklı olduğunu biliyordum. Bana inanır mıydın?"

İnanır mıydım? Buna inanmak *isteyeceğimi* zaten biliyorum. Her normal kadın, düşüncelerini tüketen bir erkekle tanıştığında bunu istemez mi? İster kabul edelim ister etmeyelim, hepimiz gizliden gizliye erkeğin bize aşık olacağı, kontrolsüzlükten zayıf düşeceği, bizi düşünmeden edemeyeceği umuduyla yanıp tutuşmuyor muyuz?

Yoksa bu sadece benim gibi naif romantik aptallar için mi geçerli?

Henry'nin bana söylediği her şeyi geri oynatıyorum. Aramızdaki şeyin tam olarak ne olduğunu söylemişti? Aptal eski sevgilimi unutmaya çalışıyorum ve önümüzdeki dört ay boyunca patronumu becereceğim. Henry bir otel işletiyor ve önümüzdeki dört ay boyunca asistanını beceriyor. *Hepsi bu kadar.* Bu kısmı unutamam. Bunu da söylemişti. Daha fazlasını asla taahhüt etmedi.

Yine de, onun sözlerine rağmen, bir şekilde kendimi aramızda daha derin bir bağ olduğuna ikna ettim.

Bazen cesaretsiz, çoğu zaman da saf olabilirim ama bile bile aptal durumuna düşmeyeceğim. "Hayır. Bunu bana söyleseydin sana inanmazdım."

"Doğru. Ve yapmamalısın." Benden çok kendi kendine başını sallıyor. "Bu yüzden burada durup seni başka türlü ikna etmeye çalışmayacağım. Ama *gerçekten* kendimi bir kadına zorla kabul ettireceğime inanıyor musun? Seni hiç zorladım mı?"

Henry, çıplak; Henry, beni soyuyor; Henry, bekleyen bedenime sokuluyor ve ben nefesimin kesilmesine engel olamıyorum. "Hayır.

Asla." Öne çıktı, baskın oldu ve benimle alay etti ama hiçbir zaman beni zorlamadı. Ben hep istedim. *Her zaman.*

Peki ya Kiera? O evliydi. Ona bir kez bile hayır dedi mi? "İstediği şey sizi yanıltmış olabilir mi? Belki de onu yanlış anladınız?"

Çenesi sertleşir. "Hayır, Abbi. Ben hiçbir şeyi yanlış anlamadım. Bana defalarca evlenme teklif ettiğinde değil, bana bunu söylediğinde değil-" Sözünü kesip gözlerini kapattı. "İkimiz de ona istediğini veremediğim için başka bir iş bulmasının en iyisi olacağına karar verdiğimizde değil." Yüz hatlarının üzerinde sıkıca tuttuğu maske kayıyor ve altındaki kırılganlığı, öfkeyi, iğrenmeyi ve biraz da korkuyu gösteriyor. "Ona istemediği hiçbir şekilde dokunmadım. Bunu söylediğimde bana inanmalısın."

Neden? Neden ona inanmam

gerekiyor? Zaten *inandığım* gerçeği

dışında.

Gözlerimi arıyor ve bu cevabı görmüş olmalı çünkü yüzü yumuşuyor ve omuzları ağır bir nefesle çöküyor. Yanağımı hafifçe sıyırmak için uzanıp

"Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Ama söylemek *istedim*. Dün gece öğrendim ve seni gereksiz yere endişelendirmeden ya da korkutmadan önce her şeyin üstesinden gelmeye çalışıyordum."

"Peki korkmalı mıyım? Korkmalı mıyım?"

Elleri sıkı bir tutuşla kalçalarıma yerleşiyor. Öne doğru eğiliyor ve yüzünü boynumun kıvrımlarına gömüyor, sıcak nefesi tenimi o lezzetli şekilde gıdıklıyor. "Öyleyim," diye fısıldayarak itiraf ediyor sonunda. "Bana bunu yapmasını hiç beklemiyordum."

Geçmişteki asistanıyla paylaştığı yakınlık için kıskançlık kalbimi sızlatsa bile, şimdi burada benimle olması, kişisel yıkım karşısında onun böylesine savunmasız bir yanını görmeme izin vermesi, onu korumak istememe neden oluyor. Onu korumak.

Ellerimi kollarından omuzlarına, boynunun arkasına doğru kaydırıp rahatlatıcı bir hareketle kavrarken, parmaklarımın altındaki kaslarının verdiği hissin tadını çıkarıyorum. "Araştıracaklar ve yalan söylediğini anlayacaklar ve her şey yoluna girecek."

Buna inandığımdan emin değilim ama şu anda bunu duymaya ihtiyacı var.

Eğer bir şekilde bu karmaşanın içine sürüklenirsem, bu yangında yanmayacağımdan da emin değilim. Ama ya evdeki herkes patronumla yattığımı öğrenirse? Yapabileceğim çok daha kötü şeyler var. Ayrıca, bu bir yaz işi ve o zamana kadar çoktan bitmiş olacak. Bana bir şey olmaz. Bu kadar bencil olmayı bırakmalıyım. Henry'nin önceki patavatsızlığının sonuçlarını hak etmiyor olabilirim ama Henry kesinlikle onun kendisine yaptıklarını hak etmiyor.

Yine de hala bir koca meselesi var. "Evli olduğunu biliyordun."

"Bana ayrıldıklarını söyledi." "Ama

aslında ayrılmamışlardı."

İçini çekip benden uzaklaşıyor ve bardağını alıp bir yudum daha içmek için yanıma geliyor. "Hiçbir zaman bir aziz olduğumu iddia etmedim, Abbi. Bunu sen de biliyorsun. Ona elimi sürmeden önce aylarca birlikte çalıştık. Günde on iki saat, hafta sonları. Yakınlaşmaya başladık. Evliliğinde mutsuz olduğunu ve beni çekici bulduğunu söyledi. Ben de sonunda ona istediğini verdim." Parlatıyor

camdan. "Tıpkı eski sevgilini unutmak istediğinde sana istediğini verdiğim gibi. Hatırladın mı? Yeni kız arkadaşını becerirken senden onu beklemeni isteyen salak?" Beş adım öteden bile, gözlerinin vücudumda gezinen parmak uçları gibi bana dokunduğunu hissedebiliyorum, önce ağzıma, sonra bluzumun en üst düğmesine dalıyor, şüphesiz tekrar açılmasına ramak kalmış. "Yoksa çoktan unuttun mu? Belki de işimi çok iyi yaptım."

"Benden ayrıldı. Ve o benim kocam değildi."

Henry kravatını gevşetmek için uzanıyor ve sonra aramızdaki boşluğu yumuşak bir şekilde kapatıyor, cüssesi bana hükmediyor. İçgüdüsel olarak bir adım geri atıyorum ama sırtım duvara çarpıyor. "Geçmişte kiminle yattığım ve evli olup olmadıkları *gerçekten* umurunda mı Abbi? Geçmiş geçmişte kaldı. Hepimiz hatalar yaptık." Bir adım daha atınca elleri iki yanımdaki duvara yapıştı ve beni içine hapsetti.

Tanrım, burası nasıl birdenbire bu kadar sıcak oldu? Nasıl oldu da Bunu yapar mı? Şu anda ondan iğrenmem gerekiyordu - ve bir parçam iğreniyor - ama tek yapabildiğim o sarhoş edici kolonyayı içime çekmek ve ondan yayılan ısıyı emmek

ve kendime o ellerin ve o ağzın beni ne kadar iyi hissettirdiğini tekrar tekrar hatırlatıyorum.

"Evet. Umursuyorum." Bu benim zayıf ahlaki üstünlük çabam ve kendime inanmıyorum. Henry'nin çatık kaşları bana onun da inanmadığını söylüyor.

Muhtemelen şu anda tam anlamıyla nefes nefese kaldığım içindir. "Bilmiyorum. Hiçbiri hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Bu," diye itiraf ediyorum sonunda.

Parmaklarının bir hareketiyle blazer ceketimin düğmesi açılıyor. Bir başka hareketle bluzumun en üst düğmesi, ardından da onun altındaki düğme açılıyor ve içimdeki basit pamuklu sütyen ortaya çıkıyor. Pek seksi sayılmaz, ama Alaska'ya "seksi" olarak sınıflandırılabilecek bir şeyle gelmedim ve ayrıca D-cup göğüslerim için küçük bir servete mal olmayan bir sürü seksi seçenek yok.

"Oraya gitmeniz gerekiyor. Bütün o gazeteciler ve...." Ceketimi omuzlarımdan iterken kelimelerim bir solukta kayboluyor. Elleri gömleğimin düğmeleri çözülene, gömleğim omuzlarımdan kayana ve sutyen askılarım omuzlarımdan sarkana kadar hızla gömleğimin geri kalanıyla uğraşıyor.

Dirseklerimin kıvrımları, şişmiş göğüslerimi serin havaya ve Henry'nin yakıcı bakışlarına maruz bıraktı.

Bunun nereye varacağını biliyorum. Henry ne kadar kontrollü olursa olsun, başladığı işi bitirmeyi de sever.

Elbette, eteğimi yukarı kaldırıyor ve ellerini kalçalarımın arkasına doluyor. Çok az bir çabayla beni kaldırıp vücuduyla duvara sabitledi, etkileyici ereksiyonu bacaklarımın arasına baskı yapıyor, ağzı meme ucumu almak için aşağıya dalıyor.

Başım duvara yaslanırken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Islak dilinin etime karşı verdiği hissin ve hafifçe alay ederken dişlerinin tehdidinin tadını çıkarıyorum. Kollarımı sutyen kayışlarımdan kurtarıyorum, böylece parmaklarımı saçlarından geçirebiliyorum, bacaklarımın arasındaki baskıya karşı utanmadan kıvranırken yelesini sıkıca yumrukluyorum.

Son bir sert -neredeyse acı verici- emişle göğsümün ağzından düşmesine izin veriyor ve dudaklarımla buluşmak için yukarı çıkıyor. Leğen kemiğiyle beni duvara yaslıyor, iki eliyle yüzümü kavrıyor ve sonra dudaklarıma en yumuşak öpücüğü konduruyor. "Kiera'yla yaşadığım o karmaşadan sonra hiçbir şey başlatmaya niyetim yoktu. Wolf'a odaklanacaktım

Cove'u ve Wolf Hotels'i resmen devralmak, sonra da kendime uygun birini bulmak. Ama seninle tanıştım ve her şey boka sardı. Her şey çok hızlı oldu ve hiç beklemiyordum."

Her zamanki maskelerinden sıyrılmış güzel mavi gözlerine bakıyorum ve fısıltıyla söylediği sözlerin, içerdikleri vaatlerin tadını çıkarıyorum. Bu gerçekten mümkün mü? Bu güçlü, ezici adam bana karşı bir şeyler hissediyor olabilir mi? Yani, benden etkilendiğini biliyorum. Bu bile benim için başlı başına bir şok ama şu anda kanıtlar önümde duruyor ve o da bunu defalarca kanıtladı.

Ama... ne diyor? Bu aslında *daha fazla* bir şeyin başlangıcı olabilir mi?

Üzerimden sıcak bir duygu seli akıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, sıcak nefesinin tekrar boynumda gezinmesinin keyfini çıkarıyorum.

"Şimdiye kadar bir kadını çığlık attırmayı sevdiğimi bilmeliydin, ama acıdan değil. Ve bir kadını titretmeyi seviyorum ama korkudan değil." Dişleri kulak mememi sıyırıyor. "Ve beni ne sertleştirir biliyor musun? Benim için sırılsıklam olan bir kadın. Ben yanındayken bacaklarını bir arada tutamayan bir kadın.

Tahrik olduğunu ve dokunulmak için yalvardığını saklayamayan biri." Bir elini aşağı indirip aramıza sokuyor. Başparmağının pedi üzerimde kayarak naylon çoraplarımın ve sırılsıklam külotumun arasından şişmiş klitorisimi nazikçe okşarken nefesim kesiliyor.

Onu öpmek için öne atılıyorum ama bir dokunuşla geri çekiliyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor, her fısıltıyla dudaklarımın üzerinde alaycı bir şekilde kayıyor.

"Bunu istemeye hakkım olmadığını biliyorum ama lütfen bu süreçte yanımda ol. Onun yüzünden seni -bunu- kaybetmeme neden olma."

"Tabii ki." Bu adamın dudaklarının dudaklarımda olmayacağı bir yere gitmeyi hayal bile edemiyorum.

"Stresli olduğumda neye ihtiyacım olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, beklentiyle kasıklarıma kan hücum ediyor.

Gözlerini bana gösterecek kadar geri çekiyor, gözlerindeki yoğun tutku, öfke ve vahşi çaresizlik telaşını görmeme izin veriyor. "Hayatımda hiç bu kadar stresli olmamıştım. Ve sana *ihtiyacım var,* hemen şimdi. Lütfen."

Onu daha iyi hissettirmek istiyorum. Ona tam olarak istediği şeyi vermek istiyorum.

Dördüncü Bölüm

Ağzı ağzıma gelmeden önce "Evet "i zar zor çıkarıyorum, nefesimi ve kalp atışlarımı çalan çılgınca bir öpücükle beni eziyor. Dili benimkiyle daha önce onunla deneyimlemediğim umutsuz bir şekilde dans ederken dalgalı saçlarını avuçlayarak bundan zevk alıyorum. Dün gece onun halısında uyandığımdan beri yaşadığım inişli çıkışlı duygulardan sonra, muhtemelen ben de o kadar çaresizim.

Hareket ettiğimizi zar zor fark ediyorum ve sonra birden yemek masasının önündeyiz ve bacaklarımı serbest bırakıyor ve naylon çoraplarımı ve külotlarımı aşağı çekiyor.

"Onları yırtma," diye uyarıyorum. "Onlar benim son çiftim." "Lanet olsun. Bu lanet şeyler için sabrım yok.

şeyler."

"Ben yaparım." Onlara uzanıyorum ama "Hayır!" diye homurdanıyor ve bileklerimi yakalayıp arkamdan tutarak beni hapsediyor. Kıkırdayarak şakacı bir şekilde çekiştiriyorum. Duraklıyor, yüzünde meraklı bir ifade var.

"Ne?"

Cevap olarak, boynundaki gevşemiş kravatı kaydırıyor. İpeksi kumaşı bileklerime dolayarak ellerimi arkamda sabitliyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Güven bana." Ağzı yine benimkinin üzerinde, dişleri alt dudağımı ısırıyor. "Arkanı dön."

Hiç düşünmeden, parmak uçlarının beni masanın üzerine eğilip yanağımı pürüzsüz tahtaya dayayana ve karşımızdaki dev duvar aynasındaki yansımama bakana kadar ikna etmesine izin veriyorum. Ayna, tüm bu iğrenç sahneyi yansıtmak için mükemmel bir şekilde konumlandırılmış.

"Kendini böyle görmek hoşuna gidiyor mu?" Henry soruyor. Naylon çoraplarımı ve külotumu dizlerime kadar sıyırmasını ve eteğimi belime oturacak şekilde yukarı itmesini izliyorum, beni serin havaya ve ona maruz bırakıyor. Öne uzanıyor ve bir parmağını yarığım boyunca gezdiriyor. Dudaklarından bir tıslama kaçıyor. "Kahretsin, Abbi."

Yansımama gülümsüyorum. "Biliyorum." Onun için sırılsıklam olmuştum ve tüm bu olanları izlerken her geçen saniye daha da ıslanıyordum.

Kemerinin tokasını karıştırıyor ve çözüyor. Fermuarı da hemen onu takip ediyor. Elbise pantolonunu ve boxer'ını aşağı iterek güçlü kalçalarını ortaya çıkarıyor ve etkileyici ereksiyonunu serbest bırakıyor. "Keşke bütün gün burada kalabilseydik. Sana o kadar çok şey gösterirdim ki" diye mırıldanıyor, kendini yavaşça okşuyor, benim gözlerim onun yansımasına kilitlenmişken bile onun gözleri benim en özel bölgemde.

"Bana ne göstermek istiyorsun?" Çoktan bağlandım ve yemek masasının üzerine eğildim. Bugünkü dersin oldukça sağlam olduğunu söyleyebilirim.

Elleri kalçalarımın önünü kavrıyor ve vücudumu hafifçe ayarlıyor, kıçımı yukarı doğru açıyor ve kalçalarımı dizlerimden bükülmüş naylon çoraplarımın izin verdiği kadar uzağa itiyor, dudaklarımın birbirinden ayrıldığını ve sert horozunun başının girişte dürttüğünü hissedene kadar. Prezervatif takmamıştı ve ben de takmasını istememiştim. Dün ve dün gece içime boşaldığını hissettikten sonra, onunla bir daha asla prezervatif takmak istemiyorum.

İnanılmaz bir seks gününden sonra bu sabah uyandım, ağrım vardı. Şimdi, beklentiyle kaslarımı sıkıyorum.

Ama Henry'nin kalçaları hareketsiz ve ucunun bana yaslanmasına izin vererek beni kızdırıyor. "Bunu istediğine emin misin?"

"Evet, elbette," diye nefes alıyorum, hevesim neredeyse çok fazla.

"Seni zorlamıyorum, değil mi? *Yanlış* anlaşılmak istemiyorum. burada."

Ses tonundaki ekşi mizahın ipuçlarını duyuyorum ve şu anki savunmasız konumum göz önüne alındığında, bu can sıkıcı. Cevap olarak geri itiyorum, kalçalarımı itiyorum. Aleti yarığımın içinden kayarak benimle kaplanıyor.

İnliyor, g ö m l e ğ i n i n düğmelerini karıştırıyor, rekor bir sürede onları çözüyor ve gömleği çıkarıyor, onu sadece beyaz bir v yakalı atletle bırakıyor. Sertleşmiş siki hemen arkamdan dışarı fırladı, çoktan hizaya gelmişti.

Beklenti beni acıtıyor. Bileklerimin etrafındaki bağı test ediyorum. Kollarımı rahatlatacak kadar gevşek ama serbest kalamayacağım.

"İzliyor musun?" Bir elini iki yanağıma koyuyor, etimi sıkıca kavrıyor, beni açıyor, başparmağı çatlağım boyunca kayıyor, dar deliğe doğru itiyor.

Tepkisel olarak sıkıyorum. "Evet."

"Güzel." Yavaş ama güçlü bir itmeyle içime batıyor, beni tamamen dolduruyor, zevkli acıdan çığlık atmama neden oluyor. Yine dondu kaldı. "Bu acıtıyor mu? Bunu istediğine emin misin? İstediğini sanıyordum ama yanılıyor olabilirim-"

"Kes şunu." Benimle dalga geçiyor ve vücudum ihtiyaçtan zonkluyor.

"Durmamı mı istiyorsun?" Dışarı kaymaya başlar.

Bileklerimdeki bağlara karşı mücadele ediyorum, geriye uzanıp onun sert aletini yakalamak için çaresizce çırpınıyorum. "*Lütfen.*"

"Lütfen, ne? Bana ne istediğini söyle, Abbi? Yanılmadığımdan emin olmak için duymam gerek." Sesinde biraz öfke var ama bana yönelik olduğunu sanmıyorum.

"Seni içimde istiyorum. Bu gece gittiğimde seni hala içimde hissetmek istiyorum-" İçime girerken sözlerim bir çığlıkla kesildi.

Ve tekrar, ve tekrar, parmakları kalçalarımı o kadar sıkıyor ki morarmayacağımdan emin değilim. Henry'nin görüntüsü beni büyülüyor, güçlü bacakları arkamdan içime girerken geriliyor, parmakları etime batıyor.

"İzlemeyi seviyorsun, değil mi?"

Benim onayım bir inilti olarak ortaya çıkıyor. Böyle bir şeye tanık olduğum için utanacağımı sanıyordum ama bu beni sadece tahrik ediyor. Aman Tanrım. Henry ile birkaç gün geçirdim ve şimdiden tüm çekingenliğimi attım. Hayal bile edemeyeceğim şeyler yapıyorum. "Şey" olduğunu bile bilmediğim şeyler.

Çok fazla hareket edemiyorum ve bu yüzden denemiyorum, Henry'nin işi yapmasına izin vermekten memnunum, onun lezzetli bir şekilde sert, hızlı bir tempoda içime girip çıkmasını izlerken, tüm vücudumun sallanmasına ve göğüslerimin soğuk tahtaya sürtünmesine neden oluyor.

"Seni hissetmem gerek." Elleri kalçalarımı kavrayışını bırakıp başının üzerinden uzanıyor ve atletini tutuyor. Üzerinden çıkarıp yere atıyor ve dalgalı kaslardan oluşan o mükemmel üst bedeni ortaya çıkıyor. Kaba, nasırlı eller kıvrımlarımın üzerinden kayarak altıma yerleşiyor, biri klitorisime yerleşiyor, başparmağı ve parmağı arasındaki sinir demetini yakalıyor; diğeri boynumun önünü kavrıyor, vücudu benimkinin üzerine katlanırken beni nazikçe sabitliyor, göğsü sırtımla buluşana kadar acımasızca içime girmeye devam ediyor.

Tepemde bir yerde bir helikopter sesi duyduğumu sanıyorum ama bunun ne kadar inanılmaz olduğundan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Omuriliğimin tabanında karıncalanma başlıyor.

"Bu farklı," diye fısıldıyor, dudaklarını enseme bastırarak.

Kalbim küt küt atıyor. "Ne?"

Uzun bir süre konuşmuyor ve ben sadece onu duymayı dilediğimi düşünmeye başlıyorum. Ve sonra ."Sen. Ben. Bu. Bu farklı, Abbi. Nasıl ya da neden olduğunu açıklayamam ama buna inanmanı istiyorum."

"İstiyorum," diye inliyorum, kan bacaklarımın arasından akmaya başlıyor, etimi şişiriyor, içim rahatlamak için yalvarıyor.

Yapıyorum çünkü buna ihtiyacım var. Çünkü Henry hızla benim her *şeyim* olmaya başladı.

"Sen benimsin."

"Ben seninim."

"Aramızdaki ilişkinin yürümesini istiyorum."

"Evet!" Pantolonumun içinden çıkmayı başardım.

"Gelmek üzeresin," diye homurdanıyor, siki her hamlede içimde daha da şişiyor ve bana çok geride olmadığını söylüyor. Şimdi kaygan olan parmakları klitorisime karşı çalışıyor.

Bir aciliyet hissi, sert ve hızlı daireler, bacaklarımı onun için açmak istememe neden oluyor.

Heyecan beni vuruyor ve kaslarım kasılmaya başlıyor. Cevap olarak, kalçalarını bana daha sert itmek için açıyor, o kadar ezici bir his ki, zihnimi felç eden, patlayıcı bir orgazm vücudumdan geçerken, beni titreyen bir karmaşa bırakırken, ecstasy çığlıklarımı tutamıyorum.

"Siktir!" Henry çığlıklarını bastırmak için ağzını boynumun arkasına bastırıyor. Sikinin içimde titreştiğini, menisini içime akıttığını, beni kaygan, acılı ve tamamen tatmin olmuş bıraktığını hissedebiliyorum.

Masaya uzandığımızda sessizlik etrafımızı sarıyor, gevşek, o benim üstümde, kalp atışları sırtıma çarpıyor. O nefesini tutarken ben yakışıklı profiline bakıyorum.

Sonunda dönüp aynada kapüşonlu gözlerle bakışlarımı karşılıyor. "Bunu her yaptığımızda daha çok istiyorum."

Ona gülümsedim. "Ben de."

"Sanırım seni burada tutmalı ve önümüzdeki üç ay boyunca seni becermeliyim."

"Bunun şu anda olanlardan ne farkı var?" Gülümsüyorum.

"Seni kovmak zorunda kalırım."

Oh. "Kovulma sesinden hoşlandığımı sanmıyorum."

"Bunu atlatırsın."

"Peki herkes ne derdi?"

"Nasıl sakso çekileceğini biliyor olmalısın." "Aman Tanrım. Hayır." Kıkırdıyorum.

"Gülüşünü seviyorum." Gözlerini kapatır ve bir iç çeker.

"Biliyorum. Gitmemiz gerekiyor."

"Gitmemiz gerekiyor." Omzumun arkasına bir öpücük kondurarak kendini yukarı çekiyor ve bileklerimi hızla çözerek ipek kumaştaki kırışıklıkları kaşlarını çatarak inceliyor. "Bu mahvolmuş."

Kendimi masadan sıyırıyorum ama bir an destek için masaya yaslanmak zorunda kalıyorum, bacaklarım titriyor.

Henry eteğimi kalçalarımın üzerinden indiriyor, sonra uzanıp ellerini göğüslerime götürüyor, başparmaklarını meme uçlarımın üzerinde gezdiriyor. "İyi misin?"

"Sanırım öyle."

Derin bir öpücüğe maruz kalıyorum, Henry diliyle ağzımı yağmalarken başım geriye düşüyor. "Teşekkür ederim. Bana inandığın ve yanımda olduğun için." Birdenbire serbest kalıyor ve pantolonunu çekiştirerek yatak odasına yöneliyor. "Babam indiğinde dışarıda olmalıyım yoksa bana yeni bir gözyaşı dökecek. Her halükarda bana yeni bir gözyaşı dökecek."

Bay William Wolf, Henry*'nin* canına okuyor. Henry'nin ne kadar ürkütücü olabileceğini düşünürsek, bunu hayal bile edemiyorum. Ama bu konuda fazla endişelenmemeliyim. Artık Henry'nin ezici sisine kapılmadığıma göre, elimdeki gerçek sorunları hatırlıyorum.

Ve birazdan çok önemli insanlarla buluşacağım gerçeği, Henry'nin dölleri bacağımdan aşağı akarken.

Bunun zarif bir yanı yok. Bluzumu ve sütyenimi yerden alıp temizlenmek için küçük makyaj odasına doğru beceriksizce yürüyorum, naylon çoraplarım ve külotum hala dizlerimde.

Aynı anda oturma odasında yeniden beliriyoruz, Henry boynundaki kravat dışında yine mükemmel bir şekilde toparlanmış görünüyor.
Bunu ilk kez benim yanımda kendisi yaptı.

"Yani baban şimdiden her şeyi biliyor mu?"

"Evet. Bu sabah erkenden onu arama şerefine nail oldum. Fazla seçeneğim yoktu. Davayı avukatlarımız aracılığıyla duymasına izin veremezdim. Babana, polisin elinde senin meninin bulunduğu bir kanıt olduğunu açıklamak her zaman eğlenceli olmuştur." Önümde durup ipeksi kumaşı uzattı. "Bu lacivert, değil mi? İşe yarıyor mu?"

"Evet. Bu sefer doğru tahmin ettin." Gülümsüyorum, zavallı renk körü patronum için bağlamayı bitirmek üzere uzanıyorum. Yine de gülümsemem çabucak kayboluyor. "Peki ya senin ona yaptığını iddia ettiği şey? Baban sana inanıyor mu?"

Bakışları pencereye ve ötesindeki suya kayıyor, gerginlik yine ondan yayılıyor. "Sanırım öyle. *Umarım* öyledir. Ama bunun gerçekten bir önemi yok. Hâlâ sıçıp batırdım."

"Çünkü şirket kurallarını çiğnediniz ve asistanınızla yattınız."

"Ve William Wolf'un tek derdi kurallar ve örnek olarak liderlik etmektir."

"Kiminle yattığını neden bu kadar önemsiyor?"

"Çünkü bu şirkete kötü yansıyor. Çünkü ben güçlü bir pozisyondayım ve bu yanlış. Çünkü şirkete olan odağımı bulandıracak ve bana bağlı olan binlerce insanın hayatını riske atacak." Henry'nin dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Muhtemelen yüzümü asistanımın amına sokabilmek için önemli toplantıları iptal etmeye başlayacağımdan korkuyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Sen bunu *asla* yapmazsın."

Henry gülümsüyor ama hiç neşesi yok. "Beni etkilendiğim birini işe almamam konusunda uyarmıştı. Bunun gibi yüksek stresli bir işte.... birlikte çok fazla zaman geçirdiğinizde Bu yüzden birden fazla başkan yardımcısını kovmak zorunda kaldı." Başını öne eğiyor. "Belli ki onu dinlememişim. Ve kesinlikle dersimi almadım."

"Peki, tam olarak ne oldu? Asistanınız bir ilişki istedi ve siz bunu ona vermek istemediniz mi?"

"Hiçbir zaman normal ilişkiler için biçilmiş kaftan olmadım." İç çekiyor. "Onlarla işler hep bu noktada bozuluyor."

"*Onlarla mı?*" Kaşlarımın şokla patladığını hissediyorum. Başka kaç tane asistan vardı?

Bana küçümseyici bir el sallıyor. "Genel olarak kadınlar. Kiera ilişkiye girdiğim ilk asistandı."

Bunun beni rahatlatıp rahatlatmadığını bilmiyorum.

Her iki durumda da, içgüdülerim bana doğruyu söylediğini söylüyor.

Belki de kalbimdir, çünkü ona inanmak istiyorum. Ve son asistanıyla yattığını öğrenmek hala acıtıyor olsa da, bu çabuk geçecek bir acı. Jed'in bana yaptıklarından sonra, bu gerçekten bir şey değil. Bunu atlatabiliriz. Sonu ne olur, emin değilim.

Ama Henry bu işin yürümesini istediğini söyledi. *Bizi* istiyor. çalışmak için.

"Ee? Şimdi ne olacak?"

"Şimdi saatlerce babamın beni azarlamasını dinleyeceğim, sonra da kırk sekiz saat boyunca Wolf Cove hakkında övgü dolu yazılar yazsınlar diye insanlara yalakalık yapacağım." Harika, ani Henry geri döndü.

"Peki ya dava ve suçlamalar ne olacak?"

Dağınık saçlarımı düzleştirmek için uzandı. "Dyson onunla bir toplantı ayarlayacak ve onu bunu yapmamaya ikna etmeye çalışacak."

"Ve 'ikna etmek' derken onunla konuşmayı kastediyorsun, değil mi?" İçeri girdiğim konuşmayı unutmadım.

Henry ne demek istediğimi hemen anladı. "Siktir, tabii ki Abbi! Ne olduğumu sanıyorsun, bir haydut mu?" Başını sallıyor. "Eğer sert oynamak istiyorsa, benim yapabileceklerime katlanmak zorunda kalacak ve bu hiç de hoş olmayacak, ama bunu ben başlatmadım. Yalanlarının sonuçlarının farkına varması gerekiyor. İlişkimiz hakkında mahkemede ortaya çıkacak tüm kişisel pislikler."

"Geri adım atacağını umuyorsun." Sıcaklığını hissetmek için göğsüne yaslanıyorum. "Ben de öyle umuyorum."

"Dinle... Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Kaşlarımı çatıyorum, çünkü yüzündeki sert ifadeden ciddi olduğunu anlayabiliyorum. "Elbette, ne istersen."

"Eğer Kiera'yla aramızdaki bu sorunu çözersek, temize çıkarım. Ama babam arkamı dönüp seninle ilişkiye girdiğimi öğrenirse her şey biter. Ben biterim."

"Şirketi Scott'a mı verecek?" Henry'ye göre altın tartan maymun.

Henry iç geçirir. "Tehdit ediyor ama açıkçası Wolf Hotels'i Scott'a vereceğini sanmıyorum. Polis baskı yaparsa

hemen istifa etmek zorunda kalacağım ve CEO koltuğu boş kalacak. Tahminimce dışarıdan birini atayacak ve bizi halka arz etmeye zorlayacak. Wolf Hotels'i halka açacak. Kardeşim ve ben istersek yüzde 10'luk hissemizi nakde çevirip çekip gidebileceğiz ama iş korunmuş olacak. Ailemiz artık işletmenin sahibi olmayacak. Büyükbabam buna tamamen karşıydı."

Başımı sallıyorum.

"Ne? Neden bana kafanı sallıyorsun?" "Bir şey yok.

Sadece.... Biliyor musun, muhtemelen benimle yattı."

Başını eğerek kıkırdıyor. "Biliyor musun, haklısın. Kiera'nın ne yapacağını bilseydim, muhtemelen onu kullanmamak için sikimi düğümlerdim. Ama dürüst olmak gerekirse, tazminat paketini imzalayacağını, yollarımızı ayıracağımızı ve Alaska'dayken aletimle ne yaptığımın bu kadar gündemde olmayacağını düşünmüştüm."

"Aletinizle ne yaptığınız çok sıcak bir konu, çünkü buradaki *herkes*." Bu yorumları her gün duyuyorum.

Hem personelin hem de misafirlerin yanından geçiyoruz. Gözleri hissedin. Henry bir muamma ve herkes ondan bir parça istiyor gibi görünüyor.

Ve şimdi onun daha büyük bir parçasını alıyor gibiyim. Duygusal bir parçasını. Henry bana açılıyor, var olduğuna asla inanamayacağım kusurlu, savunmasız, kendini küçümseyen bir yanını gösteriyor.

Kalbimi kabartıyor. Konumuz bu olsa bile.

Yine de bu işte bir terslik var. "Eğer suçlanıyorsanız, adınızı temize çıkarana kadar neden babanız tekrar devralmıyor? Yıllarca o işletmedi mi?" Hâlâ oldukça ilgili görünüyor.

Henry'nin bakışları yere düşüyor, yüz hatlarına kasvetli bir maske yerleşiyor. "Çünkü babam pankreas kanseri ve ölümcül."

"Ben... çok üzgünüm." Bunu beklemiyordum.

Başını sallıyor. "Ona en fazla üç yıl daha verdiler. Bu süreyi bir adada dinlenerek ve aile mirasımızla ilgili doğru kararları verdiğini bilerek geçirmek istiyor. Bu yüzden son on sekiz aydır CEO olarak ben görev yapıyorum."

"Bu sadece.... Çok üzüldüm. Babamın öldüğünü hayal bile edemiyorum."

"Siz ikiniz yakın mısınız?"

Gülümsüyorum. "Evet." Çok az konuşan bir adam ve telefondan o kadar nefret ediyor ki buradayken onunla bir kez konuşabildiğim için şanslıyım ama bana beyzbol topunu nasıl yakalayacağımı öğretmek için saatlerce tarlada çalışan oydu. Ben ağlarken bana sarılan ve Jed'in beni hak etmediğini söyleyen oydu, annem arka planda cıvıldayıp Jed'in "hatasını" küçümserken bile. Ona sonsuza dek veda etmeyi düşünmek bile boğazımın düğümlenmesine ve gözlerimin dolmasına neden oluyor.

Bana bakarken Henry'nin dudaklarına sempatik bir gülümseme dokunuyor. "Sanırım senin babanla benim babam çok farklı. Yine de gittiğinde büyük bir şok yaşayacaksın. Ama Wolf Hotels'in kontrol hissesini bana vermek doğru bir karar ve bunu yapmak istediğini biliyorum."

"Babana ne yaptığımızı söylemeyi planlamıyorum. ....."

"Ona söylemenden endişelenmiyorum. Onun öğrenmesinden endişeleniyorum." Henry'nin yontulmuş çenesi gerildi. "I

Önümüzdeki birkaç hafta içinde ne olacağını bilmiyorum ama tahminimce avukatlar sorular soracak ve medya hikayeyi ele geçirirse onlar da sorular soracak. Arayan bir dedektif olabilir. Personel.... Hepsi size soracaktır. Ben mikroskop altında olacağım, bu da sizin mikroskop altında olacağınız anlamına geliyor. Benim hakkımda daha önce söylemiş olabileceğiniz herhangi bir şey varsa. "

"Kimseye söylemedim."

"Emin misin?"

Kaşlarımı çatıyor, Henry hakkında yanlış anlaşılabilecek bir şey söylemiş olabilir miyim diye beynimi yokluyorum. "Aman Tanrım."

Henry'nin gözleri parladı. "Ne?"

"Jed'e attığım mesaj, teknedeyken attığım mesaj. Hani şu göğüslerime bakmanla ilgili olan?"

"Kahretsin. Doğru ya. Bu benim hatamdı." Durakladı. "Tamam. Ona geri mesaj at ve sadece şaka yaptığını, onu kıskandırmaya çalıştığını söyle. Ona bir pislik olduğumu ama göğüslerine ya da başka bir yerine dikkat etmediğimi söyle."

"Tamam." Lucy'ye attığım e-postayı hatırlayarak inliyorum. "Ayrıca arkadaşıma e-posta yoluyla senin

gerçekten sıcak."

Sırıtıyor. "Bunun için endişelenme. Benim hakkımda ortalıkta dolaşan bir sürü şey var. Bu bütün o kadınlarla yattığım anlamına gelmez."

Gözlerimi deviriyorum. "Biri bana açık açık şey yapıp yapmadığımızı sorarsa ne diyeceğim... *bilirsin.*" Hay Allah. Adam beni bağlayıp masanın üzerine yatırdı ve ben hala gerçek kelimeleri kullanamıyor muyum?

Henry fark etmemiş gibi görünüyor. "O halde benim için çalıştığın ilk gün imzaladığın gizlilik sözleşmesine uyacaksın."

"Ama bu...." değil. Kaşlarımı çattım. Henry ile seks yapmak bu sözleşmenin kapsamına giriyor mu?

"Beni çok dikkatli dinle, Abbi. Kimse bizim hakkımızda bir şey bilmemeli. Soran herkese -babam dahil herkese- benim asistanım olduğunu, benim de senin patronun olduğumu ve aramızda profesyonel bir ilişki olduğunu söyleyeceksin. Önceki asistanım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ya da olmuş ya da olmamış hiçbir şey bilmiyorsun."

"*Babana* düpedüz yalan söylememi mi bekliyorsun?"

Sırıtıyor. "Neden olmasın? Kendi annene yalan söyledin."

"Bu farklı."

Bir iç geçiriyor ve bana karşı sabırlı olsa da sabrının tükenmekte olduğunu düşünüyorum. "Bu tesisteki herkesin, evdeki ailenin ve arkadaşlarının patronunu becermeyi ne kadar sevdiğini bilmesini istiyor musun?"

Bunun cevabını o da benim kadar iyi biliyor. "Ama ya polis bana sorarsa?"

"Umalım da o kadar ileri gitmesin." Tüm bu durum karşısında sesi yirmi dakika öncesine göre çok daha sakin çıkıyor.

Ama ben değilim. "Ama ya o kadar ileri giderse?"

Bastırıyorum. "O zaman onlara benim asistanım olduğunu ve

benim hakkımda uzun uzadıya konuşmanızı engelleyen bir gizlilik anlaşması imzaladınız. Haklarınızı korumak için bir avukat tutabilirim. Ve eğer sana kendimi zorlayıp zorlamadığımı sorarlarsa, hayır diyeceksin çünkü gerçek bu. Bunun ötesindeki hiçbir şey beni ilgilendirmez. Seninle olan ilişkimin Kiera ile aramızda olanlarla hiçbir ilgisi yok."

"Ben berbat bir yalancıyım, Henry."

"Evet, fark ettim," diye mırıldanıyor alaycı bir tavırla, bluzumun önünü düzeltiyor ve ceketimi bana uzatıyor. "Gel hadi. Gitmemiz gerek."

iPad'imi almak için zar zor zamanım oluyor. Bir eli sırtımda, beni nazikçe kapıya doğru götürüyor, zihnim hala o kısa çalıntı yakınlık anları için bastırılmış tüm korku ve endişelerle çalkalanırken, şimdi gerçeği bildiğim ve kalbim bu adama bir kez daha şefkatten başka bir şey duymadığı için daha da güçlü.

Henry'nin dokunuşu dışarı adım attığımız anda kayboluyor. Patron ve asistanı arasındaki uygunsuz davranış şüphelerinden insanları uzak tutmayı amaçlayan, aramızda her zaman iki metre mesafe kuralını uyguluyor. Uzanıp ona dokunmak, paylaştığımız o özel bağa bir süre daha tutunmak için yanıp tutuşurken bu çok daha zor.

İç çekiyorum.

"Şimdi ne olacak?"

"Yok bir şey. Sadece yine senin pislik versiyonuna hazırlanıyorum," diye mırıldanıyorum, kendimi çelikleştirerek.

O kıkırdıyor ama ben gülmüyorum.

İki ayak yeterli olacak mı? Eğer Kiera'nın iddiaları medyada yer alırsa ve insanlar bizi mikroskop altında incelemeye başlarsa, Henry'nin kanımı nasıl kaynattığını ve beni nasıl azdırdığını, her an odanın neresinde olduğunun aşırı farkında olduğumu, mesaj atıp atmadığını görmek için sürekli telefonumu kontrol ettiğimi, benim önümde pantolonunun fermuarını açtığını düşündüğümde yüzümdeki aptal sırıtmayı nasıl engelleyemediğimi, benim için ne kadar sertleştiğini saklamam imkansız olacak.

Hemen anlarlar.

"Düşündüğünü duyabiliyorum" diye homurdanıyor alttan alta, biz kapalı patikada ilerlerken.

"Elimde değil. Bunalmış durumdayım. Tüm bunlar beni yıpratıyor."

"Şu anda yıpranmış olmana izin veremem. Aklı başında olmana ihtiyacım var."

"Aklı başında. Doğru." Aklı başında biri olsaydım, muhtemelen patronumun eteğimin altına girmesine izin vermezdim. Wolf Cove'dan sonra Henry ile yaşayacağım hayatın hayalini kurmazdım. Henry'yi New York'ta ziyaret edecek miyim? O beni Chicago'da üniversitenin son yılında ziyaret edecek mi? Wolf Hotel çalışanı olmayacağım.

Böylece sokağın ortasında öpüşebiliriz ve kimse tek kelime edemez.

Belki de beni kovmasına izin vermeliyim, böylece yazın geri kalanında onun kamarasında kalabilir, oda servisi sipariş edebilir ve onunla seks yapabilirim. Tabii, bu biraz sıkıcı olabilir, hiç para kazanamam ve tüm otelin dilinde olurum ama....

Birden Henry'nin artık yanımda olmadığını fark ettim. Durup döndüğümde onun orada öylece durduğunu, yüzünde tuhaf bir ifadeyle beni izlediğini görüyorum.

"Seni babamla tanıştırmak için yanımda getirerek ne halt ettiğimi sanıyorum?" Saatine bakar. "Ortalıkta görünmemeni istiyorum. Seni etrafta dolaştırmak şu anda onu sadece sinirlendirir."

"Tamam mı?" Buna alınmayacağım.
Dürüst olmak gerekirse, rahatladım. Henry onu gördüğünde geriliyorsa, o zaman orada olmamalıyım.

Çenesi sıkılır. "Ve bana bir iyilik yap; Scott'tan uzak dur. O lanet bir sansar, ama kurnaz ve anlayışlı ve muhtemelen bıçağını sırtıma saplamak için keskinleştiriyor. Bir şey bekliyor.

Babam onu değil de beni CEO olarak atadığı için bunun olmasını istiyor ve bol miktarda cephanesi olduğundan emin olmak isteyecektir.
İstediği cevabı alana kadar yalan söyleyecek, manipüle edecek ve sizi sorgulayacaktır."

Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Sorgulamak mı?"

Henry sesini alçak bir mırıltıya düşürür. "Kahretsin, seni sorgulamasına bile gerek kalmayacak. O büyük altın gözlere, dolgun dudaklara ve o güzelim iri göğüslere bir kez baktığında sana karşı koymamın mümkün olmadığını anlayacak."

Sözleri dudaklarımdan yumuşak bir soluk çıkarıyor. "Tamam. Ondan uzak duracağım."

"Erkek bir asistan tutmalıydım. Ya da yaşlı bir kadın." İç geçiriyor, bakışları vücudumun üzerinde geziniyor. "Biliyor musun, bir gün her şey bittiğinde ve şirketi resmen kontrol ettiğimde, seni soyacağım ve tam burada becereceğim."

Konunun aniden değişmesi ve onun tavırlarındaki ani değişimle kan beynime sıçrıyor. Er Henry geri döndü ama özel bir yerde değiliz. "*Burası mı*?" Etrafıma bakıyorum. Böceklerden korunmuş, yukarıdaki elementlerden korunmuş, sık çalılıklarla çevrili, tenha bir patika.

Sadece üç Penthouse Cabins'in konukları ve bu konuklara hizmet veren personel tarafından kullanılıyor. Henry'nin evine gidip gelirken nadiren birilerinin yanından geçiyorum. Oldukça huzurlu ve özel bir yer. Yine de, ağaçların hemen ötesinde, belki yüz metre ötede ve kesinlikle duyma mesafesinde, insanlarla dolu bir tesis var.

Henry'nin bahsettiği şey temelde teşhircilik.

Ciddi mi bu?

Yüzündeki sert ifadeye bir bakış bana öyle olduğunu söylüyor.

Onu hâlâ içimde hissedebilen bedenim hemen tepki veriyor. Ama bu iyi değil. Özel Henry ile kamusal Bay Wolf arasındaki çizgiler onun için bulanıklaşmaya başlıyor. Onu yavaş ve dikkatli bir sesle uyarıyorum: "Bence elindeki çeşitli ciddi sorunlara odaklanmalısın."

Çenesi sıkılır. "İnanın bana, o sorunlar hâlâ aklımın bir köşesinde *duruyor*. Sadece hepsi çözüldüğünde dört gözle bekleyeceğim bir şey belirliyorum. Bilirsiniz işte, hedefler."

"Hedefler." Bakışlarımı pantolonunun önüne, oluşan şişkinliğe indiriyorum. Görünüşe göre aleti için hedefleri var. Bu da onu şu anki sorunlarına sürükleyen şey.

İnanıyorum ki

Henry zeki ve kurnaz bir iş adamı. Sadece şu anda sağlıklı düşünemiyor ve sağlıklı düşünemediği için kaybedeceği çok şey var. Benim aklı başında olmama ihtiyacı *var* çünkü öyle görünmüyor. "Tamam, şimdilik daha sorumlu hedeflere odaklansak nasıl olur?"

Mesafeyi kapatıyor, iki ayak kuralını çiğniyor. "Ne yapıyorsun?" Etrafıma bakarak tıslıyorum. "Orada sahip olduklarımıza bir süreliğine tutunmaya çalışıyorum.

biraz daha." Başını kulübeye doğru salladı. "Gerçeklerden kaçmaya çalışıyorum."

Demek o da derin bir bağ hissetti. Kalbim kabardı. "Henry Wolf'un hiçbir şeyden kaçınmadığını sanıyordum."

"Çünkü henüz babamla tanışmadınız."

Belinda'nın Henry'nin babasının yaklaşmasıyla pervasızlaştığını söylerken bahsettiği şey bu olmalı. Ama bence Kiera karmaşası yüzünden daha da güçlendi. Bu kombinasyon Henry'yi gerçekten duygusal bir döngüye sokmuş gibi görünüyor.

Kendine gelene kadar onu dünyadan saklamak için içimde karşı konulmaz bir istek var çünkü Henry'nin bu versiyonu *kimseyle* konuşmamalı. "Neden

Kamyonu ve baltayı alıp şu noktaya gidip biraz odun keselim."

Kaşları şakacı bir merakla kalkıyor. "Hemen şimdi mi?" "Tam şu anda. Sadece söyle."

Kaşlarını çatıyor. "Gerçekten oraya geri dönecek misin?" "Evet."

"Etrafta bir boz ayı olsa bile mi?"

O boncuk gözleri ve keskin pençeleri düşününce sırtımdan aşağı bir ürperti akıyor. "Etrafta pusuya yatmış bir boz ayı olsa bile."

"Bu sefer daha agresif olabilir." "O zaman yeneceğiz. Bu gerçekten iyi bir yol gerçeklikten kaçmak."

Henry'nin başı geriye düşüyor ve beni kocaman gülümseten derin, içten bir kahkaha atıyor. Keşke daha çok gülse.

Derin bir iniltiyle patika boyunca yürümeye devam eder. "Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı."

Tekrar ona ayak uyduruyorum. "Peki, kulübeme geri dönmemi ister misin?"

"Hayır. Seni sakladığımı anlayacak. Lanet olası şüpheci yaşlı adam," diye mırıldandı.

"*Zeki ve* şüpheci bir ihtiyara benziyor," diye düzeltiyorum. "Peki, beni nerede istiyorsun?"

Yüzündeki sırıtışı görmek için başımı kaldırdığımda, sorumdaki potansiyel imayı hemen duyuyorum. "Kes şunu!"

"Tamam. Tamam. Tamam. Haklısın. Uslu durmaya başlamalısın, Abbi. Bu çok fazla olmaya başladı."

Gözlerimi deviriyorum. "Birden kendimi çok hasta hissettim. Bugün dinlenmeliyim."

"Ya da, biliyor musun? Daha da iyisi, sizi eski kulübeye götürmesi için Dış Mekan ekibinden birini çağırın."

Kaşlarımı çattım. "Büyükanne ve büyükbabanın evi mi?" Daha dün gittiğimiz yer mi?

"Evet. Medyanın bir kısmı tüm bunlara ilham veren orijinal Wolf ailesi kulübesini görmek istiyor, bu yüzden Paige bu sabah bir ekip gönderdi, yarın için temizleyip düzenlesinler diye. Daha az terk edilmiş görünsün diye. Oraya gidip her şeye göz kulak olmanı istiyorum."

"Ne zamana kadar?"

"Benden haber alana kadar. Sonuncusu gidene kadar kal. Eğer işleri erken biterse ve geri dönmek zorunda kalırsan.

günün geri kalanında izin alabilirim. Zaten bu gece geç saatlere kadar babamla birlikte kalacağım."

"Ve yarın, kahvaltıda ve tüm sabah boyunca," diye hatırlatıyorum ona. Bunu Henry'nin takvimine yerleştiren bendim.

"Lanet olsun. Helikopterine binip gitmesini sabırsızlıkla bekliyorum," diye mırıldanıyor kapalı patikadaki bir dönemeci dönerken.

İki taş suratlı adam patikadan bize doğru yürüyor.

Henry'nin nefesinin altından "kahretsin" diye sessiz bir tıslama duyuyorum. Onlarla kafa kafaya çarpışmak için hızlanıyor ve beni arka planda bırakıyor.

"Umarım misafirlerinize, kendi ailenize davrandığınızdan daha samimi davranmışsınızdır." Henry'ye sadece gümüş rengi saçlarıyla dikkat çekici bir benzerlik gösteren yaşlı adam sesleniyor, bize doğru ölçülü ve amaçlı adımlar atıyor, takım elbisesi her adımda zarif bir şekilde düşüyor. Bu Bay William Wolf. Sesini telefon konuşmasından tanıyorum ve şimdi de daha az sinirli değil.

"Erkencisin." Henry dikkatini genç adama çevirmeden önce babasının elini sıkmak için uzandı

onun yanında duruyordu. "Ve senin henüz burada olmaman gerekiyordu."

Bu Henry'nin kardeşi Scott olmalı. Aka gelincik. Aka sorgucu. Aynı kestane-kahverengi saçlar dışında birbirlerine hiç benzemiyorlar. Scott kendi çapında çekici, ama daha çok ortalama bir komşu çocuğu çekiciliğinde, çene çizgisi daha az belirgin, gözleri daha eğimli ve burnu daha zarif.

Scott ona rahatça gülümsüyor, sanki aradaki gözle görülür boy farkı -en *az on* beş santim, ben Scott'ı bir buçuk metre olarak tahmin ediyorum- onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi. "Bunu yapmayacaktım ama şirketimizin senin sayende karşı karşıya kaldığı kâbusu düşününce akıllıca olacağını düşündüm."

"Doğru." Henry'nin ses tonundan kızgınlık damlıyor. "Belinda ikinizi de ana kulübeye yerleştirdi. Bu hafta sonu medya için kabinlere ihtiyacımız var."

"Orada mı kalıyorsun?" Scott'ın yüzündeki küçümseyici sırıtış bana cevabı zaten bildiğini ve sadece ortalığı karıştırmaya çalıştığını söylüyor.

Henry ona ters ters bakar.

Tanrım, bu üç adamın etrafına yayılan gerilim bir atı bile boğmaya yeter.

Henry hafifçe bana doğru döndü. "Hepsi bu kadar Abbi." Şu ana kadar kendimi görünmez bir seyirci gibi hissediyordum.

Şükürler olsun. Ama şimdi iki yeni çift göz üzerime kondu ve vücudumun üzerinde kayarak her kıvrımı inceliyor.

"Evet, Bay Wolf." Uzaklaştığım için mutlu bir şekilde etraflarından dolanıyorum.

Arkamdan babasının "Kim o?" diye sorduğunu duyuyorum. Henry sakince, "Adı Abbi Mitchell," diye cevap veriyor. Bir duraksama oluyor ve sonra, "Şaka yapıyorsun. Öyle değil mi?

Bu bir şaka mı?"

Virajı döndüm ve neyse ki Henry'nin cevabını duyacak mesafede değilim.

Beşinci Bölüm

Bakım kamyonu servis yolunda ilerliyor ve çukurlardan su sıçratıyor. Erken saatlerde bölgeyi kasıp kavuran yağmur, serin bahar havası sayesinde muhtemelen günlerce kurumayacak su birikintileri bıraktı.

Kamyonun arkasında yan yana istiflenmiş iki şilte var, hala ambalajlarında. Kapılara doğru gidiyor, bu yüzden kabine gittiğini varsaymak zorundayım. Kimsenin gidebileceği başka bir yer yok.

İçeride oturan iki erkek figürünü gördüğümde midemde gergin bir kıpırtı oluşuyor. Yüzlerini göremiyorum ama onları beklerken gözlerini ta buradan üzerimde hissedebiliyorum. Erkeklerin bakışları altında her zaman gergin olmuşumdur. Ya da herhangi birinin, gerçekten. Dikkat çekmeyi seven biri değilim.

Bahar soğuğuna karşı bedenimi kucaklayarak beklerken, arazinin "iş" kısmını büyülü misafir tarafından gizleyen dekoratif çit ve çitlere odaklanarak dikkatimi dağıtıyorum. Burası Oz Büyücüsü gibi, her şey

hizmet alanları, şu ya da bu tür perdelerle konukların görüşünden iyi bir şekilde gizlenmiştir.

Kamyon önümde gıcırdayarak durdu. Connor, "Bu

Kurt'un sağ eli değil mi?" diye söyleniyor,

iri kolu açık pencereye dayanmış, havacı gözlüklerinin arkasından bana sırıtıyor. Üzerinde Wolf Cove tişörtü var ve serin havadan rahatsız olmamış gibi görünüyor. Onunla tanıştığımda -buraya geldiğim ilk gece- duştan yeni çıkmış bir havludan başka bir şey giymeden personel köyünde vücudunu sergilemesine şaşırmamalıydım.

Yanında hiç tanımadığım ama Connor'la birlikte olduğunu çokça gördüğüm bir adam oturuyor. Akıldan çıkmayan yeşil gözleri ve küt siyah saçları var ve Connor yemekhanede salına salına yürürken kadın personelin de dikkatini çekiyor gibi görünüyor. İkisinin oda arkadaşı olduğuna eminim. Kesinlikle birbirlerine bağlılar.

"Bizi mi bekliyorsun, patron?"

Beklenmedik bir şekilde kıkırdadım. "*Patron*?"

Omuz silkiyor ve güneş gözlüklerini kaldırıyor. Peygamber çiçeği rengindeki güzel mavi gözler dekolteme dalıyor. Tanrı'ya şükürler olsun ki

En azından bu ceketi. "Dediğim gibi, sen Wolf'un sağ kolusun. Bu sana buralarda çok fazla güç veriyor."

Bu el göndermesiyle cinsel bir şey ima ettiğini hissetmeden edemiyorum. Benimkinin son zamanlarda nerede olduğunu bildiğime göre, sanırım haksız sayılmaz. "Beni Kurt kulübesine götürme şansın var mı?"

Kapıyı açıyor ve dışarı kayıyor, kötü bağlanmış inşaat botları bir gümbürtüyle toprağa çarpıyor. "Mükemmel zamanlama. Atla bakalım."

~ ~ ~

"Buraya karayoluyla gelebileceğinizi bilmiyordum."

"Yol" bunun için doğru kelime olmayabilir, kabul ediyorum, koltuğumda kalmak için mücadele ederken, bu iki adamın arasına sıkıştım, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve her engebeli bir yere çarptığımızda acının sarsıntısını hafifletmeye yardımcı oldum. Engebeli yollarda çiftlik kamyonu sürmeye alışkınım ama bu yol sık çalılıkların arasından geçen, ağaç dallarının kamyonun boyasını çizdiği klostrofobik tek şeritli bir yol.

"Oteli inşa etmeye başladıklarında üç yıl önce temizlediler. Bakım için yapılmış, bu yüzden de pek iyi durumda değil. Dürüst olmak gerekirse buradan ATV ile geçmek en iyisi. Birden fazla araba için çok dar ve yolun yarısına gelip de başka bir kamyonla karşılaştığınızda tam bir baş belası oluyor."

"Bu sabah oldu. Bu yüzden şimdi bunları kullanıyoruz." Diğer adam, Ronan, girişten aşağı dönmeden önce telsizle bakım ekibinin telsizini kaldırıyor ve frekanstaki herkese içeri girdiğimizi söylüyor.

"Sanırım insanlar bu kulübeye arabayla gelmemeli." Henry'yle odun kesmeye gittiğimiz gün girişi hiç fark etmemiştim ama buna şaşırmadım. Ağaçlar yeni inşa edilen yolu gizlemek için etkili bir gölgelik oluşturuyor. Ayrıca, Henry yüzünden dikkatim tamamen dağılmıştı.

Connor, "Hayır, buralardaki tüm bu yerler sadece suya girilebilen yerler," diye onaylıyor.

Tekneleriyle gelip, Henry'nin büyükbabasının büyük ve güçlü altın madeni ve lüks otel zinciri olan rustik kulübesine bakmaları ve hayret etmeleri gerekiyordu.

sahibi, altmış yıl önce kendisi inşa etti. Tıpkı bizim dün yaptığımız gibi.

Özellikle kötü bir çukura çarptık ve acı göğsümü sarsarak irkildim. "Daha ne kadar sürecek?"

"Bir ya da iki dakika daha."

"Tümseklerden kaçınmayı deneyebilir misiniz? Şilteler için iyi olamaz."

"Elimden geleni yapıyorum, tatlım." Connor'ın yan bakışlarını üzerimde, göğsümde hissediyorum ve yanaklarım kızarıyor. Sanki lisedeki atletizm pistinde kızlar tur atıyor, erkekler de tribünden onları izliyormuş gibi hissediyorum. Bir keresinde Jed'e neden orada takılmayı sevdiklerini sormak gibi bir hata yapmıştım ve o da iri göğüslü kızların ve zıplamanın cazibesini anlatmıştı.

Connor'ın bu tümseklere kasıtlı olarak çarptığını düşünmeye başlıyorum.

"Büyük adamın altında hayat nasıl?"

Stresli.

İnanılmaz. Felaket.

Aydınlatıcı.

Sinir bozucu.

Doğru cevap nedir? Yukarıdakilerin hepsi mi?

Kimseye belli etmeden zayıf bir gülümseme sunuyorum. "Sorun yok." "O gerçekten herkesin söylediği gibi bir pislik mi?"

Ronan, kapısının üstündeki kolu kavramak için kaslı dövmeli koluyla uzanarak soruyor. Bir erkek ilk kez uyandığında duymayı bekleyeceğiniz türden derin, hırıltılı bir sesi var.

"Söyledikleri bu mu?"

"Rachel'ı yaptığı gibi kovduktan sonra mı? Buraya gelmek için bin dolardan fazla para harcadı ve o da işini yaptığı için, yani konukları memnun ettiği için onu kovdu. Yani, evet. Omurgasız bir sikkafalıdan sikik bir hareket."

Rachel. Beş oda arkadaşımdan biri, bedava yüksek kaliteli alkol dağıttığı ve bir misafirle yattığı için kelimenin tam anlamıyla tesisten çıkarıldı ve feribotla eve gönderildi.

Henry bir keresinde bana onu savunmamamı, ona yönelik sözlü saldırılara katılmamı söylemişti. Aksi takdirde insanlar aramızda olanlardan şüphelenmeye başlayabilirdi. Kiera'yla yaşadığımız bu karmaşadan sonra bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. O

bu iş patlarsa kellesini isteyen öfkeli çalışanlar ordusuna ihtiyacı yok.

"O en kötüsü değil. Katıdır ama adildir." Omuz silkiyorum. "Bana yeterince iyi davrandı, sanırım. İşleri berbat etmediğim sürece." Henry konusunu kapatmak istiyorum. "Peki ya siz çocuklar? Dışarıdaki ekip nasıl?"

"Harika bir grup. Bizi çok çalıştırıyorlar ama çok da eğleniyoruz," diyor Connor, eliyle çenesindeki bir günlük sarı kirli sakalı kaşıyarak. Çalışanların el kitabında erkeklerin tıraş olması ya da sakallarını düzgünce kesmesi gerektiğini belirten bir sayfa var. Dövmelerin kapatılmasıyla ilgili kurallar da var ama Ronan bu konuda pek endişeli değil. Sanırım kurallar bu adamlar için geçerli değil.

"Biliyor musun, ben aslında Dış Mekan ekibinde olmak için işe alındım." Şimdi düşününce çılgınca geliyor.

"Yok artık." Connor'a gülümsemek için dönüyorum, tam o sırada gözlerinin vücudumda gezindiğini ve beni süzdüğünü görüyorum. "Ee, ne oldu?"

Henry oldu. "Aslında hiçbir şey. Başka bir iş çıktı ve iyi bir fırsat gibi göründü. Ama hala özlüyorum

dışarıda olmak." Doğrusu, Henry ve ben yaptığımız şeyi yapmıyor olsaydık, korkarım ki perişan olurdum.

"İzin almalısın." Gülüyorum.

"İzin mi?"

"Evet, eğitim için ücretli izin."

"Ne olduğunu biliyorum. Sadece bir tane almam gerektiğini nasıl anladığınızı anlamıyorum."

"Şu anki işinden. Sadece bir haftalığına."

"Başka bir departmanda 'çalışmak' için bir hafta izin isteyemem." Connor'ın Açıkhava ekibinde çalışmak gibi saçma bir fikri olduğunu parmaklarımla anlatıyorum.

"Elbette yapabilirsin. Buralarda kanunların üstündesin. Ne istersen yapabilirsin."

Homurdanıyorum. "Evet, doğru."

"Haydi. Gel ve bizimle çalış. Eğlenceli olacak." Connor sırıtıyor. "Bizde de harika fırsatlar var. Çok şey öğrenirsin."

Diğer tarafımda, Ronan yan penceresinden dışarı bakarken kahkahasını eliyle bastırıyor.

Tillie, eğer onunla çalışsaydım Connor'ın cazibesiyle öğlene kadar pantolonumu indireceği konusunda beni uyarmıştı. Ben ise

O n u n l a aynı fikirde olmasam da neden böyle söylediğini anlayabiliyorum. Jed'in sahip olduğu gibi, onun da kolay bir yolu var. Gerçi Jed hiçbir zaman açıkça cinsel değildi. En azından bana karşı.

Eminim yeni kız arkadaşı Cammie ile çok seksidir.

Connor'ın arsızlığına gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Evet, eminim."

Yoldaki bir virajı dönüyoruz ve kulübe önce ağaçların arasından, sonra da yaklaştıkça yükselen ağaçların gölgesinde kalan devasa binasıyla karşımıza çıkıyor.

"Bunun yakında düşmesi gerek." Ronan ölü bir huş ağacını işaret ediyor.

"Darryl'e söyle. Wolf izinsiz tek bir ağaca bile dokunmamıza izin vermiyor. Yolun aşağısında yaptığı orman tecavüzleri düşünüldüğünde biraz ironik, değil mi?" Connor kamyoneti geri vitese takıyor ve sonra kolunu arkamdaki koltuğun arkasına uzatarak yönümü bulmaya çalışıyor, kapıya doğru geri geri giderken devasa, sert vücudu bana doğru bükülüyor. "Pekâlâ.

Geldik." Motoru kapatır ve iki adam da arabadan iner.

Ellerini dizlerime koyarak beni durdurduğunda Connor'ın yanından çıkmak için hamle yapıyorum, ellerinin sıcaklığı naylon çoraplarımın arasından tenimi yakıyor. "Vay be. O kadar hızlı değil. Ayakkabılarını kaybetmek mi istiyorsun?"

Kamyon lastiklerinin yumuşak bahar toprağını yırttığı, kalın çamurdan oluşan bir metre derinliğindeki çukurları görmek için aşağı bakıyorum. Lanet olsun.

"Buyurun. Dur sana yardım edeyim." Ben daha ne olduğunu anlamadan Connor'ın elleri belime dolandı ve beni kaldırdı. Bir kolunu kalçalarıma dolayarak beni kendine doğru çekerken inliyorum. Dengemi korumak ve göğüslerimi yüzüne çarpmamak için mücadele ederek ona doğru düşüyorum, bu imkansız bir başarı. Beni verandaya doğru taşırken vücuduna sıkıca sarılıyor.

"Yeterince uzun sürdü." Tillie kapının yanında duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, elinde toz bezi, yüzünde sıkılmış bir ifadeyle bizi izliyor.

"Bunlara ulaşmak için bir sürü eşyayı taşımak zorunda kaldım," diye açıklıyor Ronan. Kamyonun bagaj kapağını büyük bir gürültüyle indiriyor.

"Bu arada, saçına yaptığın şeyi çok beğendim," diye mırıldanıyor Connor, beni nazikçe verandaya bırakıyor, belime doladığı eliyle beni hafifçe sıkıyor. Göz kırparak Ronan'a yardım etmek için çamurun içinden geri dönüyor.

"Buraya adımını atmadan önce o kirli botlarını çıkaracaksın, duydun mu!" Tillie ağır güneyli tınısıyla uyarıyor.

"Emredersiniz hanımefendi!" İkisi de papağan gibi konuşuyor, ilk şilteyi kaldırırken sırtlarındaki kaslar geriliyor.

Tillie bana döndü. "Kurt sonunda seni çözdü mü?"

Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Ne?" *Nereden biliyor?*

"Seni zincirlediğini falan düşündük.
Bir hayalet gibi ortalıkta görünmüyorsun."

"Oh!" İçim rahatlarken gülmeye zorluyorum kendimi. "Evet. Meşguldüm."

"Burada ne yapıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Bay Wolf işlerin yolunda gittiğinden emin olmak için burada olmamı istedi."

Homurdanıyor ve kulübenin içinde kayboluyor.

Altıncı Bölüm

"Yapılacak daha ne kadar iş var?" Omzumun üzerinden Tillie'ye ve ana yatağın üzerine bembeyaz bir çarşaf seren bir başka çalışana, kısaca Bellamy-Bell'e bakıyorum.

"Sorun nedir? Büyük, kötü kurdun insanları yakmasını izlemek kadar heyecan verici değil mi?" Tillie omzunun üzerinden sırıtarak söylüyor. Bütün öğleden sonra böyle küçük laflar edip durdu. Yardım edemem ama bazılarının sadece çağrışım yoluyla bana yöneltildiğini hissediyorum. Ya da belki Henry'yle ilgili olumsuz her şeye karşı aşırı hassasım.

"Açlıktan ölüyorum," diye mırıldanıyorum, toz bezini duvarların tavanla birleştiği karanlık köşeler boyunca sürüklüyorum, yol boyunca kalan son örümcek ağlarını yakalıyorum. Ağır bir temizlik için giyinmiş sayılmam. Ceketimi çıkardım ve bluzumun düğmelerini çözdüm, böylece yardım etmem biraz daha kolaylaştı.

"Hiç şaşırmadım. Akşam yemeği getirdiklerinde yemeliydin."

"O zaman aç değildim." Henry ve otelde olanlar hakkında çok endişeliydim. Hâlâ endişeliyim ama açlık sancıları sonunda galip geldi.

"Alt kattaki vahşiler hepsini yemediyse muhtemelen biraz kırıntı kalmıştır. Ya da kamyonetle otele geri dönebilirsiniz."

O yolda tek başına araba kullanmak mı? Hayır, teşekkürler. "Biraz daha bekleyebilirim." Toz bezini temizlik malzemesi kovasına atıyorum ve Henry'den gelmediğini bildiğim bir mesaj için telefonumu tarıyorum. Bütün öğleden sonra bu evdeydim. Saat 21:00'i geçiyor ve güneş batmaya başlıyor - Alaska yazları hâlâ alışılması gereken bir şey

-Henry beni bir kez bile aramadı ya da mesaj atmadı. E-postalarını elimden geldiğince telefonumdan yönetiyorum, ancak dizüstü bilgisayarımda olmayı tercih ederim.

Ben gittikten sonra babası ne dedi? Medya haksız işten çıkarma davasını duydu mu? Böyle şeyler ne kadar hızlı yayılır?

Hiçbir şey bilmiyorum, kendime hatırlatıyorum. Kesinlikle hiçbir şey, eğer biri sorarsa.

Bu da bana şunu hatırlattı.

Cebimden kişisel telefonumu çıkarıp Jed'den gelen mesaj dizisini açıyorum. Ona gerçekten mesaj atmak istemiyorum ama Henry'ye atacağımı söyledim ve bu işi şimdi bitirmek iyi bir fikir. Yine de, beni nasıl düşündüğünü anlatan son mesajını kabul etmiyorum. Onun yerine, sıradan bir konuşma yapacağım:

Evde işler nasıl?

Pennsylvania dört saat ileride olduğu için hâlâ uyanık olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Her zaman bir gece kuşu olmuştur ama erken kalkması gereken tam zamanlı bir yaz işi var, bu yüzden bilmiyorum-

Ekranda üç nokta zıplamaya başlar.

Aynı eski Greenbank. Değişen pek bir şey yok.

Kısa bir süre sonra ikinci bir mesaj gelir:

Orada çok daha heyecanlı olduğuna bahse girerim.

Beni göremese de gülümsememi gizlemek için ağzımın içini ısırıyorum. *Hiçbir fikrin yok.*

Bazı anları var. Büyük açılış şu

Hafta sonu her türden magazin muhabiri ve diğer önemli insanlar var. Çok çalışıyorum.

Henry'nin benim adıma gönderdiği mesaj için hasar kontrolü yapmam gerekiyor ama bunu yaptığımın belli olmasını istemiyorum.

Patronunuzla nasıl başa çıkıyorsunuz?

İyi. O kadar meşgul ki onu zar zor görüyorum. Dürüst olmak gerekirse, daha önce söylediklerim hakkında şaka yapıyordum. Yani, o bir pislik ama bana bakmıyor bile.

Jed'i sinirlendirmeye çalıştığımla ilgili son kısmı eklemeyi kendime yediremiyorum. Bu beni zayıf ve onu geri istiyormuşum gibi gösterir. Artık Jed'i asla geri istemediğimi biliyorum.

Oh, güzel. Buna sevindim. Beni endişelendirdin. Sen çok tatlı bir kızsın, Abigail. Kimsenin senden faydalanmasını istemem.

Homurtumun kaçmasına engel olamıyorum. *Senin gibi biri mi, Jed?* Benden kendimi tutmamı ve onun için kendimi kurtarmamı istiyordu, sadece "yaban yulaflarını ektiğini" söylüyordu. Şimdi dışarıdan bakınca midem bulanıyor. Öfkeden dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Ne var ne yok?" Tillie yastıkları kılıflarına yerleştirirken soruyor.

"Hiçbir şey." Telefonumu kaldırdım, konuşmayı sürdürmeye niyetim yoktu. Jed'e mesaj atma amacım sona erdi. Giyinip kuşandıktan sonra yatak odasına bakıyorum. "Burası harika görünüyor." Bütün gün burada çalışan temizlik personeli inanılmaz bir iş çıkarmış, kulübeyi tozlu, ıssız bir alandan rahat ve rustik bir kaçış noktasına dönüştürmüş. Dün, rastgele birkaç tozlu şifonyer ve yan sehpalar dışında boştu. Bugün ise her odada oteldeki fazla malzeme odasından alınmış bir yatak var. Feribotu kullanan yaşlı adam John, akşam yemeği saatinde Homer'daki bir mobilya mağazasından getirdiği koyu deri bir kanepe ve koltuk takımı ile hasat masasıyla geldi. Yeni mobilyalar, gıcır gıcır havlular ve nevresimler, birkaç yeni lamba, kilim ve diğer aksesuarlar arasında, buranın sadece yirmi dört saat önce terk edilmiş olduğunu asla bilemezsiniz.

"Paige bizi kıçımızı yırtmamız ve burayı parlatmamız konusunda uyardı. Yapmazsak başımıza ne geleceğini Tanrı bilir. Muhtemelen eşyalarımızla birlikte feribota binerdik.

Rachel gibi." Tillie yastıkları sertçe vurarak kabarttıktan sonra yatağın üzerine bırakıp düzgünce diziyor, sesindeki acı belli oluyor.

"Görünüşe göre pek çok insan Rachel'a kızgın."

"Gerçekten mi? Bu büyük bir saçmalık yığını. öyle. Yani, hadi ama! Tanrı aşkına, burası otelcilik sektörü! *Herkes herkesle* yatar, özellikle de buralarda. Bir grup ateşli erkeği çekici kadınlarla birlikte bir kulübeler köyüne koyun ve ne beklersiniz!" Tillie'nin güneyli tınısı bir konuda tutkulu olduğunda gerçekten devreye giriyor. Henry'nin kellesi mızrağının ucunda olmasaydı onu dinlemekten keyif alırdım.

"Bir iş arkadaşıyla yatmadı. Bir misafirle birlikteydi." *Savunma yapma. Savunmayın.*

"Wolf'un burada kiminle yattığını sanıyorsunuz, çünkü bana bütün yaz boyunca aletini ıslatmayacağını söylemeyin. Eğer çalışanları değilse, o zaman otel müşterileri de. Peki bu nasıl görünüyor? Adam koca zinciri yönetiyor ve para ödeyen müşterilerini yatırıyor, ama vardiyaları bittiğinde personeline ağabeylik yapıyor. Bana sorarsanız, her şey ikiyüzlülük kokuyor. Özellikle de kendi asistanı

kaplıcayı kullanıyor ve konukları kızdırıyor ve hiçbir şey yapmadan kurtuluyor."

Yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissediyorum.

"İnsanların bunu öğrenmeyeceğini mi sandın?" Tillie gülüyor. "Hayatım, bu duvarların içinde sır yoktur."

Sanırım bu tam olarak doğru değil, çünkü Kabin Bir'in duvarları arasında neler olup bittiğini bilselerdi, Tillie bunu açıkça söylerdi. Ama yine de... Connor yasaların üstünde olduğumu söylerken bunu kastediyordu. *Aman Tanrım!* Katie'nin bana Brezilya ağdası yaptığını biliyorlar mı?

Yüzümü serinletmek için bir an durup pencereden dışarı, huzurlu suya ve boş rıhtıma bakıyorum. İnsanlara söylerse Katie'yi öldüreceğim!

Sesimi temizleyerek, "Hiçbir şeyle kurtulmadım. Yazıldım."

"Buraya gelmek için uçak biletine bir yığın para harcadıktan sonra bir tekneye bindirilip gönderildiniz mi?"

Anlaşıldı. Benim kurtulmam adil değil ve kurtulmamın tek nedeni Henry ile yatıyor olmam. Bu da

Tillie'nin bugün bana karşı pek dostça davranmamasının sebebi bu. Sanırım onu suçlayamam.

"Yani, burada gerçekten biri mi kalıyor?" Bell yorganın üzerindeki kuşgözü dantelle oynayarak soruyor.

Ona bir gülümseme sunuyorum, konuyu değiştirdiği için sessiz bir teşekkür. "Hayır. Hepsi bu hafta sonu medya için. Wolf Cove'un arkasındaki tarihi ve Bay Wolf'un oteli inşa etmek için neden burayı seçtiğini görmek istiyorlar."

"Çok fazla gelen var. Bir köpek ve midilli gösterisi hakkında konuşun. Sanırım William ve Scott Wolf'un da gelmesiyle bu beklenen bir şey."

"Scott Wolf hakkında ne biliyorsun ki?" Hafif bir merak numarası yaparak soruyorum. Bir şey bilen biri varsa, o da dedikodu kraliçesi Tillie'dir.

"Oh, o gerçek bir iş parçası. Büyük bir Henry Wolf kompleksi var. Henry'den büyük olmasına rağmen tüm sevgiyi küçük kardeşi görüyor. Söylentilere göre babaları Henry'nin otel zincirini devralacağını söylediğinde Scott aklını kaçırmış. Sanırım altın madeni yerine bunu tercih ediyor ve ilk hakkın kendisinde olması gerektiğini düşünüyor. Bana sorarsanız şımarık bir velet."

Bell homurdanıyor. "Vay canına."

"Babalarının neden teslim ettiğini merak ediyorum. Onu daha önce görmüştüm. Çok yaşlı görünmüyordu."

"Kim bilir. Belki de başının ağrımasını istemiyordur?"

Yani Tillie'nin kanserden haberi yok. Bunun tek nedeni sır olarak saklamaları olabilir.

Yine de Henry bunu bana ifşa etti.

Tillie sehpayı düzeltiyor ve diğeriyle karşılaştırıyor. Birden daha neşeli oldu, ki bu genellikle dedikodu yaparken olur. "Her iki durumda da Scott bunu iyi karşılamadı. O da tıpkı kardeşi gibi bir hisseye sahip ve duyduğuma göre bunca zamandır Wolf Cove'a karşı savaşıyormuş. Muhtemelen tüm arazi kardeşine miras kaldığı için. Ayrıca, bu çekişmenin maden ya da otelden çok Scott'ın karısıyla ilgili olduğunu da duydum."

"Scott evli mi?"

"Öyleydi. O artık eski sevgilim ve görünüşe göre Henry de bu konuda yardımcı oldu, ne demek istediğimi anlıyorsan." Kaşlarını sallıyor.

Ugh. Lütfen bana bunun yanlış olduğunu söyle.

Tillie temizlik malzemelerinin bulunduğu kovayı kapıyor, sinirli kolu ağırlığın altında esniyor. "Haydi. Sanırım burada işimiz bitti."

Büyük odaya bakan, ikiye bölünmüş kütüklerden yapılmış rustik merdivenlerden aşağıya doğru onu takip ediyorum ve üst kattaki rahatsız edici konuşmayı uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum. Büyük taş ocakta çıtırdayan ateş yardımcı oluyor.

"Ee? Ne düşünüyorsun patron?" Connor yanan kütüğü antika bir demir çubukla kaydırmak için eğilmiş, sırt kasları tişörtünün altında kıpırdanırken soruyor.

Onunla tanıştığım ilk gece sarhoş olmama ve havanın karanlık olmasına rağmen, Alaska'da haftalarca süren açık hava çalışmalarının vücudunu daha da geliştirdiğini düşünüyorum. Ama bunu söylemedim. "Gerçekten kullanılabilir gibi görünüyor." Her şey temiz, ahşap cilalanmış, mobilyalar yeniden düzenlenmiş. Havalandırmak için bütün gün açık duran pencereleri kapattıklarında ve ateşin burayı ısıtmasına izin verdiklerinde, rahat olacak.

"Öyle mi?" Connor'ın gözleri bluzuma kayıyor. "İşte, ateşin yanına gelip ısınmalısın. Üşümüş görünüyorsun."

Son utanç verici anımdan sadece beş dakika sonra yanaklarımın yeniden kızardığını fark ediyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve sütyenimde hiç dolgu olmamasına sessizce lanet ediyorum.

Önceden düşünmüş olsaydım, geri koşup üzerimi değiştirir ya da en azından bir süveter alırdım. Neyse ki gömleğimi sabitlemek için bir çengelli iğne buldum, böylece artık kimseyi teşhir etmiyorum.

Yanına gidip ellerimi alevin önünde tutuyorum, çünkü üşüyorum ve ısınmaya ihtiyacım var.

"Burada işimiz bitti Connor," diye sesleniyor Tillie. "Hadi toparlanalım."

"Evet, beklemek zorundasınız. Paige benden birkaç dakika ateş yakmamı istedi. Yeni kullanılmış görüntüsü ve kokusu vermek istedi." Tekrar ateşe döndü. "Burada iki kamyonumuz var. Sen ve Bell Ronan'la gidin. Ben Abbi'yi yanımda götüreceğim."

Tillie'nin gözleri bir an için kısılıyor ve ardından güzel yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor. "Hayır, sorun değil. Biraz daha kalabilirim. Açlıktan ölmek üzere olan Abbi, değil mi Abbi?" Tavrında kesinlikle samimiyetsiz, gözlerinin arkasında samimiyetsiz bir şeyler var.

"Sorun değil. Bekleyebilirim. Son mürettebatla birlikte gitmem gerekiyor," diye açıklıyorum. "Bay Wolf'un emirleri."

"Bay Wolf'u kızdırmak istemeyiz. Connor, bunları kamyona koymama yardım eder misin?"

"Ronan dışarıda."

Bir bakış ve küçük bir oflama ile topuklarının üzerinde dönüyor ve kapıya yöneliyor. Belli ki bir şeye sinirlenmiş.

Connor habersiz ya da etkilenmemiş görünüyor. Bana, "Oldukça şaşırtıcı, sence de öyle değil mi? Yaşlı adamın inşa etmiş olması çok havalı-"

İş telefonum bir mesajla cıvıldıyor. Anlık bir tepki olarak telefonu yüzüme doğru kaldırıyorum. Aynı zamanda inanılmaz derecede kaba. Connor'dan gelen mesajı okurken özür diler gibi gülümsüyorum.

Henry:

> Sabah izin al ve 11'de lobide Belinda'yla buluş. O seni hazırlar.

Kaşlarımı çattım. Bana sabah izni vermek için o kadar gün varken, bunun büyük açılış günü olmayacağını düşünürdüm. Hızlıca bir cevap yazdım:

Emin misin? Çok yoğun olacak. Yardım etmek için erken gelebilirim.

Bütün sabah babam ve Scott'la birlikte olacağım.

Ugh. Sanırım ikisiyle de bir daha karşılaşmamaya razıyım, özellikle de bugünkü tanıtımlardan sonra.

K.

Tereddüt ettim, ama sonra hemen yumruk attım:

Bu gece programı bir kez daha gözden geçirmek ister misin? Bu konuda stresli olduğunu biliyorum.

Bir gülen yüz ekliyorum ve sonra hemen siliyorum. Biri bunu okursa "seks için kod" diye bağırır.

İyi olacağım. Yarın görüşürüz, Abbi.

Omuzlarım reddettiği için hayal kırıklığıyla çöktü. Bu gece onu görmeyi çok istiyordum. Ama sonra kendime bütün gece babası ve Scott'la birlikte olduğunu hatırlattım. Havasında olmadığı için onu suçlamıyorum.

"Cennette sorun mu var?" Connor soruyor ve benim panik dolu gözlerimi kazanıyor.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Omuz silkiyor. "Sadece yüzündeki o ifade. Bir konuda hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Önemli bir şey değil. Ben sadece... Hiçbir şeyi doğru yapamıyor gibiyim," diye yalan söylüyorum.

"Evet. Onun hakkında bunu duymuştum."

Dostum, Henry'nin kötü bir şöhreti var. İnsanlar Kiera'nın iddialarını duyarsa daha ne kadar kötüleşecek?

Dışarıda bir korna birkaç kez çalıyor, ardından Tillie'nin "Hadi! Bekliyoruz!"

Birdenbire bitkin düştüm. Bugün uzun bir gün oldu. Yarın daha da uzun olacak. "Artık gitmeliyiz. Bence burası Paige için yeterince kullanılmış görünüyor." Cam kapıyı iterek kapatıyorum ve bacayı kapatmak için kolu çekiyorum, hava sirkülasyonunu kesiyorum ve ateşi etkili bir şekilde boğuyorum.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" Connor merakla bana bakıyor.

"Ailemin çiftlik evindeki odun sobasında yıllarca yanan ateşler."

Daha uzun duruyor, bana doğru yaklaşıyor. "Kahretsin, ateşle nasıl başa çıkacağını bilen kadınları çok severim."

Açık flörtlerle geçen bir öğleden sonra Connor'ın yanında biraz daha rahatım. En azından onunla şakalaşacak kadar. "Senin için ateşini *söndürdüm*."

Gülerken yanaklarında derin gamzeler beliriyor. "Akşam yemeği için personel lojmanına geri mi dönüyorsun? Açlıktan öldüğünü duydum."

"Aslında sanırım aç olduğumdan daha yorgunum. İyi bir gece uykusuna ihtiyacım var." Wolf Cove'a adım attığım günden beri yapmadığım bir şey.

Tüm ışıklara basıp kapıyı kilitliyoruz - dışarıda kim var, bilmiyorum - ve iki kamyonun da gürlediğini görmek için arka kapıdan çıkıyoruz.

Ronan sahanlıkta bekliyor. "Tillie seni bekliyor, C. Sen de Bell ve benimle geliyorsun. İnsanların karşıya geçebilmesi için çamurun üzerine kontrplak atmak üzere sabah geri gelmemiz gerekecek." Ronan beni hiç uyarmadan kucağına alıp kalın çamurda Connor'ın daha önce yaptığı gibi açık kasa kamyona doğru taşırken nefesimi tutuyorum. Kendimi dik tutmak için ellerimi onun sert, geniş omuzlarına yerleştirmek zorunda kalıyorum.

"Evde görüşürüz!" Tillie, Connor'ın kamyonetinde otururken o tatlı ses tonuyla sesleniyor.

Şansa bakın ki yine ortadayım, ancak açık kasanın içi çok daha az konforlu ve dar. Yerden yükselen devasa bir vites kolu var ve üzerine binmekten kaçınamıyorum.

Yol boyunca yavaşça ilerlerken Bell yolcu tarafından "*Çok* karanlık," diye fısıldıyor. "Sence burada ayılar falan mı var?"

Ronan iri, iş yorgunu eliyle vites değiştirmek için uzanıyor. Bana dokunmadan bile bu basit hareket bir şekilde cinsel bir his uyandırıyor, vites bana doğru yaklaşıyor. "Ayılar, kurtlar, pumalar." Bell elini açılır kilidin üzerine vuruyor ve Ronan'ın derin kahkahasını kazanıyor. "Merak etme.
Hiçbir şey bizi buraya sokamaz."

Onlara gördüğümüz boz ayıdan bahsetme isteğime karşı dilimi ısırıyorum. Bu onlara Henry'yle birlikte odun kesmeye gittiğimi söylemek anlamına gelirdi ve burada yeterince dedikodu olduğu açık.

Ana toprak yola döndüğümüzde rahat bir nefes alıyorum, bu yol açıklığa odun taşımak için yapılmış.

Site. Tüm bu mülkün nasıl Henry'nin olduğunu anlayamıyorum bile. Eminim kardeşiyle aralarındaki gerginliğin bir nedeni de büyükannesi ve büyükbabasının tüm bunları ona bırakmasıdır. Scott'ın yerinde olsaydım, en azından biraz kızgınlık duymazdım diyemem.

Sonra tekrar, yönetmesi için bir altın madeni verildi. Pek de zor durumda sayılmaz.

Ana yoldan sağa, otele doğru dönüyoruz. B u n c a zamandır bizi takip eden farların dikiz aynasında tekrar görünmesini bekliyorum. Görünmeyince omzumun üzerinden bakıyorum ve kamyonun boş boş oturduğunu, aramızdaki mesafenin arttığını görüyorum. Kaşlarımı çatıyorum. "Bir terslik var. Geri dönmelisin."

"Hayır. Onlar iyi. Birazdan bize yetişirler." Kamyonda Ronan'ın yüzündeki sinsi sırıtışı yakalamama yetecek kadar ışık var, bana bakarken bakışları ağzıma doğru kayıyor.

Ve tıklıyor.

Tillie, Connor'la yatıyor.

Ve bütün öğleden sonra bariz bir şekilde benimle flört ediyordu. Bu kadar sinirli olmasına şaşmamalı. Başım arkaya düşüyor

Arka camı açtım ve daha önce göremediğim için kendime kıkırdadım. "Oh..."

"Hızlısın, kızıl." Ronan tekrar vites değiştiriyor, parmakları geçerken dizimin iç kısmında bir anlık bir sıyrılma yapıyor.

Kolaylıkla bir kaza olabilirdi, ama Ronan'la ilgili bir şey bana öyle olmadığını söylüyor.

Yedinci Bölüm

Katie'nin baharatlı çiçeksi parfümünün kokusunu tanımam birkaç dakikamı alıyor.

Ve yatağımda, yanımda yattığını fark etmek için birkaç dakika daha.

"Sence onunla onun hakkında konuşmalı mıyım?" diye tıslıyor ve nefesinden yayılan alkol dalgası beni çarpıyor.

İnleyerek saate bakmak için telefonuma uzandım. Saat sabahın 2'siydi. "Ne?"

"Rachel hakkında. Hâlâ Homer'da. Henüz uçak bulamadı, o yüzden etrafta turluyor. Alaska'ya bir daha ne zaman gelecek, değil mi? Ama ya yarın eve dönüş uçağı bulmayı başarırsa? Düşünüyordum da, Bay Wolf'a gidip kibarca rica etsem ve böyle bir şeyin asla olmayacağına dair söz versem fikrini değiştirir mi?"

İnledim, sonunda anladım. "Bundan

şüpheliyim." Vücudu yanımda

geriliyor.

"Üzgünüm Katie. Ama o gerçek bir pislik olabilir, bunu biliyorsun." Aynı zamanda çok ama çok cömert ve verici de olabiliyor, ama kimsenin tecrübe etmesini istemediğim şekillerde. Benden başka kimsenin.

"Biliyorum. Sadece düşünüyordum da..." Yanıma sokuldu. "Ya sorsaydın?"

"*Ben* mi?"

"Evet, benim de kovulmam gerekirdi ama beni senin yüzünden kovmadı. O yüzden istersen belki seni dinler."

İç çektim. "Bilmiyorum Katie."

"Lütfen? Sadece deneyebilir misin?" Sesi gerçekten mızmız bir ton aldı. Çok sarhoş olmalı. "Rachel olmadan bütün yazı burada geçirmeyi hayal bile edemiyorum."

Tıpkı Henry'siz bir yaz düşünemediğim gibi. Ama... Biri kulak tıkacı takmamış olabilir diye sesimi fısıltıya düşürüyorum. "Başka biriyle yattı Katie. Seni aldattı. Umurunda değil mi?" Rachel ve Katie'yi benden başka kaç kişinin bildiğinden emin değilim. Ve Henry, çünkü ona ben söyledim. Ben de onları ilk elden gördüğüm için biliyorum ve kesinlikle *birlikteler*.

"Ne? Hayır." Katie gülüyor. "Oh, çok sevimli ve masumsun. Bunun sana pek mantıklı gelmediğini biliyorum. Biz öncelikle en iyi arkadaşız ve Rachel erkeklerden de kızlar kadar hoşlanıyor, bu yüzden ona onlarla birlikte olamayacağını söyleyemem. Bu asla işe yaramaz. Sonunda mutsuz olacak ve ben bunu istemiyorum.
Bu yüzden her konuda açığız."

Açık mı? "Yani seninle oynaşmasını sorun etmiyor musun?" İnsanlar gerçekten bu tür anlaşmalar mı yapıyor?

"Biz öyle bakmıyoruz. Sadece gençken ve yapabiliyorken hayatın ve bedenlerimizin tadını çıkarıyoruz, anlıyor musunuz?"

Pek sayılmaz ama çabuk öğreniyorum.

"Yani, lütfen sadece deneyebilir

misin?"

İç çektim. Rachel'ı kovmak Henry'nin çalışanları nezdindeki itibarına kesinlikle büyük bir darbe vurmuştu. "Yarın ona sorarım."

Nefes nefese kaldı. "Oh, teşekkür ederim! Teşekkür ederim! Teşekkür ederim! Sen en iyisisin!" Ben daha ne olduğunu anlamadan ağzı sert bir öpücükle benimkine yapışıyor, dudaklarında alkolün tadı kalıyor.

Utangaç bir kıkırdamayla onu iterek, "Hiçbir şey için söz veremem, o yüzden fazla umutlanma" diye uyarıyorum.

"Çok geç! Uyandılar!"

Tam yuvarlanmak üzereyken onu yakaladım. "Hey, geçen gün olanları kimseye anlattın mı? Bana bir *şey* verdiğinden?"

"Hayır mı? Sanmıyorum?" Bir duraksama ve karanlık olmasına rağmen onun güzel yüzünün düşünceli bir şekilde buruştuğunu hayal ediyorum. "Şey, ben
Sekizinci kabindeki Darian'ı kendi duşunu yapmaya ikna etmeye çalışırken bundan bahsetmiş olabilirim, çünkü onu duşta gördünüz mü? Seninki kadar vahşi değil ama kesinlikle biraz toparlanmaya ihtiyacı var. Neden?"

İç çektim. Hayır, sekizinci kabindeki Darian'ı fark etmemiştim ama Katie'nin vücuttan saç koparma takıntısı bende yok. "Bir nedeni yok. Sadece Tillie'nin söylediği bir şey."

Yüksek sesle homurdanıyor. "Tillie'nin söyleyecek çok şeyi var. Peki... nasıl görünüyor?"

Tereddüt ediyorum ama sonra kendime Katie'nin yanında mütevazı olmanın bir anlamı olmadığını hatırlatıyorum. "Güzel. Sanırım?"

"Ha! Sana söylemiştim. Bir dahaki sefere Homer'dan bir kit alıp burada yapmamız gerekecek, böylece patronla tekrar başımız derde girmez."

"Yaşasın. Sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyorum, ama Henry'nin o yanımı ne kadar tanıdığını göz önüne alırsak, bunu yaptığımız için mutlu olduğumu itiraf etmeliyim.

Yuvarlanarak uzaklaşıyor ve benim yatağımdan -üç kişilik bir kabinin en alt ranzası- tökezleyerek kendi yatağına giriyor.

Ve şimdi tamamen uyanığım, dudaklarımı kaplayan likör tadıyla, Autumn'un usulca horladığı üstümdeki ranzanın altına bakıyorum. Rahatsız edilmeden uyumasının sırrını öğrendim: yüz maskesi ve kulak tıkacı. Görünüşe göre buradaki herkes tıkaçlarla ve yüz maskeleriyle uyuyor. Ben hariç herkes.

Gerçi bunların ikisi de düşüncelerimin dönmesine yardımcı olmaz.

Henry şu anda ne yapıyor?

Uyuyordur, eminim. Keşke yatakta onun yanında yatıyor olsaydım. Ama burada onun için çalıştığım sürece bu asla olmayacak.

İç çekiyorum. Bu konuyu ona nasıl açacağım ki? Hem de yarın, zaten o kadar çok işi varken. Katie'ye Rachel'ı sorduğumu ve hayır dediğini söyleyip yalan söyleyebilirim ama gerçekten denediğimi bilmesini tercih

ederim.

Onu on beş dakika yalnız bırakabilirsem, sormadan önce *gerçekten* iyi bir ruh halinde olduğundan emin olabilirim.

Yan dönerek gözlerimi kapatıyorum ve beklentiyle gülümseyerek kendimi uykuya bırakıyorum.

~ ~ ~

Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum. Belki de Henry ile olan ilişkim -hem iş hem de başka türlü- şimdiye kadar oldukça net olduğu içindir: Henry "atla" diyor, ben de "ne kadar yükseğe?" diyorum. Tam tersi değil: Ben ondan bir şeyler istiyorum. Ben, ona ne istediğimi söylüyorum. Yatak odası dışında yani. Gerçi yatak odasında bile oldukça talepkâr.

Bir saat boyunca telefonuma bakıp en iyi stratejimi düşündükten sonra kendime şunu hatırlatıyorum: Evet, göz korkutucu biri ve birbirimizi tanıma konusunda henüz yüzeydeyiz ama bazı açılardan onu muhtemelen buradaki herkesten daha iyi tanıyorum. Derin bir nefes alarak ona bir mesaj dizisi açıyorum.

> Çok önemli ama hızlı bir sorum var. Uğrayabilir miyim?

Gözlerimi kapatıyorum ve telefonumu göğsüme koyuyorum, beklerken kalp atışlarım hızlanıyor.

Bir dakika sonra titreşime atladım.

İyi bir zaman değil.

Midem bulanıyor. İşle meşgul olmalı.

Ya da "Bir sorum var" demenin seks için bir kod olduğunu mu düşünüyor? Tedirginliğimi yutarak tekrar deniyorum.

Ciddiyim. Sadece bir soru. Önemli ve kısa. Söz veriyorum.

Bir dakika sonra:

Beni yakaladın. Sorunuz nedir?

Gözlerimi deviriyorum. Metin üzerinden bunu yapmak istemezdim.

Bence Rachel'a işini geri vermelisin.

Ekranda dans eden üç noktayı izlerken alt dudağımı ısırıyorum.

Bu bir soru değil.

Hayır, sanırım değil.

Rachel'a işini geri verebilir misin?

Şirket politikasına karşı geldi.

Tamam... yani kesin bir "hayır" değil.

Onu sorgulamanın akıllıca olup olmadığını düşünerek dudaklarımı birbirine kenetliyorum. İşle ilgili herhangi bir şey önerme konusunda herhangi bir etkiye sahip olduğuma inanmam için bana hiçbir neden vermedi.

Diğerleri de öyle ve kovulmadılar. Bence ona bir şans vermelisin.

Telefonum bir aramayla titremeye başladı. Henry'nin adını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Alo?"

"Neden?" Derin ve sert sesiyle söylediği bu selamlama kelimesi beni şaşırtıyor ve düşüncelerimi toparlamam bir an alıyor.

Sesimi fısıltıya indiriyorum, gerçi burada sadece Katie var ve o da dünyaya küsmüş durumda, ağarmış sarı saçları yastığının etrafına yayılmış. "Şu anda her şey olup biterken, ihtiyacın olan son şey insanların neden onu kovduğunu ve beni kovmadığını sorgulaması. Katie ve ben de politikayı çiğnedik. Ayrıca, buradaki insanlar şu anda senden pek hoşlanmıyor. Herkes bir hata yapıp gönderilmekten korkuyor. Buraya gelmek için uçak biletlerine bir sürü para harcadılar."

Aramızda birkaç uzun sessizlik dakikası geçiyor.

Son bir gayretle ekliyorum: "Bir keresinde insanların burada çalışmaktan mutlu olmalarını istediğinizi söylemiştiniz."

"Yani?"

"Dolayısıyla, eğer çalışanlarınızı gerçekten önemsiyorsanız, ki bence önemsiyorsunuz, o zaman onların saygısını geri kazanacak seçimler yaparsınız."

Hafif bir duraksama oldu. "Bana *saygı duymuyorlar* mı?" Bunu şaşırmış gibi söylüyor. Belki de şaşırmıştır. Çalıştığınız otel zincirinin CEO'sundan hoşlanmamak başka bir şey, çünkü o çok sert biri. Ona saygı duymamak tamamen farklı bir şey.

"Tam olarak değil..."

"Neden? Ne diyorlar?"

"Şu anda mı? Senin omurgasız bir sik kafalı olduğunu." Nefesimi tutup cevabını bekliyorum, umarım bana bunu kimin söylediğini sormaz. Ronan'ın başını belaya sokmak ya da daha kötüsü kovulmasına neden olmak istemiyorum.

"Tamam."

Kaşlarımı çatıyorum, doğru duyup duymadığımdan emin değilim. "İyiyim, evet?" "Rachel şu anda nerede? Ona ulaşabilir misin?" "Hâlâ Homer'da, eve dönmek için uçak bulmaya çalışıyor. Katie

numarası var."

"Onu bir sonraki feribotla geri getirin. Ama tasması kısa ve ona bir şans daha vermeyeceğim. Onu gördüğünüzde Belinda'ya söyleyin, böylece onu yeniden ayarlayabilir."

Rahat bir nefes aldım. "Teşekkür ederim."

Bir duraklama oluyor ve tekrar konuştuğunda sesi o çakıllı, samimi tona düşüyor. "Bana sonra teşekkür edersin."

Kanım damarlarımda dolaşmaya başladı. Henüz telefonu kapatmak istemiyorum. "Nasıl gidiyor? Dün gece babanla uzun süre birlikte miydin?"

İnliyor. "Bütün gece ve bu sabah. O, sanki hiçbir şey bilmiyormuşum gibi bana işleri nasıl yürüteceğimi söylüyor ve sonra kardeşim benden daha iyi bildiğini kanıtlamak için her fırsatta işe yaramaz iki sentini atıyor. İkisi de gittiğinde çok mutlu olacağım."

Geçmişte olduğundan daha açık sözlü. Dünden beri ilişkimizde bir değişim olduğunu kesinlikle hissedebiliyorum. Bu çok hoş. "Dayan biraz. Yakında bitecek."

"Gitmem gerek. Sonra görüşürüz." Telefonu kapattı ve beni gülümseyerek bıraktı.

"Katie!" Bağırıyorum, artık akşamdan kalma olduğu ya da hâlâ uyuyor olduğu gerçeğiyle ilgilenmiyorum. "Tahmin et ne oldu!"

Sekizinci Bölüm

Otelin arka tarafındaki personel girişinden geçip Belinda'yla buluşmaya giderken gülümsüyorum. Bugün beni nelerin beklediğine dair hiçbir fikrim yok ama üstesinden gelebileceğime eminim. Her şeyin üstesinden gelebilirim. Connor haklıydı. Ne de olsa biraz gücüm var.

Köşeyi dönüp birine çarptığımda hâlâ gülümsüyorum ve homurdanmasını duyuyorum.

"Çok özür dilerim, ben-" Scott Wolf'un yüzünü gördüğümde kelimelerim yetersiz kalıyor. Gözleri maviden çok griydi ama Henry'ninkiler kadar sertti. "Affedersiniz." Ona geniş bir çevre sağlamak için bir adım geri atıyorum, uzun koridora odaklanıyorum ve kaçmak için koşmaya başlamıyorum.

"Abbi, değil mi?" diye sesleniyor.

Ayaklarım titriyor. "Evet. Tekrar özür dilerim." "Önemli değil. Lobiye mi gidiyorsunuz?" "Uh..." *Hayır de! Hayır de!*

"Öyle mi?"

Benim yanıma geliyor. "Burası bir labirent, değil mi?"

Kibarca gülümsüyorum. "Anladıktan sonra çok kolay."

"Halkım bana madene her girdiğimde ve her seferinde, yemin ederim," diye kendi kendine kıkırdıyor, "sağ çıktığımda küçük bir dua ettiğimi söylüyor."

Havadan sudan konuşuyor. Havadan sudan konuşmayı kaldırabilirim. "Yerin bu kadar altında olmak korkutucu olurdu." "Korkutucu. Buna asla alışamıyorsun. En azından ben ve ben on yılı aşkın süredir oraya iniyorum."

Koridor boyunca benim belirlediğim hızda ilerlerken aramızda sessizlik hakim. Ayak uydurmak için mücadele ediyor gibi görünmüyor.

"Peki, Alaska'yı şu ana kadar nasıl buldun?" "Bayıldım, gerçekten. Çok güzel bir yer."

"Öyle, değil mi? Tatil köyü güzelmiş. Bütün sabah etrafta dolaştım, her şeyi inceledim."

Bu doğru mu? Bilemiyorum. Değilse bile çok inandırıcı. "Görülecek çok şey var."

"Benim gençliğimden çok daha fazla olduğu kesin. Eskiden yazlarımızı burada geçirirdik."

"Evet. Bay Wolf bundan bahsetmişti. Büyükanne ve büyükbabanın kulübesinde."

"Daha görmedin mi?"

"Evet. Aslında daha dün oradaydım, medya için uygun şekilde sahnelendiğinden emin oluyordum."

"Güzel, güzel. Daha sonra oraya gideceğim. Orayı görmeyeli birkaç yıl oldu."

"Bence hoş bir sürprizle karşılaşacaksınız. İyi muhafaza edilmiş ve temizlemek için çok çalışmışlar."

"Büyükbabam bunu bilmek isterdi." Scott yeterince çekici ve gerçekten arkadaş canlısı görünüyor. Ama Henry'nin uyarısından sonra, onunla yalnız kalmak isteyeceğim son şey, bu yüzden önümdeki asansörü gördüğümde hızlanıyorum.

"Peki, nerelisin?" "Pennsylvania."

"Ah, erdemin, özgürlüğün ve bağımsızlığın büyük eyaleti. Eski karım Penn State'e gitmişti."

Eski karısı. Söylentilere göre Henry yüzünden eski karısı olan mı? Boğazımı temizliyorum. "Güzel bir okul olduğunu duymuştum."

"Harika bir okul. En iyilerden biri. Peki, buraya nasıl geldin?"

"Chicago'da bir kariyer fuarı, okula gittiğim yerde."

"Öyle mi? Hangisi?"

Yirmi sorudan bahsediyoruz, ama yeterince zararsız görünüyorlar ve cevaplamamam gereken bir şey yok. "North Gate." Kaşlarını çatınca ekliyorum: "Küçük bir Hıristiyan üniversitesi. Bu sonbahar orada son yılıma başlayacağım." Personel asansörüne ulaştık ve ben yukarı düğmesine bastım. Kapılar açılıyor ve elini uzatarak içeri girmeden önce benim girmeme izin veriyor. Çok centilmence bir davranış.

Belki Henry sadece

paranoyaklaşıyordur. Belki de o kadar

kötü değildir.

"Henry seni daha sikmedi mi Abbi?"

Nefesim kesildi. "Ne?" Dışarı çıkmayı başarıyorum.

"Beni duydun," diyor sakin ve soğuk bir ses tonuyla. Cazibesi kayboldu.

"Ben yaptım. Ben sadece..." Kalbim göğsümün içinde güm güm atıyor, kapılar kapanırken asansörün duvarları aniden üzerime kapanıyor. Beni uyuttu ve sonra, bam! Beni tamamen gafil avladı. "Ben onun asistanıyım."

Scott Durdur düğmesine basar ve asansör sarsıcı bir şekilde durur.

Ve şimdi onunla bir asansörde kapana kısıldım. "Becerdiği son asistan da öyleydi. Şu anda şirketimize dava açan ve ona karşı cinsel saldırı suçlamasında bulunan kişi."

Gerçekten dehşete kapılarak ondan uzaklaşıyorum. "Ben... hakkında hiçbir şey bilmiyorum-"

"Henüz öğrenmediysen söyleyeyim, kardeşim sikini pantolonunun içinde tutamaz ve o eteğin altına girmesine izin vermen için sana duyman gereken her şeyi söyler. Söyle bakalım, Greenbank, Pennsylvania'dan, beş bin nüfuslu, Roger ve Bernadette Mitchell'in kızı, kendini evliliğe saklamayan bir kız bulmadan önce pederin oğluyla nişanlı olan Abbi," bana sert bir bakış fırlattı, bakışları uzun, rahatsız edici bir saniye boyunca göğsümde gezindi, "ona sırt üstü yatman için ne yalanlar söyledi? Bahse girerim iyi yalanlardır."

Sözleri ciğerlerimdeki havayı emiyor. "Hakkımda bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

"Zor olmadı. İnsanlar konuşmayı seviyor, özellikle de tatlı Abigail Mitchell'ları hakkında."

Aman Tanrım. Henry'nin kardeşi beni araştırdı mı? "O sadece seni kullanıyor. Henry böyle biri: bir kullanıcı, bir manipülatör. Ne dedi peki? Özel olduğunu mu? Farklı olduğunu mu? Daha önce hiçbir kadın için böyle hissetmediğini mi?"

Kanım kulaklarıma hücum ediyor.

"Oh, hadi ama. Aklını başına al, Abbi. Dün gece oradayken o gazeteciye de aynı şeyi söyledi, hepimizin içinde durduğu bu devasa para israfı hakkında mükemmel bir eleştiri aldığından emin olmak için onu becerdi."

Kendimi desteklemek için asansör duvarını kullanıyorum, dizlerim aniden güçsüzleşiyor.

"Artık her şeyi itiraf etsen iyi olur çünkü Henry'nin Wolf Hotels'deki günleri sayılı. Zaten her şeyi itiraf etti ve son rezaletinden sonra babam ona şans vermeyi bıraktı. Önümüzdeki birkaç hafta içinde Wolf Cove da dahil olmak üzere her şeyi devralacağım. Çoktan halledildi. İşine devam etmek istiyorsan

bana sadakatini göstermeye başlasan iyi olur. Onu koruma. Sen onun umurunda bile değilsin."

Roshana Mafi?

Şoku yüzümden atamıyorum, sözleri mideme inen hızlı bir yumruk gibi. Bu doğru muydu? Henry bu yüzden mi dün gece ve bu sabah uğramama izin vermedi? Başka bir kadınla birlikte olduğu için mi?

Hayır. Olamaz. Onunla daha bugün konuştum. Rachel'ın geri gelmesini kabul etti. Beni daha sonra görmek için sabırsızlanıyormuş gibi konuştu.

"Kafanı kullan. Akıllı bir kız olduğunu biliyorum. 4.0 NOT ORTALAMASI. Gerçek bir potansiyelin var. Kardeşimin yasal sorunları medyaya yansıdığında bunun mahvolduğunu görmekten nefret ediyorum. Onunla birlikte senin de dibe çekilmen çok kolay olurdu. Gerçek bir iştahı var ve tahminimce pek çok kadın ayrıntıları paylaşmak için ortaya çıkacaktır." Scott gülümsüyor ama hiç de nazik değil. "Kilisenin ön sıralarında otururken, peder ve oradaki herkes onunla yaptığınız tüm kirli, ahlaksız şeyleri hayal ederken bunun nasıl bir şey olacağını hayal edin."

Göğsümdeki tehditkâr yanmaya karşı gözlerimi kapatıyorum ve nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Henry, kardeşinin otel zincirini çok isteyen çıkarcı bir çakal olduğu konusunda beni uyarmıştı. Muhtemelen kardeşinin asistanını bir asansörde köşeye sıkıştırıp onunla yattığını itiraf etmesi için manipüle etmeye çalışacak kadar kötü, bu da William Wolf'un otelleri ondan almasını garantileyecek.

Henry zaten itiraf etseydi, bunu yapmama gerek kalmazdı. Bunların hepsi saçmalık.

Öyle olmalı.

Scott gülmeye başlar. "Ne yaptı ki? Sana gerçek bir ilişki sözü mü verdi? Onun yanında kalmanı mı istedi? Tabii ki ister. Bu karmaşadan çıkış yolunu satın almaya çalışırken seni mutlu ve sessiz tutmaya ihtiyacı var."

Scott artık evime çok yakın. Cesaretimi toplayarak onun yanından geçip asansörün açma düğmesine basıyorum, bir yandan da yükselmek üzere olan safraya karşı yutkunuyorum. "Bay Wolf'un özel hayatında ne yaptığı umurumda değil ve neyi itiraf etmiş olabileceğini de bilmiyorum çünkü sizi temin ederim ki onunla tamamen profesyonel bir ilişkim var. Şimdi izin verirseniz." Dışarı fırladım.

Asansörün kapıları açılır açılmaz. Scott'tan yeterince hızlı uzaklaşamıyorum.

Belinda'nın lobide ayakta durduğunu, ayak parmaklarına vurduğunu ve saatine baktığını görünce içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor.

Ona doğru acele ederken kaşlarını çatıyor, ama arkamdan hızlı bir bakış ona cevabı veriyor gibi görünüyor. "Görüyorum ki Scott'la tanışmışsın," diye mırıldanıyor, sesine zehir karışıyor. "Sana ne söyledi?"

"Yok bir şey." Ancak ceketimi düzeltmeye çalıştığımda ellerimin titrediğini fark ediyorum.

Belinda kolumdan tutup beni bir köşeye çekiyor. "Abbi? Söyle bana, şimdi," diyor sert bir sesle, gözleri kalın çerçeveli gözlüklerinin ardında daha da sertleşiyor.

Ve aniden daha nazik.

Ama ona neyle güvenebilirim?

Söze dökülmemiş sorumu okumuş gibiydi. "Henry beni işe aldı ve babasının ve kardeşinin başaramadığı bu şirkette başarılı olmam için bana her türlü fırsatı verdi. Ben

Ona sadığım, onlara değil. O yüzden bana o pisliğin sana ne söylediğini anlatabilirsin," diyor sakin ve yavaş bir sesle.

Yutkunuyorum. "Beni araştırdı."

Güzel yüzü benim hissettiğim şoku göstererek buruşuyor. "Ne?"

"Nereli olduğumu, ailemin isimlerini biliyor. Başka şeyler de biliyor!"

"Siktir." Başını sallar. "Ama şaşırmadım. Bakın, bu ikisi arasında büyük bir güç mücadelesi var ve babaları da hiç yardımcı olmuyor. Scott Wolf Hotels'i istiyor ve cephane arıyor." Tereddüt ediyor. "Seni Henry'yle yatmakla suçladı, değil mi?"

"Evet. Ve ona olmadığımı söyledim ama-"

"Onun umurunda değil. Henry'nin o kadar büyük bir sorunu var ki... bu konuda konuşamam, ama söylememe gerek yok, eğer Henry seninle takılsaydı, William Wolf çılgına dönerdi. Bunu bardağı taşıran son damla, Wolf Otelleri konusunda Henry'ye güvenemeyeceğinin son işareti olarak görür."

Demek Belinda da Kiera'yı biliyor. Geçen hafta Henry'ye bundan bahsettiğini hatırlıyorum. I

ne kadarını bildiğini merak ediyorum. "Scott bu kararı çoktan verdiğini söyledi."

"Hayır." Belinda'nın başı şiddetle sallanıyor. "Bu saçmalık, yoksa çoktan duymuş olurdum. Scott'ın söylediği tek bir kelimeye bile inanma. Tek bir kelimesine bile! Çocuk parkındaki uzun otların arasındaki bir yılan gibidir. Ve akıllıdır; sizi sinirlendirmek için ne söyleyeceğini bilir. Bunu bana daha önce de yaptı."

Derin bir nefes alıyorum, Scott'la karşılaştığımdan beri aldığım ilk gerçek nefes. Her konuda yalan söylüyor.

Dün gece Roshana ve Henry hakkında.

Omzumu okşadı. Garip, rahatlatıcı bir jest ve ondan hiç beklemediğim bir şey. Belki de medyayla meşguliyetinden, ama bugün bana karşı nazik davranıyor, patronla yatıp yatmadığım ve bunun için beni kovdurmaya çalışıp çalışmadığımla ilgilenmiyor gibi görünüyor. Ya da belki de bunu örtbas etmekte yeterince iyi iş çıkardık ki artık hiçbir şeyden şüphelenmiyor.

"Hadi ama, her şeyi rayından çıkarmasına izin veremeyiz. Onun istediği de bu, Henry'nin kötü görünmesini sağlamak. Biz onu iyi göstermek için buradayız ve daha yapacak çok işimiz var.

Bunun olmasını sağlayabiliriz." Bir iniltiyle saatine baktı. "Ve onunla birlikte olman gerekmeden önce bunu yapmak için kırk beş dakikan var."

Bu kırk beş dakika çok uzun.

Henry'i hemen görmem gerek.

Scott'ın söylediği *her şeyin* yalan olduğunu bilmem gerek.

~ ~ ~

"Tanrım, bu hafta sonu bitene kadar bekleyemeyeceğim. Bir gün dinlenmeye ihtiyacım var," diye homurdanıyor Belinda koridorda hızla ilerlerken, topukları fayanslarda gürültüyle tıkırdıyor. Otelin yeraltı bölümüne geri döndük, misafirlerden uzaktayız. Omzumun üzerinden Scott'ı izliyordum ama neyse ki burada gizlenmiyor.

"İzin gününde ne yapacaksın?"

Homurdanıyor. "Burada yapacak ne *var ki*?"

"Bilmem ki. Yürüyüşe mi çıkalım? Feribotla Homer? Personel kanolarından birini ödünç alır mısın?" İzin günümde ne yapardım? Henry'nin beni arabayla gezintiye çıkarmasını isterdim, uzak ve güzel bir yere, kıyafetlerimizi çıkarıp istediğimiz kadar gürültü yapabileceğimiz bir yere.

Gözlemciler. İdeal olarak bu sefer bizi rahatsız edecek boz ayıların *olmadığı bir* yerde.

Ya da belki kapıları kilitler, panjurları çeker, soyunur ve dikkatini işinden uzaklaştırırdım.

Yüzümde oluşan şapşal sırıtmayı bastırmak için yanaklarımın iç kısımlarını ısırıyorum.

Neyse ki Belinda fark etmiyor. "Böcekler ve vahşi doğa. En sevdiğim iki şey." Asansör düğmesini dürtüklüyor. "Daha çok oda servisi sipariş etmek, Netflix izlemek ve dünyaya siktir olup gitmesini söylemek gibi. New York'a dönmek için sabırsızlanıyorum."

"Burayı sevmiyor musun?"

"Ben bir şehir kızıyım. Sessizlik beni deli ediyor. Programın var, değil mi?"

Belinda'nın hazırladığı medya ve röportaj programının bulunduğu iPad'imin ekranına dokunuyorum. Henry öğleden sonra saat dörde kadar dolu, burada tören ve akşam yemeği etkinliği için üstünü değiştirmek üzere kısa bir mola verecek. Dört saat boyunca şu ya da bu ortamda insanlarla konuşacak, onları etkileyecek ve soruları yanıtlayacak. Pek göz alıcı sayılmaz.

"Etrafta onun dikkatini çekmeye çalışan pek çok insan olacak. Nazik ve çekici olmalı ama işlerin akmasını da sağlamalı. Saatine bakıp zaman konusunda endişelenmemeli çünkü bu insanların kendilerini önemsiz hissetmelerine neden olur. Her bir kişiye tüm dikkatini vermelidir. Sizin işiniz onu yönetmek. Onu hareket halinde ve zamanında tutmak. İnsanların sözünü kesme konusunda ne kadar iyisin?"

Korkunç. Kesinlikle berbat. "Yapılması gerekeni yapacağım."

"Güzel. Ben etrafta dolaşıp diğer her şeyin aksamadan gittiğinden emin olacağım. Kusursuz operasyon bugün her şey demek." Ellerini takım elbisesinin üzerinde gezdiriyor - bir otel müdürü için muhtemelen fazla kışkırtıcı olan bir başka siyah ceket ve etek kombinasyonu, ama Henry ona bu konuda bir şey söylemiyor. Her zamanki gibi tertemiz, sarı saçları bugün yumuşak dalgalar halinde. Bunu yapması ne kadar sürüyor merak ediyorum.

"Sharon Stone'a çok benzediğini söyleyen oldu mu hiç?" Ben de hemen ardından, "Onun çok daha genç versiyonu. Bilirsin, *Temel İçgüdü?*"

Sırıtıyor. "Sen on iki yaşında falan değil misin? Ne zaman izlediniz mi?"

"Yirmi bir. Ve bir gece geç saatte televizyondaydı." Annemle babam üst katta uyuyorlardı. Uzaktan kumandayı sıkıca kavradım, ilk merdiven gıcırtısında kanalı değiştirmeye hazırdım.

"Hmm... Evet, bunu duymuştum. Bir ya da iki kez." Kendi kendine gülümsüyor ve ben de Wolf Cove otel müdürü ile biraz brownie puanı kazandığımdan emin oluyorum.

O sırada kişisel cep telefonum çaldı. Hay aksi. Dün dinlememi zamanında kesen annemi geri aramamışım. Ne kadar kötü bir evlat olduğum konusunda azar işiteceğim. Şu anda onunla uğraşacak ne enerjim ne de zamanım var.

İç çekerek takım elbisemin cebine uzandım ve sessize aldım.

"Anne?" Belinda soruyor.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen her gün annenle konuşacak bir tipe benziyorsun. Oh, neredeyse unutuyordum. William'ın -sizin için Bay Wolf'un- kendi sınırlı görüşme programı var.

idare eder, bu yüzden endişelenmene gerek yok. Zaten buraya çoğunlukla fotoğraf çektirmek için geliyor. Herkes onun bir ayağının emeklilikte olduğunu biliyor." Düğmeye birkaç kez basarak inliyor. "Hadi ama! Neden bu kadar uzun sürdü?" Öfkeyle saatine bir kez daha bakıyor. Belinda'nın bu yıpranmış, sabırsız yanı şimdiye kadar gördüğüm sakin ve soğukkanlı halinden çok farklı. Sanırım bir aksilik çıkarsa bunun sorumlusu o olacak.

"Her şey mükemmel gidecek," diyorum içten bir sempatiyle.

"Öyle olsa iyi olur. Bu dergilerin buradan Wolf Cove'un ne kadar büyülü ve lüks olduğuna dair övgülerle ayrılmasına ihtiyacımız var, yoksa William Wolf Hotels'i Scott'a vermek gibi aptalca bir şey yapacak ve ben de o şehvet düşkünü domuz için çalışmayacağım için yeni bir iş aramaya başlayacağım." Sesi tiksintiyle kaynıyor. Hızlı bir saç çevirme hareketi yaparak, etrafımızda duymuş olabilecek herhangi birine karşı gizlice etrafı taramasına fırsat verdi. "Bunu bir daha *asla* tekrarlama."

"Tabii ki hayır."

Asansörün kapıları nihayet açılıyor ve içeri giriyoruz. "Gitmelerini bekleyemem. Kurt adamların üçünün de

tek bir yer kafamı patlatacak. Henry'ye ne yaptığını anlatmaya başlamayayım bile. Sana söylediği hiçbir şeye alınma."

Peki ya Kurt kadınlar? "Bay Wolf'un annesi de Wolf Cove'u ziyaret edecek mi?" Mümkün olduğunca rahat bir şekilde soruyorum.

"Henry'nin annesi mi?" Belinda kaşlarını çatar. "Hayır. Yıllardır ortalarda yok. Henry on bir yaşındayken William'dan ve tüm Wolf ailesinden bıkmıştı sanırım? Hatırlayamıyorum. Henry onunla yakın değildi. Çocuklar hayatlarının çoğunu yatılı okulda geçirdiler. Ayrıca Henry bu gece için sana daha resmi bir kıyafet getirmemi istedi."

Konunun hızla değişmesini algılamam biraz zaman aldı. Görünüşe göre Henry'nin annesi onu terk etmiş. Ve Henry bu gece resmi bir elbise giymemi istiyor.

"Kamarana göndereceğim. Gidip almaya vaktin olmayacak. Onun programını yönetmekle çok meşgul olacaksın.
Ve o."

"Umarım onlarla geçirdiğiniz bütün bir gece ve sabah Bay Wolf'u kötü bir ruh haline sokmamıştır."

Belinda homurdanır. "Bütün gece ve sabah onlarla birlikte olmazdı. Henry ilk fırsatta onları terk ederdi. Scott'la bir odada beş dakikadan fazla kalamaz, ikisi de birbirlerinin şahdamarına saldırmadan."

Midemin daha fazla bulanmasının mümkün olmadığını düşünmüştüm ama yanılmışım. Henry bütün gece ve sabah onlarla olduğunu söyledi. Belinda yanılıyor muydu yoksa bana yalan mı söylüyordu? Scott kesinlikle bir şeyi başardı, Henry'den şüphe etmemi sağladı.

"Merak etme. Sanırım bugün *harika bir* ruh hali içinde olacak," diye mırıldanıyor Belinda kapı açılıp lobiye adım attığımızda, kahkaha ve sohbet sesleri midemdeki çalkantıyı daha da kötüleştiriyor.

Dar salondan çıkıp yüksek tavanları, görkemli, rustik kirişleri ve cam duvarlarıyla büyük fuayeye girdiğimizde kulaklarımda bir kez daha kan uğulduyor. Her yer insanlarla dolu.

Ve bunların tam ortasında Henry, güzel yüzü o büyüleyici kahkahasıyla parlıyor ve eklektik bir insan karışımıyla sohbet ediyor.

Hemen yanında duran Roshana Mafi de buna dahil. Adamın eli kızın sırtının alt kısmında dururken kız ona bakıyor, gözleri sırlar ve özlemle dolu.

Dokuzuncu Bölüm

Gözlerimi Belinda'nın kaslı baldırlarına kilitliyorum ve gözlerimdeki yanmayı kırpıştırarak uzaklaştırıyorum. Hemen görmem gereken şeyi fark ederek hissettiğim o için için yanan rahatsızlığı midemden atamıyorum.

Bana yedirdiği her kelimeyi yutan aptal çiftlik kızı olduğumu, farklı olduğumuzla ilgili kısma kadar.

Sanırım Scott yalan söylemiyordu. En azından bu konuda. Henry'nin bütün gece ve bütün sabah babası ve kardeşiyle birlikte olduğu konusunda bana yalan söylemesi için hiçbir neden yok, tabii başka biriyle birlikte değilse. Egzotik, güçlü ve tanıştıktan sonra beş dakika içinde onu istediğini söyleyecek biriyle. Değerli Wolf Cove oteli için en iyi seyahat dergilerinden birinde olumlu bir makale yazdırmak için etkilemesi gereken biri.

Çok aptalım. Şaşırmamalıydım. Tüm işaretler oradaydı. Ona yazdığı kişisel not, kendi kulübesinin yanında bir kulübe istemesi.

Bunu göremeyecek kadar safmışım. Jed haklıydı.

Ve şimdi buradayım, bu lobinin ortasında duruyorum, şok olmuş ve incinmiş bir halde. Şu anda olamayacağım iki şey. *Bu* benim işim. İncinmeye, öfkelenmeye ya da bunu düşünmeye bile vaktim yok. Bu öğleden sonrayı atlatmak zorundayım ve tek yapmak istediğim kaçmak. Ama kaçarsam, diğer çalışanlar fark edecek. Sorular soracaklar. Konuşmaya başlayacaklar, tahmin edecekler ve bir araya getirecekler. Ve sonra herkes benim hakkımda konuşacak. Bu hafta sonu burada bu kadar medya varken, birilerinin bir şeyler duyma ihtimali var ve sonra her şey bitecek. *Herkes* öğrenecek.

Bu öğleden sonrayı atlatmak zorundayım.

Belinda aniden durunca arkasına çarpıyorum ve arkasını döndüğünde ters ters bakmasına neden oluyorum.

"Özür dilerim," diyorum zayıfça.

"Yani nerede olması gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

iPad'imi karıştırıyorum. "On dakika içinde Rawley'de *Travel Elite* dergisinden Maury Downing ile sıradan bir öğle yemeği toplantısı. Saat birde tekne turu. İki buçukta hava turu.

-"

"Tamam o zaman." Başını Henry'ye doğru salladı. "Bu işi sana o verdi, git ve yap, hem de iyi yap." Bu sözlerle birlikte, beni kendi başımın çaresine bakmak zorunda bırakarak, ters yönde balo salonuna doğru yürümeye başladı.

Derin bir nefes alarak, acı dolu bir öğleden sonrası için kendimi hazırlıyorum ve onlar sohbet ederken grubun kenarına doğru ilerliyorum. Henry'nin kişisel gölgesi olmam gerekiyordu, fark edilmeyen ama Henry'nin yardıma ya da zaman kontrolüne ihtiyacı olduğunda devreye giren kişi.

Burada durup ağlamasına izin verilmeyen bir gölge, Henry'yi yanında duran o kadınla çıplak ve yatarken hayal ediyor.

İşimi iyi yapıyor olmalıyım çünkü koyu renk kot pantolonu ve kutup beyazı gömleğiyle sade bir zarafet timsali olan Henry de dahil olmak üzere kimse bana gözünü bile kırpmıyor.

Komik bir şey söylüyor ve Roshana ona derin bir kahkaha atmak için başını arkaya eğiyor, eli sıkmak için koluna uzanıyor. Bu çok sevecen bir hareket.

Göğsüme bir tekme.

Bunu başından beri planlamış mıydı? Bu yüzden mi sabah bana izin verdi? Mesajıma cevap verdiğinde onunla yatakta mıydı?

Beni aradığında mı?

Ben tam bir aptalım. Jed'den kurtulmaya o kadar hevesliydim, kalbimdeki acıyı hissetmemek için o kadar çaresizdim ki Henry'ye doğru balıklama atladım. Ne kadar kolay bir hedef olduğumu biliyordu ve bu fırsatı değerlendirdi. O bir avcı. Belki kendini kadınlara dayatan türden değil - artık ona bu konuda inanabilir miyim? - ama kesinlikle savunmasız kadınları avlayan biri.

Ona istediği her şeyi verdim. Söylediği her şeye inandım.

Bana sahip olduğumuz şeyin farklı olduğunu söyledi. Bunu söylediğinde ben de ona inandım.

Öfke ve utanç içimde kaynıyor. *İstediğim* için ona bu kadar kolay inandığım için kendime öfke duyuyorum.

Şimdi tek yapmak istediğim kulübeye geri dönüp yatağıma kıvrılmak, çünkü içinde yaşadığım bu küçük fantezi sona erdi. Bırakın dört ayı, dört *gün* bile sürmedi.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum.

Henry'nin mavi bakışlarını üzerimde bulmak için kendimi içimdeki umutsuzluktan geri çekiyorum. Şu anki acıma rağmen, yine de bir iki kalp atışı çalmayı başarıyor.

Çenemi sıkıyorum, içimden bağırmak geliyor, "*Yalan söylüyorsun*

Piç!" diye bağırmak neredeyse kontrol edemeyeceğim kadar fazlaydı. Ama bu sadece utancımı artıracaktı. "Böldüğüm için özür dilerim Bay Wolf, ama şu anda gitmeniz gereken bir toplantı var." Şaşırtıcı bir şekilde sesim titrek ya da yumuşak değildi. Tahta gibiydi. Neredeyse robotik.

Henry'nin alnında kaşları çatılır ve gruba dönmeden önce bir an duraklar. "Çok üzgünüm ama çağrıldım. Lütfen beni bugün daha sonra bulmaktan çekinmeyin. Bu konuşmayı bitirmeyi çok isterim."

Gülümsemeler, baş sallamalar ve "tamam "lardan oluşan bir koro ortaya çıkar.

Roshana o boğuk sesiyle "Henry?" diye seslendiğinde gruptan üç adım uzaklaşmıştı. Bir dakika bekler misin?"

Durup onun mırıltılarını, gülümsemelerini yakalamak için eğildiğinde kaşlarımı çatıyorum.

Pençeli eli onun kolunda.

Onu duyamıyorum ama adamın kıkırdadığını ve "Sorun değil. Asistanıma bizim için bir şeyler ayarlamasını

söyleyeceğim."

Oh, o, şimdi...

"Harika. Dört gözle bekliyorum." Adam uzaklaşıp benimle aynı hizaya gelirken göz kamaştırıcı gülümsemesini ona yöneltiyor.

Ve aniden ondan uzaklaşmak istedim.

"Sana yetişmem için beni koşturmanın bir nedeni var mı?" Henry nefesinin altında, benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle mırıldanıyor.

Yavaşlıyorum, ama sadece biraz. "Özür dilerim. Geç kalmaktan hoşlanmadığını biliyorum."

Saatini kontrol ediyor. "Öğlen, değil mi? Zamanımız var. "

Cevap vermiyorum. Cevap veremiyorum. Boğazımda kocaman bir yumru var ve ağlamamak için elimden geleni yapıyorum ve bu sadece kendime daha çok kızmama neden oluyor.

Dürüst olmak gerekirse, Henry Wolf'tan ne bekliyordum ki?

Asansöre doğru giderken yoldan geçenlere gülümseyip başını sallıyor. "Oda arkadaşın için yaptıklarımdan sonra bana olan minnettarlığını kontrol altında tutmakta zorlanacağını düşünmüştüm."

Bunu benim için yapmadı. Kendisi için yaptı.

Hala cevap vermediğimde, bana yaklaştı. "Sana ne oldu böyle?"

"Daha çok, *sen* neyin içine girdin?" "Pardon?"

Sesine ürkeklik sinmiş.

Yanaklarım alev aldı. Bunun ağzımdan kaçmaması gerekiyordu. "Yok bir şey."

Asansörün düğmesine basıyor ve asansör hemen açılıyor. "Önden buyurun. Lütfen."

Ona ne kadar yakın olursam o kadar acıyor ve artık elimde değil. Şimdi akan gözyaşımı silmek için acele ediyorum.

"Yüce Tanrım." Henry bir elini sırtımın küçük kısmına koyarak beni içeri aldı ve başka birinin binmesini engellemek için Kapat düğmesine bastı. "Asistanımın yanımda durup *ağlamasının bir* nedeni var mı?"

Bu çok utanç verici. "Hayır-"

Elini asansörün durdurma düğmesine atıyor ve asansör sarsılarak duruyor. Son bir saat içinde ikinci kez bir Kurt'la asansörde mahsur kalıyorum.
İkisi de rahatsız edici ama farklı nedenlerle.

"Kaçamak cevaplar için ne zamanım ne de sabrım var, Abbi. Tükür onu."

"Dün gece ve bu sabah baban ve kardeşinle birlikte değildin!" Sonunda sıcak gözyaşları tenimi yakarken ağzımdan kaçırdım.

Ağzını açıyor ama tereddüt ediyor. "Kime göre?"

"Kardeşine. Daha önce beni köşeye sıkıştırıp sen... beni henüz beceremedin." Sesim bu kelimenin üzerinde kekeliyor. Henry'nin gözleri öfkeyle parlıyor.

"Ona ne söyledin?" "Hiçbir şey!"

Belli ki rahat bir nefes aldı. *Benim* onun gecesi ve Roshana hakkında bildiklerimden çok, kardeşinin bizim hakkımızda bildikleri konusunda endişelendiği belli. "Başka ne dedi?"

"Babanın Wolf Hotels'i ona devretmeye karar verdiğini ve birkaç hafta içinde görevi devralacağını söyledi."

Alaycı bir homurtu duydum, sanırım bu da doğru değil. "Başka ne var?"

"Beni soruşturmaya aldı." Sesim titriyor. Sesimin titrek olmasından nefret ediyorum.

Henry'nin yüzü şaşkınlıktan iki büklüm olur. "Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Yani benim hakkımda her şeyi biliyor. Nereli olduğumu, ailemin isimlerini, Jed hakkında.... Bu beni korkuttu."

Dün sabahki Henry, kollarını bana dolamış, farklı olduğumuzu söylüyordu, şimdi de kollarını bana dolayacaktı. En azından bunu düşünmek isterdim. Ama bu Henry'nin dudakları sımsıkı birbirine yapışmış. Gözlerinin arkasında dönen çarkları görebiliyorum.

"Beni kullanıp atacağını da söyledi.
Sana güvenmememem gerektiğini." Tereddüt ediyorum, ama sadece bir dakikalığına. Bilmek istiyorum. "Onunla yattın mı?"

Asansörün çıkış düğmesine basmadan önce bana bir kez, iki kez göz kırpıyor.

Bu nasıl bir cevap böyle? Midem bulanıyor. "Yaptın mı?"

"Şu anda aptal küçük kız kıskançlığıyla uğraşamayacak kadar çok işim var Abbi."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Dalga mı *geçiyorsun benimle*? Dünya çapında bir otel zincirini yönetmeye çalışıyorum, o pislik beni batırmaya çalışıyor ve *asistanımın* tanıştığım her güzel kadını kıskanmasına izin veremem."

Kıskanmak mı? Bu kıskanmanın ötesinde bir şey. Bu gerçek. Benimle yattığı gün başka kadınlarla yatıyor.

Kimden bahsettiğimi bile sormadı. İnkar etmedi.

İhtiyacım olan tek cevap bu.

Tanrım, Jed bana bunu yaptığında tamamen gafil avlanmıştım. Ama Henry... Yazıklar olsun bana. Bir mil öteden geldiğini görmeliydim.

Asansörün kapıları açılır ve Henry'nin yüzünü karanlık bir ifade kaplar. "Git temizlen. Yarım saat içinde seni dinleme mesafesinde bekliyorum." Rawley'nin girişinden geçerken arkasından bakıyorum, telefonundan birini arıyor.

~ ~ ~

Jed'i beni aldatırken yakaladıktan sonraki birkaç günün uzun ve acı verici olduğunu düşünmüştüm.
Ve öyleydiler.

Ama bugün Henry'ye rehberlik etmek, hayal kırıklığı ve incinmişliğin yoğun sisi içindeyken onun her ihtiyacıyla ilgilenmek

Başımın üstünde, saklanıp yapmak istediğim şeyi yapamamak -gözlerimden yaşlar akması- dayanılmaz bir öğleden sonra geçirmeme neden oldu.

Ve bitmek üzere değil.

Henry lobinin kapısını itip birini benim için açık tutarken onu takip ediyorum. "Otuz dakika içinde evimde ol." İhtiyaç duyduğunda çok iyi takındığı, her zamanki sevimli maskesinin altında gömülü olan ekşi ruh halinin sadece belli belirsiz bir görüntüsünü yakaladım. Sanki asansördeki konuşmamız hiç olmamış gibi.

Personel köyüne yürümek için gereken süre göz önüne alındığında, bu bana üstümü değiştirmek ve tazelenmek için on dakika veriyor. Geçerken "Evet. Bay Wolf" diye mırıldandım.

"Abbi."

Onu duymuyormuş gibi yapıyorum. Seslenmiyor, peşimden gelmiyor, gelmesini beklediğimden değil.

Kulübeme dönerken adımlarımı sayıyorum, nefesime, dağların üzerinden gelen kara bulutlara odaklanıyorum, bu acıyı dindirmek için her şeyi yapıyorum.

Alaska böyle olmamalıydı.

~ ~ ~

Heyecanlı konuşmalar eşliğinde kabine giriyorum.

"Bakın kim gelmiş!" Katie, kolunu Rachel'ın omuzlarına dolayarak haykırıyor.

Gülümsüyorum çünkü ruh halime rağmen Rachel'ı tekrar gördüğüm için gerçekten mutluyum. "Tekrar hoş geldin."

Rachel beni kucaklamak için Katie'den uzaklaştı. "Katie bana ne yaptığını anlattı. Teşekkür ederim," diye fısıldıyor kulağıma.

Omuz silkiyorum. "Yardım edebildiğime sevindim." Ve şimdi bildiklerimi bilmeden önce, bu sabah sorduğuma da memnunum.

"Belinda beni senin için bir giysi torbasıyla eve gönderdi. Şuraya astım." Tillie köşedeki kancayı işaret ediyor.

Doğru. Henry'nin giymemi istediği resmi elbise. "Teşekkürler. Geri dönmeden önce üzerimi değiştirmek için iki saniyem var."

"Bu gece seni kıskanmıyorum, orası kesin. Bu insanlar çok fazla. Bugün o odalarda bulduğum şeyler yüzünden kâbuslar göreceğim."

"O kadar kötü mü?" Rachel spor çantasından giysilerini çıkarmaya başladı. Gerçekten de feribottan yeni inmiş olmalı.

"*O kadar* kötü. Bugün çatı katlarına atandım. Wolf'unki hariç. Çünkü Abbi'den başka kimsenin temizlik yapmasına izin vermeyen bir ucube. Ama şu dergideki kadını hatırlıyor musun? Güzel ama şirret görünümlü olan mı?"

Midem sıkışıyor.

"Ohh... Onu duymuştum." Katie, Rachel'a kaşlarını sallayarak kıyafetlerini çıkarmasına yardım ediyor.

Giysi çantasının fermuarını açarak kendimi acımdan ve -evet- kıskançlığımdan uzaklaştırıyorum. İçinde basit siyah bir elbise ve blazer ceket asılı. Egzotik bir şey değil ama bluz ve etek kombinasyonundan daha hoş, özellikle de diğer herkes resmi kıyafetler içindeyken.

"Evet, o çok güzel bir domuz kaltak. Prezervatiflerin çöpe atıldığından emin olma nezaketini bile göstermedi. Her yerdeydiler. İki tanesini halıya yapışmış, bir tanesini de komodinin üzerinde buldum. Ugh. Kurumuş sümük, cilayı hemen söküp atmış."

"İğrenç!" Katie kahkahalarla haykırıyor.

"Değil mi? Ama lanet olsun, kiminle takıldıysa onunla iyi bir gece geçirdi."

Gözlerimi kırpıştırıyorum.

Onunla üç kez mi, Henry? Bir kere yetmedi mi?

Kimi kandırıyorum ben? Bu Henry. Tabii ki bir kez yeterli değildi.

Tillie battaniyesini üzerine çeker ve ardından yüz maskesi ve kulak tıkaçları zaten elinde olan gizlilik perdesini etrafına çekmek için geriye uzanır. "Beni sekizde uyandır. Bu gece çok içmem gerektiğini hissediyorum."

Günlük üniformamı çıkarıp elbisenin içine girerken sırtımı onlara dönüyorum ve ağlamamak için elimden geleni yapıyorum. Şu anda Tillie'yi kıskanıyorum. Yatağıma kıvrılıp hayatımın üzerindeki perdeyi çekebilmek için her şeyi yapardım.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Buz gibi parmaklar beni zıplattı. "Özür dilerim." Katie fermuarı sırtımdan yukarı çekiyor.

"Teşekkürler." Tuvalet kapısının dış tarafındaki tek boy aynasını kontrol ediyorum, daha uzun duruyorum. "Ee? Ne düşünüyorsun?" Ellerimi dizimin hemen üstünde biten kolsuz elbisenin yumuşak mat siyah kumaşının üzerinde gezdiriyorum. Gösterişli ya da kasıtlı olarak kışkırtıcı değil ama yine de kıvrımlarımı sarıyor. Bence güzel görünüyor.

Katie'nin kaşlarını çatması yanıldığımı düşündürüyor.

"Ne?" "Bir terslik

var."

"Gerçekten mi?" Tekrar yansımama bakıyorum. "Ne

gibi?" "Ayakkabılar. Kolye," Rachel kendi fikirlerini

söylüyor.

Katie onunla birlikte başını sallıyor ama hâlâ şaşkın görünüyor. Ve sonra parmağını şıklatıyor. "Memeler!" Çekmecesini karıştırıyor. "Sütyene ihtiyacın var."

"Sütyen giyiyorum." Aynada kendime kaşlarımı çatarak bakıyorum.

Sütyen giymemiş gibi mi görünüyorum?

"36D, değil mi?"

"Doğru." Nereden bildiğini sormayacağım. "İşte."

Bana dantelli siyah bir sütyen fırlattı. "İçinde süper güçler. Güven bana. Arkanı dön." Dönüyorum ve elleri sütyenimi açmadan önce elbisemin üst kısmını açıp kaydırmaya çalışıyor.

Hem Rachel'ın hem de Katie'nin gözlerini üzerimde hissediyorum ama utangaçlığımı bir kenara bırakıp yıpranmış beyaz sütyenimi çıkarıp hızla Katie'ninkiyle değiştiriyorum.

"Gördün mü? Çok daha iyi!" Yeniden giyindiğimde ve aynada kendimi kontrol ettiğimde Katie haykırıyor.

"Haklısın." Neyin farklı olduğunu tam olarak açıklayamıyorum, çünkü ince belimin yanında hala kocaman görünüyorlar, ama bir şeyler kesinlikle farklı.

"Topuklularla başa çıkabilir misin?" Rachel, Henry ve Lux'taki kodamanlara içki servisi yaptığı gün giydiği topuklu ayakkabıları çıkarır.

"Deneyebilirim." Uzun zaman oldu.

Katie boynuma gümüş ipe benzer bir kolye atıyor. "Ne kadar zamanın var?"

Telefonumu kontrol ettim. "Artık gitsem iyi olacak."

"Birkaç dakika geç kalabilirsin, değil mi?" Onu kapıyor
kozmetik çantası.

Eski ben -patronumu memnun etmek isteyen ben- kesinlikle olmaz derdim.

Ama sanırım buradaki günlerim zaten sayılı. "Tabii. Neden olmasın."

Onuncu Bölüm

Belki de pasif agresiflik bana göredir, çünkü Penthouse Cabin One'a garip bir tatmin duygusuyla on yedi dakika geç varıyorum. Yine de korkuyu tamamen silmiyor.

Derin bir nefes alarak her zamanki gibi servis girişinden giriyorum.

Ana kamaraya açılan kapı kapalı. Hiç kapatılmadı.

Kendimi içeri alayım mı?

Memnuniyetim buraya kadarmış. Şimdi sadece kafam karıştı. Henry muhtemelen geç kaldığım için bana kızgın ama gitmediğini biliyorum çünkü kısık, boğuk bir ses duyuyorum. Kulağımı kapıya dayamayı deniyorum ama hiçbir kelime çıkaramıyorum.

Eşyalarımı masanın üzerine bırakıp kendime bir kez daha bakmak için tuvalete gidiyorum; Rachel ve Katie'nin yirmi dakikada yapmayı başardıkları sihre.

Kendimi zor tanıyorum. Dumanlı siyah far ve kalın siyah kirpiklerle ela gözlerim altın gibi görünüyor. I

yanaklarımı emiyor ve yüzümü bir yandan diğer yana çevirerek şekillendirmeye hayran kalıyorum. Daha yaşlı görünüyorum. Yirmi beş ya da yirmi altı. Dudaklarıma hafif bir parlatıcı sürmeye karar verdiler ve bundan memnunum çünkü bu zaten büyük bir değişiklik.

Ve saçlarım.... Süslü, pürüzsüz bir at kuyruğu şeklinde topladılar. Rachel saç diplerime sprey sıkmaya başladığında panikledim, yeni boyanmış ve çok sevdiğim kızıl saçlarıma onarılamaz bir zarar vereceklerinden korktum.
Ama her şeyin temizleneceğine söz verdiler ve ne yaptıklarını biliyorlardı.

Öyle de olmalı, çünkü buraya kadar bakışları hissettim.

Yansımama hüzünlü bir gülümseme sunuyorum.
İçimde acı ve hayal kırıklığı içinde boğulurken bile en azından dışarıdan iyi görüneceğim.

Servis telefonunun çalma sesini duyunca kaşlarımı çatıyorum.

Henry beni kulübeden arıyor. Aslında bu telefonu hiç kullanmadık, bir kez bile. Ne söyleyeceğimi düşünerek duraksadım. Sonunda karar veriyorum: "Merhaba Bay Wolf. Bu gece size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Abbi, lütfen buraya gel." Aniden telefonu kapattı.

Gözlerimi devirerek ve kaçınılmaz olandan korkarak kapıyı açıyorum ve içeri giriyorum.

Henry yalnız değil. Babası onunla birlikte.

"Merhaba, Bayan Mitchell." En azından William Wolf bu sefer bana gülümsüyor, tamamen düşmanca görünmeyen bir gülümseme. Klasik bir smokin giymiş, siyah papyonu da var. Kalın gümüş rengi saçları Henry'ninki gibi arkaya taranmış, sadece uçları kıvırcık değil.

Sonuç olarak, oldukça gösterişli.

Kimse onun sadece üç yılı kaldığını düşünmezdi. Canlı.

"Merhaba, efendim." Henry'yi tamamen görmezden gelmek istesem de, gözlerim yine de ona doğru kayıyor ve siyah üzerine siyah smokinine bakıyorum. Ceket, altındaki yeleği ortaya çıkarmak için açık duruyor ve vücudunu çok iyi sarıyor. İnanılmaz görünüyor.

Ve bana bakıyor. Yüzünü okumak imkansız ama gözleri vücudumda dolaşıyor ve gözlerinde kıyafetlerimi çıkarmaya başlamadan hemen önce her zamanki o ateşli bakışını görüyorum.

Roshana ile üç kez. Üç kez, kendime hatırlatıyorum.

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve gözlerimi ayırıp William Wolf'a odaklanıyorum. "Sana bir şey getirebilir miyim? Belki bir içki?"

William Wolf elinde tuttuğu kehribar rengi sıvı dolu kristal bardağı havaya kaldırıyor, ağzında bir gülümseme.

Birinci vuruş. Ona mahcup bir gülümseme sunuyorum. "Elbette, özür dilerim. Bir şekilde bunu atlamışım. Sizin için başka ne yapabilirim?"

"Bugün oğlumla asansörde neler olduğunu bana anlatmanızı istiyorum."

Hangi asansör?

Hangi oğlun?

"Scott size karşı saldırgan davranmış gibi görünüyor?"

Doğru ya. Boğazımı temizliyorum. "Evet. Öyle diyebilirim."

İki adam sadece bana bakıyor ve benden bir açıklama beklediklerini fark ediyorum.

"O-" Scott'ın sözlerini aynen tekrarlarken yanaklarım kızarıyor. "Bay Wolf'la aramızda profesyonelden öte bir ilişki olduğu konusunda ısrar etti. O kadarını itiraf etmesem de,

Oteli devraldığında, ki bu birkaç hafta içinde olacak, burada bir işim olmayacaktı."

Bunun üzerine William Wolf'un kaşları çatılır ama bir şey söylemez. "Peki ne dedi? *Senin* hakkında mı?"

Henry dürtüyor

Sakince.

"Beni araştırmış gibi görünüyor. Çok fazla kişisel bilgi biliyordu." Hâlâ ürpermek istiyorum.

"Bu sizin için şok edici olmalı." "Evet,

öyleydi. Aslında, dehşet vericiydi."

William Wolf bardağını masaya koymadan önce geri çevirir. "Oğlum adına özür dilerim. Bir şey istediğinde çizgileri aşıyor."

Tekrar soruyorum... Hangi oğlunuz? Çünkü aynı şey yanınızda duran kişi için de söylenebilir.

Henry'ye döner. "Fotoğraf çekimi için balo salonunda görüşürüz." Kalın kaşları sessizce bir şeyler anlatırcasına kalktı. "Beni bilgilendirmeye devam et."

"Emin olur olmaz."

Şimdi neler oluyor?

Bay Wolf elini oğlunun omzuna koydu. "Bu yerle mükemmel bir iş çıkardın. Wolf'u da

büyükbaban ve benim gibi." Sesini alçaltıyor. "Ve diğer sorunu da çözeceğiz. Sadece bir hataydı. Hepimiz yaptık, ben de dahil."

William dönüp uzaklaşırken Henry başıyla onu onaylıyor ve geçerken bana gülümsüyor.

Kapı bir gümbürtüyle kapanıyor.

Ve şimdi ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum.

Henry kendine bir içki daha koyuyor. Onu uyarmak için ağzımı açıyorum -bu gece bir konuşma yapması gerekiyor- ama dilimi ısırıyorum. Eğer sarhoş olup kendini aptal durumuna düşürmek istiyorsa, hiç durmasın. En azından o zaman buradaki tek aptal ben olmayacağım.

"Geç kalmamak için artık gitsek iyi olacak." Eşyalarımı toplamak için hizmetkârların odasına doğru ilerlemeye başladım.

"Abbi."

Ayaklarım titriyor ama onunla yüzleşmiyorum.

İçini çekiyor. "Bu işte bazen istemediğim şeyleri söylemek ve yapmak istemediğim şeyleri yapmak zorunda kalıyorum."

"Onunla yatmak *istemediğini* mi söylüyorsun?"

"Lütfen arkanızı döner misiniz?" Sesinde aşina olduğum o keskinlik var.

Kendimi çelikleştirdim ve sırtımı ona döndüm.

"*Tam olarak* kimi becerdiğimi ima ediyorsun?"

Boğazımdan boğuk bir kahkaha kaçıyor. İma mı ediyorsun? Şimdi arkamı dönüyorum, böylece kabul etmese bile gerçeği gözlerinde yakalayabiliyorum. "Kim olduğunu sanıyorsun! Roshana Mafi.
Hatırladın mı? Hani şu yan tarafta olması için ısrar ettiğin."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor, sadece o korkutucu bakışlarıyla bana bakıyor. "Neden Roshana Mafi'yi becerdiğimi düşünüyorsun? Seni yalancı ve manipülatör olduğu konusunda uyardığım kardeşim Scott sana öyle söylediği için mi?"

Yükselen yumruya karşı yutkunuyorum. Varsayımlarından bahsederek Belinda'nın başını belaya sokmak istemiyorum. "Bugün elleriniz birbirinin üzerindeydi. Ve oda arkadaşım dedi ki-"

"Scott *ve oda arkadaşın* öyle diyorsa...." Dudaklarına sinirli bir gülümseme dokunur. Bunu viski bardağının arkasına saklıyor.

Hâlâ itiraf etmedi.

Ama inkar da etmedi. Bunun doğru olmadığı anlamına geldiğini ummak isterim.

Çok isterim.

"Beni kullandın." Tehdit eden gözyaşlarımla savaşıyorum. Kaşları çatılıyor. "Peki sen beni kullanmadın mı?" "Hayır!"

"Hayır mı? Eski nişanlını unutmak için çaresiz değil miydin?"

"Bu onunla ilgili değildi. Ben-" diye kestirip attım. Bunu neden kendime yapıyorum? Hiçbir anlamı yok. "Biliyorsun, kendimi iyi hissetmiyorum. Eğer bana ihtiyacın yoksa-"

"Sana ihtiyacım *var*. Sen benim asistanımsın ve bu gece beni ekmiyorsun." Bir adım öne çıkıyor.

Geriye doğru beş adım atıyorum.

Bardağını boşaltıp dikkatlice masaya koyuyor, bakışları düşüncede kaybolurken parmakları uzun bir süre kenarlarında duruyor. "Bak, aramızdaki şeyler kontrolden çıkmış olabilir. Çok fazla baskı altındaydım ve kapalı kapılar ardında istediğimi yapabileceğimi düşünecek kadar kibirliydim. Bu bana yapmamam gereken şeyleri söyletti ve yaptırdı." İç çekiyor. "Gençsin ve

Deneyimsizim ve seninle birkaç hata yaptım, bunun için özür dilerim."

Ben bu muyum? Henry için birkaç hata mı?

"Sanırım babamın düşündüğü gibi bir adam gibi davranmaya başlamamın zamanı geldi. En azından ileride dürüst olabilirim."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bunun anlamı sen benim asistanımsın, ben de senin patronunum ve bir adım geri çekilip şimdilik buna odaklanmalıyız."

Bunların hiçbiri olmamış gibi davranmamı mı bekliyor? Her gün buraya gelmemi mi? "Bunu yapamam. Artık senin için çalışamam," dediğimi duyuyorum ve kelimeler ağzımdan çıktığı anda doğru olduklarını anlıyorum. Acı verici ama doğru.

Henry sakin bir bakışla bana baktı. "Çiftliğe geri dönmek mi istiyorsun? Kontrolcü annene ve kasabanın dört bir yanındaki ahırlarda kız arkadaşını beceren eski erkek arkadaşına mı? Saman balyalayan, kilisede dua eden, pazarda sabun satan ve kayıp aşkının özlemini çeken iyi kız Abigail olmaya mı? Perişan olursun." Sırıtmaya cüret ediyor. Muhtemelen haklı olduğu ve ikimiz de bunu bildiğimiz için.

Greenbank'e geri dönmeyi düşünmek bile boynumu geriyor. "Hayır. Oraya geri dönmek istemiyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bu yüzden, sadece arduvazı sileceğiz-" "Senin için çalışamam."

Kaşlarını çattı. "Buradaki herkes benim için çalışıyor, Abbi." "Beni Dış Mekan'a götür." Oraya gitmem gerekiyordu.

başlangıçta olmak için.

"Hayır." Henry'nin inkârı sert ve hızlı bir şekilde gelir.

O departmanı idare edebileceğimi düşünmüyor. "Peki, o zaman kat hizmetleri ya da-"

"Hayır. Ya bu işi yaparsın ya da yapmazsın." "Neden?"

Tereddüt ediyor. "Çünkü sen iyi bir asistansın ve benim iyi bir asistana ihtiyacım var. Sana güveniyorum. Ve çünkü patron benim."

Ona bağırma dürtüsüne karşı çenemi sıkıyorum. Nasıl olur da her gün buraya gelip aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranabilirim? Beni incitmemiş gibi? Ne yani, şimdi onu takip mi edeceğim, rezervasyon mu yaptıracağım?

toplantılar düzenleyip, notlar alıp, bunların hiçbiri olmamış gibi mi davranacağız?

İlişkimizi yürütmek istediğini söyledikten bir gün sonra benimle ilişkisini bitiriyor ve sonra başka biriyle birlikte oluyor. Hangi kısma daha çok üzüldüğümden emin değilim.

"Bunu yapamam."

"Pekala, bu senin seçimin. Ya Wolf Cove'da asistanım olarak kalacaksın ya da istifanı verip Greenbank'e geri döneceksin. Bu sana bağlı ve yarına kadar bir cevap bekliyorum." Telefonunu ve basılı konuşmasını topladı. "Gitmeliyiz. Geç kalmak istemeyiz."

Seçeneklerim neler? Şimdi kamaraya koşmak ve sanırım az önce verdiği ültimatomu masadan kaldırmak. Yarın sabah ilk feribotla eve döneceğim.
Burada kalıp her gün Henry'yle yüzleşmek ve beni çıplak görmemiş, öpmemiş, içime girmemiş, bana coşkuyla çığlıklar attırmamış gibi davranmak mı?

Bana yalan söylemedi, beni incitmedi mi?

Yanımdan geçip gidiyor, kolonyasının kokusu baştan çıkarıcı bir bulanıklık içinde dönüp duruyor, bakışları üzerimde geziniyor.

elbise. "Bu gece çok hoş görünüyorsun."

Nedense iltifatı bir tokat gibi geliyor ve irkiliyorum.

Sakin ve toparlanmış Henry geri döndü. Dün paylaştığımız bağ, ihanetin ince bıçağıyla koparıldı ve bu onu korkutmuyor bile.

Doğru seçimin ne olduğunu bilmiyorum. Hangi seçimden daha çok pişman olacağımı. Ama şu anda, kapıya doğru onu takip etmekten başka yapabileceğim bir şey yok.

Duraklıyor, eli silahın sapında. "Roshana'yı becermediğimi ve becermeye de niyetim olmadığını söylerdim ama benim hakkımda kararını çoktan vermişsin gibi görünüyor ve bana inanman için sana yalvarmayacağım. Ben yalvarmam."

Serin bahar akşamına adım atıyor, Alaska güneşi şimşeklerle parlayan ve sağanak yağış tehdidinde bulunan fırtına bulutlarının kalın, karanlık saldırısının arkasına gömülmüş, parmakları kapıyı benim için açık tutmak için yayılmış.

Bu kez yol boyunca yürürken aramızdaki sağlıklı mesafeyi koruyan benim, bir metre kadar.

"Henry!"

Soluma baktığımda Roshana'nın tek kollu dökümlü bir elbiseyle kulübesinden patikadan aşağıya doğru süzüldüğünü görüyorum; koyu teni ipek kumaşın kar beyazı üzerinde ışıl ışıl parlıyor. Belli ki kuaföre gitmiş çünkü mavi tırnaklarının uçları beyaza boyanmış ve saçları düz ve uzun bir şekilde şekillendirilmiş.

O elbisenin içinde bir gelin gibi görünüyor.

"Benimle yürü." Çantasını diğer koluna geçirerek sol elini serbest bırakıyor.

Henry ona kolunu uzatmaktan çekinmiyor ve eğilip yanağına bir öpücük konduruyor. "Bu gece büyüleyici görünüyorsun."

Büyüleyici. Sadece "güzel" değil.

Kendimi çok acı çekmeye hazırlayarak onların arkasına düşüyorum.

On Birinci Bölüm

"Alaska'nın vahşi doğası için fena değil, değil mi?"

Boş bakışlarımı birbirine karışan kalabalıktan ayırıp, Henry'nin sürekli yemek rezervasyonu değişikliklerini bir profesyonel gibi idare etmeyi öğrenmiş ve beni birden fazla kez kurtarmış olan Lux'ın ana sunucusu Rich'i selamlıyorum. "Hey, burada ne yapıyorsun?"

"Kaliteli yemek deneyimi olan bir köleye ihtiyaçları vardı. Ben uygunum." Beni tepeden tırnağa taradı. "İyi temizlik yapıyorsun."

Ona zayıf bir gülümseme sunuyorum. "Teşekkür ederim. Yardım aldım." "*Doğru.* Barbie bebeklerin tekrar bir araya geldiğini duydum.
tekrar tek bir çatı altında." Alaycı bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Bu gece ilginç olacak."

Sanırım Katie ve Rachel'dan bahsediyor. Onları biliyor mu? Herkes biliyor mu? Muhtemelen. Sanırım ben de bu konuda safım. Bu beklenmedik buluşmayla yanımdaki ranzada neler olabileceğini düşünmemiştim bile.

Gerçekten kendime bir çift kulak tıkacı almalıyım.

"Bu gecenin Wolf'a ne kadara mal olacağı konusunda bir tahmininiz var mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Çok fazla." Gözlerimin tekrar odada gezinmesine izin verdim. Belinda'nın odaya neler yapılacağını anlatmasını dinledim ama bir şekilde tamamen şaşırmış bir şekilde içeri girmeyi başardım. Oda, duvarlar boyunca uzanan zengin ahşap paneller ve boynuzdan dökülmüş şamdanlarla başlangıçta daha rustik bir temaya yatkındı. Ancak beyaz çiçeklerin ve sade beyaz sütun mumların patlaması, Wedgwood porselenleri ve eski moda uşak üniformaları giymiş garsonlar mekânı üst düzey romantik bir mağaraya dönüştürüyor.

Oraya vardığımızda hava hala aydınlıktı ve cam duvarların çerçevelediği dağların manzarası hayranlık uyandırıcıydı. Fotoğraf çekimleri bir saate yakın sürdü, ardından birkaç kokteyl ve ardından resmi tören geldi. Wolf'un adamları pastoral kurdele kesme töreni için sahneyi çeşitli siyasi ileri gelenlerle paylaştı, Scott yüzü okunamaz bir şekilde kenarda duruyordu. Wolf Otelleri'nin sahibi olarak tanıtılan William

Wolf ailesinin tarihi hakkında kısa bir konuşma yaptı ve miraslarını bu görkemli otel şeklinde Alaska'ya geri getirdikleri için ne kadar gurur duyduklarını anlattı.

Ancak mikrofonu hemen oğluna devretti ve onu iş anlayışı, cesur risk alışı ve Alaska'ya olan tutkusu nedeniyle alkışladı.

Henry orada durmuş, birkaç yüz kişilik kalabalığı büyüleyici formu ve parlak sözleriyle büyülerken, kadınları ve bazı erkekleri mest ederken nefesimi tuttum.
-Varlığıyla kalabalığı kendine çeker. Bu adamda manyetik bir şey var. Geceyi ondan nefret ettiğime kendimi ikna ederek geçirmiş olsam da, onu dikkatle dinlemekten kendimi alamadım. Alaska'ya duyduğu gerçek sevgiyi ve Alaska'nın barındırdığı anıları, tüm şirketin başkanı ve CEO'su olarak geleceğe dair umutlarını.

Bu saatler önceydi. Şimdi orkestra bitmiş, gösterişli şamdanlar ışıl ışıl yanıyor ve elektronik müziğin sabit tınısı havada süzülüyor. Aslında hiç kulübe gitmedim, ama bunun ne olduğunu hayal ediyorum, alkolün düzenli geçişi sefahat dolu bir geceyi garanti ediyor. Daha önce kadınların hareket ettiği yerde

Zarifçe, dik durarak ve her şeyi içlerine çekerek, şimdi çılgın kahkahalarla başlarını geriye atıyorlar. Smokinleriyle gelen erkekler artık yeleklerini çıkarmış ve papyonları yakalarından sarkıyor.

Henry hariç tabii. Heykel gibi duruyor, konuşmalardan sonra başladığı içkiyi elinde tutuyor, dinliyor, gülümsüyor ve ara sıra bir kadının kolunu, omzunu ya da sırtının küçük bir kısmını okşuyor.

Ve bunu her yaptığında, nefeslerinin kesildiğini ve gözlerinde ateşin yandığını görüyorum.

Ve göğsüme bir keder saplanıyor.

"Bu Kurt partilerinin geç saatlere kadar sürdüğünü duydum. İyi bir gösteri istiyorsanız buralarda takılın. Eğlenceli olacak," diye mırıldanıyor Rich.

"Bunu aklımda tutacağım." Ayaklarımı kaydırıyorum, topuklarım acımaya başlıyor. Onları tekmelemeyi çok isterdim. Saatlerdir oturmadım. Belinda'nın bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Bütün gece topuklu ayakkabılarıyla hiç rahatsızlık duymadan kasıla kasıla yürümesini izledim.

Scott törenden beri dikkat çekici bir şekilde ortalıkta yok. En azından alkışlar bittiğinde, keman sesleri başladığında ve William Wolf

kulağına eğildi ve onu sahneden ve hemen ardından kapıdan dışarı gönderdi.

Bu konuda mutlu olmadığımı söyleyemem.

"Görünüşe göre Wolf'un sana ihtiyacı var. Görüşürüz." Richard yola koyuldu, birbirlerinin yanından geçerken Henry'ye başıyla selam verdi. Henry gözlerini bana dikmeden önce ona ters ters bakıyor, ki bu bütün gece çok az yaptığı bir şey.

On metre yakınında durdum, görünmeden süzülen bir gölge gibi, ama yaptığı her şeyin, her hareketinin farkındaydım ve yanından geçerken bile dikkatini çekemedim.

Roshana da onu dikkatle izliyor. Bütün gece ona bağlı olmadığı gerçeğiyle küçük bir teselli buldum, ama izliyordu. Saçını her savuruşunda onun yerini işaretleme fırsatı buluyor.

Tıpkı buradaki çoğu kadının yaptığı gibi.

Henry onların gözünde bir ödül. Sanırım benim gözümde de bir ödüldü. Önemli olan kelimeydi. Şimdi sadece acıtıyor.

"Bu gece artık sana ihtiyacım yok. Eve gidebilirsin. Sabah izin al ve saat 1'de bana gel." Her zamanki gibi halktan kopuk, kişiliksiz.

"Tamam." Vurdumduymaz yüzüne son bir kez bakıyorum ve çıkışa yöneliyorum.

~ ~ ~

"Abbi!"

Yatak arkadaşımın sesi lobinin yanındaki dar koridorda yankılanıyor. Autumn'la günlerdir konuşmadım. Hepimiz arasında, misafirleri memnun etmek için en çok kapıcılar çalışıyor. Personel sayısının az olduğunu duydum, bu da yardımcı olmuyor.

Doğal bir şelaleyi temsil etmesi amaçlanan, taş ve kütüklerden oluşan göz kamaştırıcı bir heykel olan kapalı su fıskiyesinin yanında benimle buluşmak için hızla ilerliyor. "*İnanılmaz*... görünüyorsun!" Yeşil gözleri yüz hatlarımda gezinirken parıldıyor.

"Teşekkürler."

"Bu gecelik işin bitti mi?"

"Evet. Sen?"

"Keşke. Bir saatim daha var." Köşeli yüzü, asla çekemeyeceğim sevimli bir peri kesimiyle vurgulandı

kapalı, buruşuk. "Bu medya insanları berbat. Dudaklarım bütün gün ve gece kıçlarına yapıştı ve bundan bıktım. Şimdi sarhoşlar ve daha da talepkârlar. Az önce bir tanesine gecenin bir yarısı iki millik bir yürüyüşe çıkamayacaklarını çünkü dışarıda onları yiyecek hayvanlar olduğunu anlatmak için on beş dakika harcadım! Şimdi de patikalara doğru giden aptallara dikkat etmeleri için güvenliği uyarmak zorundayız." Kızgınlığını bir şekilde komik hale getirerek alay ediyor ve ben de gülmeye başlıyorum. İyi hissettiriyor.

"Geç oluyor. Belki de uyumaktan başka bir şey yapamayacak kadar sarhoş olacaklardır."

"Evet." Gözlerini deviriyor. "Herkesin içinde zina yapmayı bitirdikten sonra. Gülmek mi istiyorsun? Bir içki kap ve güvenlik odasına girip konuş. O adamlar böyle gecelerde her şeyi görürler. Merdiven boşluklarında, koridorlarda insanlar. Ziyafet odalarına gizlice girenler. Görünüşe göre dün gece burada iki kişi ateşli bir şekilde sevişmiş." Yanımızdaki kütükten oyulmuş bankı işaret ediyor. "Kadın, adama el işi yapıyordu. Güvenlik onlara kibarca odalarına kadar eşlik etmek zorunda kaldı."

Aman Tanrım.

"Evet. Her neyse, bu akşam personel lojmanına gelmelisin. Birkaçımız bir şeyler içerek stres atacağız."

"Bunu düşüneceğim." Görünüşe göre personel lojmanı çoğu gece büyük bir partiye dönüşüyor. Her zaman bir sonraki vardiyası için sabah erken kalkmak zorunda olmayan biri vardır ve Açıkhava ekibi işe akşamdan kalma gitmelerini umursamaz.

"Büyük kötü kurt seni çok yoruyor, değil mi?" Göz kırpıyor. "Onun için çalışmanın kolay olmadığını duydum."

"Hayır, değil." Bu yetersiz bir ifade.

"Ama, hey! Rachel'ın buraya dönmesiyle bir ilgin olduğunu duydum, yani sanırım biraz nüfuzun var." Autumn arkamdaki bir şeye başını sallıyor. "Şeytanın sözü. Vay be. Şuna bir bakın."

Kalbim kendiliğinden tekliyor, çünkü Henry'den bahsettiğini biliyorum. Derin bir nefes alarak omzumun üzerinden bakıyorum. Henry lobinin kapısına doğru yürüyor, iki yanında al yanaklı Roshana ve kıpkırmızı bir elbise giymiş söğüt gibi bir sarışın var.

hafifçe sendeliyor. Elleri sırtlarının küçük kısmına yerleşti.

Onlar için kapıyı tutmak üzere öne çıkmasını izlerken midem bulanıyor. Sarışın geçiyor ama Roshana duruyor, dönüp küstahça adamın kemer tokasını tutuyor ve onu kendine çekiyor. Adam ona gülümsüyor ve kapalı yola doğru başıyla işaret ederek girişten geçmesi için onu ikna ediyor.

Özel kulübelerinin inzivasına doğru gözden kaybolana kadar rahatça yürümelerini izliyorum.

Beni gördüğünü sanmıyorum, ama umursar mıydı merak ediyorum.

"Sanırım bu gece çıldıracak. Hakkında duyduklarıma bakılırsa hiç şaşırmadım," diye şaka yapıyor Autumn, çektiğim ıstıraptan bihaber.

Yani samimi dokunuşların ve bakışların bu yöne doğru gittiğini hisseden tek kişi ben değilim.

Dün gece onu becermesi yeterince kötü değildi. Bu gece başka bir kadınla birlikte onu tekrar becermek üzere. Ve ben bunu bilmenin zevkini yaşarken

Bu sefer oluyor. Bana yine sabah izin vermesine şaşmamalı.

"Abbi? İyi misin?" Autumn kaşlarını çatar. Biraz solgunsun."

"Bütün gün kendimi iyi hissetmedim."

Kolumu okşadı. "Git ve biraz uyu. Başka bir gece kulübede parti yaparız."

"Kulağa hoş geliyor." Tek yapmak istediğim pijamalarımı giyip battaniyemin içine kıvrılmak ve bu korkunç, hasta hissin geçmesini dilemek. "Sonra görüşürüz." Hiç tereddüt etmeden en yakın çıkışa doğru koşmaya başladım.

"Oh, bekle, Abbi. Sana bir şemsiye getireyim! Bu-"

Kapıyı itip soğuk yağmurun içine girdiğimde sesi arkamda kayboluyor.

On İkinci Bölüm

Kulübeme giden yola ulaştığımda titriyordum, elbisemin ipeksi kumaşı vücuduma yapışmıştı, yüzüm gözyaşlarımdan ya da yağmurdan siyah rimelle kaplanmıştı, fark etmez.

Harika. İçeride bir parti varmış gibi görünüyor. Bu sabit müzik ritmi sorun olacak. Belki de hıçkırıklarımı bastırmaya yardımcı olur.

Kulübeye adımımı attığım anda, yakın zamanda kıvrılıp uyumayacağımı anlıyorum. Önce koku çarpıyor yüzüme; içki, temiz ter ve artık seks-uyarılma ve birbirine sürtünen kaygan bedenler olarak tanıdığım bir misk kokusu.

Etrafa saçılmış giysiler ve birbirine karışmış cesetlerden oluşan iğrenç manzarayı gördüğümde şok içinde soluk soluğa kalıyorum.

Ronan gömleksizdir ve sırtını Katie ile Rachel'ın ranzasına dayamıştır. Kot pantolonu ve boxer'ı kalçalarından aşağıya doğru itilmiş, parmakları diz çökmüş Rachel'ın beyaz-sarı yelesine dolanmış, elleri

kafasını sallayarak onu emiyor. Rachel tamamen çıplak.

Bu da yetmezmiş gibi, Katie önümde yerdeki yastıkların üzerine yayılmış, devasa sahte göğüsleri tamamen dik duruyor, bacaklarını açmış ve çıplak amı tam teşhirde. En azından Katie olduğundan oldukça eminim. Rachel'ın bacaklarının arasına gömüldüğü için yüzünü göremiyorum, parmakları Rachel'ın kalçalarını kavrıyor ve en iyi arkadaşının yarığını dilliyor.

Oda arkadaşlarım kulübemizin ortasında üçlü seks yapıyorlar ve bunu kimin görebileceğini umursamadıkları çok açık.

Ronan'ın kapüşonlu bakışları benimkilerle buluşuyor ama Rachel'ı durdurmak için hiçbir girişimde bulunmuyor, dudakları hırıltılı nefesleriyle ayrılıyor. Hatta sanırım Rachel'ın ağzına girip çıkan kalkık sikini daha iyi görebilmem için saçlarını bir kenara topluyor.

Donup kaldım, arkamı dönüp kaçmak istiyordum ama hareket edemiyordum.

Müzik benim girişimi bastırmış olmalı çünkü Katie ve Rachel durmadılar ya da

kendilerini yukarı. İzlendiklerini fark etselerdi, saygılarından dolayı duracaklarını düşünürdüm.

Yine de, saygıdan dolayı bunu burada başlatmamaları gerekirdi.

Hâlâ donmuş durumdayım, hâlâ kendime dönüp kaçmam gerektiğini söylüyorum. Hala bir sapık gibi onlara bakıyorum.

Ronan'ın baş döndürücü bakışları beni de terk etmiyor ve Rachel'ın başını her sallayışında kalçalarını itmeye başlıyor, elleri sıkı yumruklar halinde Rachel'ın saçlarını kavrıyor. Belli ki bir izleyicisi olmasından hoşlanıyor.

Rachel yüksek sesli bir iniltiyle ondan uzaklaşıyor, yumruğu ereksiyonunun etrafını sararak ağzının yapmadığı şeyi yapmaya devam ediyor, boştaki eli Ronan'ın mürekkeple süslenmiş sert, kabarık göğsüne uzanıyor ve Katie'ye bacaklarının arasından bakıyor. "Tanrım. Evet. Neredeyse oldu. Evet!" Katie'nin parmakları içinde kaybolurken Rachel'ın inlemeleri daha da yükseliyor ve Rachel kalçalarını gıcırdatmaya başlıyor. Birkaç dakika sonra arkadaşının diline karşı boşalırken kendinden geçerek haykırıyor.

Ve ben *hala* burada durmuş bunu izliyorum!

Rachel ağzını tekrar Ronan'ın sert, çıkık sikine doğru uzatıyor ama Ronan geri adım atıp yatağın üzerinde onu bekleyen folyo pakete uzanıyor ve dişleriyle paketi yırtıyor. "Arkanı dön."

Kadın itaat ederken prezervatifi takıyor ve ona yaklaşıyor. Ayaklar.

İşte o zaman beni görüyor, Katie de beni görüyor ve ikisinin de gözleri şaşkınlıkla parlıyor.

"Abbi, bu kadar çabuk döneceğini düşünmemiştim-" Rachel başlar ama Ronan sözünü keser.

"Merak etmeyin, bir süredir burada. Bundan zevk alıyor. Değil mi, Red?"

Cevap veremiyorum, çünkü bilmiyorum. Bundan hoşlanıyor *muyum*? Bu yüzden mi henüz kaçmadım?

Ronan, Rachel'ı dizlerinin üzerine çöktürür ve pantolonunu ayak bileklerine kadar iterek onun arkasında diz çöker. Elini Rachel'ın ensesine koyarak, yüzünü nazikçe Katie'nin kalçalarının arasına itiyor. Ve bana alaycı bir gülümseme sunuyor. "Sen de katılabilirsin."

Rachel bana bir kez daha baktı, tam da Ronan arkadan ona sokulurken ve bunun katıksız coşkusu

yüzüne sıçrıyor.

Dün Henry içime girdiğinde kendi yüzümde gördüğüm ifadenin aynısını.

Henry.

Bu sefahatin içine girdiğimde yaşadığım ilk şok geçti ve yerini Henry'nin şu anda o iki kadınla yaptığı şeyin *bu* olması gerektiğinin farkına vardım.

Bu yürek parçalayıcı bir gerçek.

Dönüp kapıdan dışarı fırlıyorum, kaygan patikadan aşağı iniyorum, gözyaşlarımla savaşıyorum, nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok. Kulübeye ya da otele gidemem - şu anki halimle olmaz. Amaçsızca koşuyorum, kaybolmuşum, yalnızım ve kalbim kırık.

Birine doğru.

"Özür dilerim!" Başımı eğerek yanından geçmeye çalışıyorum.

"Abbi?" Yüzünü ortaya çıkarmak için kapüşonunu geri çekiyor. "Michael?" Henry'nin masözü.

"Burada ne yapıyorsun?" Duraklıyor, yüzüme bakarken kaşlarını çatıyor. "İyi misin?"

Üç basit kelime. Basit bir soru. Ama nedense bu benim kararlılığımı kırıyor ve

Hıçkırıklar.

Michael hemen bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni geniş göğsüne çekti. "Hadi, seni kamarana geri götürelim."

Başımı çılgınca sallıyorum. "Yapamam.... Oda arkadaşlarım.... Seks.... Ronan...." Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

"Tamam, tamam. Shhh.... Gel hadi. Benim evim hemen şurada. Benimkinin de öyle olmadığına söz veremem ama muhtemelen şu anda başka bir yerde yapıyorlardır."

Beni vücuduna saran Michael, yol boyunca beni benimkinin karşı tarafındaki bir kulübeye götürüyor ve kilidi açmak için anahtar kartını kaydırıyor.

Kulübe boş.

Nefesinin altından yumuşak bir "Tanrıya şükür" sesi duyuyorum. Kapıyı itip kapatıyor ve beni uzak duvara götürüyor. "Alt ranza benim. Dur sana bir şeyler getireyim. Titriyorsun." Ben hıçkırıklarımı bastırmak için elimden geleni yaparken Michael bir çekmeceyi karıştırıyor. Bana pelüş beyaz bir havlu uzatıyor. "Çamaşırları yeni yıkadım."

Koklamak için yüzüme bastırıyorum, yumuşatıcı kokusunu içime çekiyorum. Bu her zaman sakinleştirici bir koku olmuştur.

bana. Ancak elimi çektiğimde yüzümün makyajla kaplı olduğunu hatırlıyorum. "Çok özür dilerim!" Çoktan bıraktığım siyah izlere bakıp utanıyorum.

Eşofmanını çıkarmak için başının üzerinden uzanıyor, tişörtü bana karnını gösterecek kadar yukarı kalkıyor, karın kaslarının çıkıntıları sert ve belirgin, sarı saçlarının izi siyah elbise pantolonunun bel bandının altında kaybolurken koyulaşıyor. "Bunun için endişelenme. Sadece bir havlu. Çamaşır suyu bunun içindir."

Yine de bir felaket gibi görünmeliyim. "Kullanmamın sakıncası var mı...." Küçük tuvalet odasını işaret ediyorum.

"Elbette, devam edin. Ama ne durumda olduğu konusunda söz veremem. Altı erkek ve kim bilir kaç kız kullanıyor."

Gözlerim kulübede etrafa saçılmış giysi ve ayakkabılara, şeker ambalajlarıyla dolup taşan çöp kutularına ve yanlarına yığılmış boş bira şişelerine takılıyor. "Bunu aklımda tutacağım."

"Sana uyacak pek bir şeyim yok ama hastalanmadan önce o elbiseden kurtulmalısın." Gözleri bedenimde geziniyor ve içgüdüsel olarak eteğimi çekiştiriyorum, ıslak

ve kalçalarıma olması gerekenden çok daha fazla yapışıyor. Başını eğerek tekrar şifonyeri karıştırıyor ve bir tişört ile boxer çıkarıyor. "Yapabileceğimin en iyisi bu, ama daha rahat olur."

Küçük bir "teşekkür ederim" ile onları elinden alıyorum ve kapıyı arkamdan kapatırken ürpertilerimi bastırmaya çalışarak küçük tuvalet odasına giriyorum.

Çirkin bir kız aynadan bana bakıyor, yüzü dağılmış, saçları kafa derisine yapışmış, gözleri kan çanağı, dişleri gürültüyle takırdıyor.

Buradaki loş ışık kesinlikle yardımcı olmuyor.

Hiçbir şey kalmayacak şekilde soyunuyorum -her şey sırılsıklam olmuş durumda- hızlıca havluyla kurulanıyorum ve yüzümü kalıp sabunla yıkıyorum, çöp kutusunun üzerine dökülen prezervatif ambalajlarını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. En azından makyajım kolayca çıkıyor ve beni şiş de olsa taze bir yüzle baş başa bırakıyor. Saçlarım ise tamamen farklı bir hikâye.

Sıcak bir duş ve saç kreminden başka hiçbir şey bu karmaşayı yatıştıramaz ama lastiği ve iğneleri çekip çıkarıyorum ve karışıklıkları parmaklarımla tarıyorum.

Neyse ki dışarı çıktığımda hala sadece biz vardık. Michael ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp eşofmanlarını giymiş, yatağının kenarına oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Küçük köşeyi biraz aydınlatmak için ranzanın kenarına iliştirilmiş küçük okuma lambasını açmış.

"Biraz daha iyi, en azından?" Üzerime geçirdiğim kıyafetlere doğru başını sallıyor. Tişört kalçamın ortasına kadar uzanıyor ve kaymasını önlemek için boxer'ı tutmam gerekiyor.

Gülümsemem zayıf ama gerçek. "Evet. Teşekkürler. Bunu asabileceğim bir yeriniz var mı?" Islak eşyalarımı kaldırıyorum.

"Tam arkanda." Ayağa kalktı ve bana yardım etmek için yanıma geldi, tel askıyı çıkarmak için üzerime uzandı, hafif sabun ve kolonya kokusu ondan yayılıyordu. "Isıtıcının üstüne asacağız."

Elbisemi ve iç çamaşırlarımı çabucak asıyorum. Külotum ve Katie'nin sütyeni sallanırken alçakgönüllülük için hiç umut yok, ama Michael hiçbir şey söylemiyor. Sanırım mesleği gereği insanların zayıflıklarına karşı saygılı olmayı öğrenmiş.

"Hâlâ titriyorsun."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup bedenimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Ben iyi olacağım."

"Yorganımın altına gir. Bu yardımcı olur."

Sadece başımı sallıyorum ve itaat ediyorum. Geçirdiğim günden sonra, bir erkeğin yatağına giriyor olmam umurumda bile değil. Battaniyeleri çeneme kadar çekiyorum, ne kadar güvenli ve rahat hissettirdiklerinin tadını çıkarıyorum.

"Sakıncası var mı?" Michael yatağa doğru işaret eder. "Tabii ki yok. Bu senin yatağın."

Bir iniltiyle yanıma yerleşiyor, ikimizi de sığdırmak için beni duvara yaklaşmaya zorluyor. Ranzalar çocukluğumdan hatırladığımdan daha geniş ama kesinlikle iki yetişkini rahatça yatırmak için tasarlanmamışlar.

O üstümüzdeki ranzanın tepesine bakarken ve ben onun profiline bakarken sessizlik sürüyor. Liseli spor yıldızı tarzında gerçekten yakışıklı. Kısa sarı saçlar ve gamzelerle çerçevelenmiş geniş, rahat bir gülümseme, uzun, kalın bir boynu tanımlayan çıkık bir Adem elması. Çenesi, yarınki vardiyasından önce tıraş edileceğinden emin olduğum, az miktarda sarı kirli sakalla kaplı.

Henry'nin büyüsüne kapılmamış olsaydım, Michael yanımdan geçerken fark edeceğim türden bir adamdı. Muhtemelen utanarak izlerdim.

Henry....

Boğazımı temizliyorum, bir kez daha alevlenen yumruyu yerinden oynatmaya çalışıyorum. "Oda arkadaşların nerede?"

"Birkaçı gece vardiyasında çalışıyor. Diğerleri muhtemelen kulübede parti yapıyordur." Dönüp iri mavi gözlerini üzerime dikti. "Seni bu kadar üzen şey kulübende karşılaştığın şey miydi?"

Başımı sallıyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"İçeri girdiğim şey hakkında mı?" Şok ediciydi, evet. Ahlaksızcaydı ama yine de kendime karşı dürüst olmam gerekirse, bu beni tamamen soğutmadı. Ronan'ın çıplak hali iğrenme hissi uyandırmıyor, orası kesin.

Ama bu kesinlikle Michael'a itiraf edeceğim bir şey değil.

Kıkırdıyor. "Daha önce Katie, Rachel ve Ronan'la birlikte kulübedeydim. Üçü bir sürü içki içtikten sonra birlikte ayrıldılar ve ne olduğu hakkında oldukça iyi bir fikrim var.

orada yürüyebilirdin. Yani, hayır, o değil. Kalbin kırılmış gibi gözyaşlarına boğulmana neden olan şey hakkında konuşmak ister misin?"

Kalbim kırıldı. Yine kırıldı. Çünkü ben gözümün önündeki şeyleri göremeyen aptal bir çiftçi kızıyım.

Başımı sallıyorum. Bunların hiçbiri hakkında konuşamam, çünkü bu Henry'yle ilgili ayrıntıları ifşa etmek anlamına gelir.

Michael bir kez daha iç geçirir. "Tamam, anlıyorum. Ama fikrini değiştirirsen, seni dinlemek için buradayım. Ve istediğin kadar kalabilirsin."

"Teşekkürler." Ciğerlerimden hıçkırık sonrası çıkan o düzensiz seslerden biri çıkarken ona zayıf bir gülümseme sunuyorum. Şu anda benim için en güvenli yer burası gibi geliyor.

Sesler pencerenin hemen dışında parlıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Michael, arkasına uzanıp mahremiyet perdesini tutuyor. Perdeyi ranzanın etrafına kadar çekmişti ki, kapı gürültülü kahkahalar eşliğinde açıldı.

"Dostum, o kızın dudakları sikimin etrafındayken on saniye bile dayanamazdım."

Bu sesi tanıyorum ama çıkaramıyorum.

"Sanki bir şansın olacak da. Geçen haftadan beri her gece Buckey'nin aletini parlatıyor. Piç kurusu. Dün gece alet kulübesine gittiler ve Buckey'nin onun kıçına girmesine izin verdi."

"Şanslı piç. Kendime bunlardan bir tane bulmalıyım. Son zamanlarda James'in amcığı buraya geldiği için çok zorlanıyorum."

Michael'ın vücudu yanımda geriliyor. "Çocuklar....

Dikkat edin." "Yo." İçlerinden biri seslendi ve bir

dakika sonra. "Oh!

Üzgünüm."

Pencerede asılı kıyafetlerimi görmüş olmalılar. En azından içlerinden biri buradayken kadınlar hakkında böyle konuşmama nezaketini gösteriyorlar.

Fısıldaşmalar, ayak sürüme sesleri ve ardından kapı açılıp kapanıyor.

Ve yine yalnızız.

Aman Tanrım. Yanaklarım farkına varmakla kızardı. Bizi yalnız bırakmak için gittiler. Seks yaptığımızı düşünüyorlar.

Michael özür dileyerek gülümser. "Bunun için özür dilerim. Miguel'in ağzı bozuktur ama zararsızdır." Miguel

mi? "Personel lojmanındaki aşçı mı?"

"Evet. Onu tanıyor musun?"

Sesini daha önce orada duymuştum. "Onunla buradaki ilk gecemde tanıştım." Gülümsüyorum. "Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor."

"Burada günler uzun, değil mi?" İç

çekiyorum. "En uzunu."

Michael başını dirseğiyle destekleyerek yana kayar. "İşte. Karnının üzerine dön."

"Neden?"

Güçlü parmaklarıyla sırtımdaki kasları dürtmek için uzandığında geriliyorum. "Çünkü kasların gergin. Bu konuda yardımcı olabilirim."

Bir keresinde bana masaj yapmayı teklif etmişti. Reddettim, çünkü Henry onun yanına yaklaşmamamı istemişti. Midemin çukurunda küçük bir öfke kıvılcımı alevlendi. Henry böyle şeyler talep edemez. Artık talep edemez.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum, yüzümü duvara dönüp kollarımı iki yanıma sıkıştırarak.

Uzun, nemli saçlarımı süpürüyor ve sözlerimi duymazdan gelerek bir eliyle omuzlarımın arasını nazikçe yoğurmaya başlıyor. "Alaska'ya geldiğin için mutlu musun?"

Yumuşak, utanç verici bir inilti duyuyorum, parmaklarının kaslarıma uyguladığı güç beni rahatlatıyor. Neyse ki bu konuda yorum yapmıyor. "Evet. Hayır. Bilmiyorum."

"Doğrudan Bay Wolf için çalışmak kolay olamaz."

Henry Wolf'u, sahip olduğumuz ve olmadığımız şeyleri ya da beni nasıl kullandığını, bana nasıl yalan söylediğini düşünmek istemiyorum. Şu anda o iki kadını nasıl becerdiğini.

"Rahatla, Abbi," diye mırıldanıyor Michael, sesi derin ve yatıştırıcı. "Bir tel kadar gerginsin."

Henry bana ne kadar sıkı olduğumu söylemeyi severdi.

Gözlerimi kapatıyorum ve onun yerine Michael'ın büyük, güçlü eline odaklanıyorum. "Bütün gün bunu yaptıktan sonra şu anda yapmak istediğin en son şey bu olmalı."

"Normalde evet derdim ama sende durum kesinlikle böyle değil."

Benimle ilgilendiğini söyleme şekli bu mu? Eğer öyleyse... bu gururumu okşuyor ama şu anda başka bir erkekle birlikte olmayı düşünecek enerjim yok. Bu yüzden sessiz kalıyorum ve omuzlarım boyunca ve sırtımdan aşağı doğru inen yetenekli elinin verdiği hissin tadını

çıkarıyorum.

ritmik hareketler. Tek el bile cennet gibi. İkisi birden nasıl hissettirir?

Michael gerçekten iyi birine benziyor. Duvardaki küçük çıkıntıya bakıyorum - her kabindeki her yatakta kişisel eşyalarınızı koymak için bir tasarım özelliği. Cüzdanını ve telefonunu oraya, küçük bir mendil kutusunun yanına atmış. Ve bir şerit prezervatif.

Michael burada biriyle yattı mı? Bu

yatakta?

Gerçekten umurumda mı?

"Şimdi yeterince ısındınız mı?"

"Hmmhmm," ağzımdan kaçıyor, gözlerim hala o prezervatiflere yapışmış durumda.

Pamuklu tişörtünü çekiştiriyor. "Şunu çıkarır mısın? Çıplak tene karşı daha kolay oluyor." Tereddüt ettiğimi hissetmiş olmalı ki hemen ekledi: "Bunu her gün müşterilerime yapıyorum Abbi."

"Her gün müşterilerinizle yatakta mı yatıyorsunuz?"

Yatak onun kahkahalarıyla sallanıyor. "Tamam, belki o değil. Ama merak ettiğin buysa, senin üzerinde hiçbir şey denemeyeceğim."

Çıplak bedenlere her zaman masaj *yapar*. Derin bir nefes alıyorum ve daha fazla düşünemeden tişörtünü başımın üzerinden kaldırıp yanımdaki yastığa koyuyorum.

Sırtımın her yerinde tüylerim diken diken oluyor ve yorganı boynuma kadar çekmek istiyorum.

Yataktaki ağırlık değişiyor ve Michael aniden hareketlenip yorganı çekiştiriyor ve yanıma kayarken eşofmanının yumuşak pamuğunun çıplak bacaklarıma sürtündüğünü hissediyorum. "İşte oldu. Şimdi onları tamamen yukarı çekebilir ve seni sıcak tutabiliriz." Parmakları battaniyenin altından sırtımın üzerinde geziniyor ve yoğurmaya devam ediyor. "Mükemmel. Bu şekilde daha derine inebilirim."

İstemesem de sözleri kanımı kaynatıyor.

Neyse ki başka bir şey söylemiyor, sessizlik içinde sırtımdaki ve kollarımdaki tüm stresi ve gerginliği gidermekle yetiniyor gibi görünüyor, eli tenimin her santimetrekaresine dokunuyor, parmakları bir kez bile yatağa bastırılmış göğüslerimin kenarlarını sıyıracak kadar aşağıya inmiyor.

Ama bu sessizlik benim için tehlikeli bir yer.

Çünkü sessizlikte, Michael'ın becerikli elleri üzerimdeyken Henry'yi düşünüyorum.

Şu anda ne yaptığını. Neyin

yanlış gittiğini.

Neyin gerçek ya da doğru olduğuna dair.

Yazın geri kalanını onun etrafında, onun emrinde geçiremem. Bunu yapamam. Ama eve gitmeyeceğim. Yazı Greenbank'te annemle geçirip, onun Jed'den ve onu nasıl geri kazanmam gerektiğinden bahsetmesini dinlemek zorunda kalmayacağım.

Henry neden başka bir bölüme geçmeme izin vermiyor? Bu bir güç meselesi mi? Beni zaten çok kötü incitmişken neden böyle incitmek istesin ki? O kadar kalpsiz mi?

Yanaklarımdan yine yeni bir gözyaşı dalgası akıyor, ama bunlar sessiz.

Ama nasıl oluyorsa Michael hemen anlıyor. Uzun ve kaslı kollarından birini başımın altından geçiriyor ve omzuma nazikçe dokunarak, sırtım göğsüne dayanana kadar beni yan yatırıyor. Battaniyeleri çıplak yüzümü örtecek şekilde ayarlıyor, diğer kolunu etrafımda dolaştırıyor ve

İkisini de önüme katlayıp bana gevşekçe sarılıyor. "Her şey yoluna girecek. Her ne olursa olsun, iyi olacaksın," diye mırıldanıyor saçlarıma.

Haklı olup olmadığını bilmiyorum ama bunu söylediğini duymak iyi hissettiriyor. "Çok yorgunum." Gerçekten yoruldum.

"O zaman gözlerini kapat ve uyu." Küçük okuma lambasını kapatmak için üstümüze uzanıyor. Rafın yanındaki prize takılı olan gece lambası yanıyor ve küçük alanda bir parıltı yayıyor. Rahatsız edici değil, sadece uyandığımda nerede olduğumu bilmeme yetecek kadar.

Belki de burada, Michael'ın kollarının rahatlığında uyuyabileceğime inanmaya başlıyorum.

Tam o sırada kapı patlayarak açılır ve bir kadının kıkırdaması kabine yayılır.

Michael derin ve sinirli bir iç çekti. Anladığım kadarıyla ek misafirlerden memnun değil. "İstersen onlardan gitmelerini isteyebilirim," diye fısıldıyor.

"Hayır. Sorun değil." Bu kulübeyi diğer beş adamla paylaşıyor. Onların da burada olmaya hakkı var.

Bir yatak gıcırdamadan ve mahremiyet perdesi çekilmeden önce bir dizi tökezleme, "ah" ve "sıçma" ve daha fazla kıkırdama oluyor - belli ki sarhoşlar -.

"James! Dur!" Kız fısıldayarak kıkırdıyor. Ardından bir tokat sesi duyulur, ardından fermuarlar açılır ve ardından çok belirgin bir dudak şapırtısı duyulur. Kısık bir müzik çalmaya başlar

-Muhtemelen bir telefon hoparlöründen. Onları bastıracak kadar yüksek değil.

"Burada olduğunu biliyorlar mı?" Mümkün olduğunca yumuşak bir şekilde fısıldıyorum.

"Umursadıklarını sanmıyorum." Michael'ın iç çekişi boynumun üzerinde kayıyor. "Ve özür dilerim."

Yaklaşık beş saniye sonra kız gırtlaktan bir inilti çıkarıyor ve Michael'ın ne için özür dilediğini anlıyorum. Burada yatıp oda arkadaşının seks yapmasını dinlemek üzereydik.

On Üçüncü Bölüm

"Hayır! Bu sefer ilk senin sıran," diye fısıldar kız.

"Yapamam. Bütün gece o dar kotun içindeki kıçını izledim. Sonuna kadar dayanamayacağım. Ama uzun sürmeyecek, söz veriyorum. Ve sonra sen bitirdiğinde ben tekrar hazır olacağım. *Lütfen.*" James pazarlık eder.

Onu ikna etmiş olmalı çünkü bir an sonra alçak sesle, "İşte böyle. Sonuna kadar, bebeğim."

Michael'ın kollarındaki kaslar kasılmaya başlıyor ama onun dışında, biz bir kızın oda arkadaşına sakso çekişini dinlerken o sessiz ve hareketsiz kalıyor.

Şimdi tamamen uyanığım ve aniden kıkırdama dürtüsü hissediyorum, gecemin gerçekliği çok fazla.

Michael kulağıma "Şşşt," diye fısıldıyor ama ses tonundaki eğlenceyi duyabiliyorum. O da gülmek istiyor.

"Bunu ne sıklıkla yapıyorlar?"

"Haftada birkaç kez. Bu düzenin sorunu da bu. Yani, hadi ama. Mahremiyet yok, bu yüzden insanlar

Ya aylarca çekimser kalacaklar ya da mahremiyet ihtiyaçlarını giderecekler. Bilin bakalım çoğu insan hangi seçeneğe yöneliyor?"

Katie ve Rachel'ın en başından beri mahremiyete ihtiyaç duyduklarını sanmıyorum.

James'in inlemeleri ve fısıltılı talimatları dakikalar geçtikçe daha yüksek ve daha sık hale geliyor ve Michael'ın sırtıma çarpan kalp atışları hızlanıyor. O da daha ağır nefes alıyor ve alt yarısını bedenimden uzaklaştırdı.

Arkadaşının sakso çekmesini dinlerken tahrik oluyor. Sanırım bunun için onu suçlayamam. Katie ve Rachel'ı yatakta birlikte dinlemek ve izlemek beni de etkiledi.

Sonunda James'in "Geliyorum" diye inlediğini duyuyoruz. Bunu, kalçalarımın arasında bir karıncalanmaya yol açan bir dizi ilkel homurdanma sesi takip ediyor, kendi nefeslerim daha sert ve daha hızlı geliyor, vücudum doğal olarak geriliyor.

Pozisyon değiştirdiklerinde yatak gürültüyle gıcırdıyor. Ve kız yumuşak bir nefes veriyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve karanlıkta Michael'ın elini yokluyorum. Elimi tutuyor, parmaklarını benimkilerin içinde örüyor ve kız inlerken elimi sıkıca kavrıyor.

Henry'nin yüzünün orada olmasının nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Henry'nin dilini klitorisimin üzerinde ilk kez gezdirişini, kirli sakalının tenimi yakışını. Heyecan, sinir ve endişe birbirine karışmıştı.

Michael'ın sırtımdaki düğümleri çözmek için harcadığı onca zaman şimdi anlamsız geliyor, gerginlik bir kez daha bedenime sızarken, Henry'nin dokunuşunu bir daha asla böyle hissedemeyeceğimi bilmek dayanılmaz.

Yüzünün bu gece başka birinin bacakları arasında olduğunun farkına varmak acı verici. Tekrar ağlamaya başlama dürtüsüne karşı savaşıyorum, bunun yerine kızın pantolonuna odaklanıyorum, çıplak vücutlarının birbirine dolanmış halini hayal ediyorum; şu anda sırtüstü yatıp bunu hissetmenin nasıl bir duygu olacağını hayal ediyorum.

Bana sıkıca sarılan Henry Wolf'la yolum hiç kesişmemiş olsaydı muhtemelen hayalini kuruyor olacağım bu çekici, hoş adamın yüzü bacaklarımın arasındaydı.

Göğsüm hızlı nefeslerle yükselip alçalıyor ve bacaklarımın arasında derin bir zonklama büyüyor. Kalbimdeki acıyı dindiremiyorum ama en azından bu rahatsızlığı dindirebiliyorum.

Neden yapmayayım ki?

Henry'nin umurunda değil.

Zihnimin arkasında bir ses durmamı, bunu yeniden düşünmemi, değerlerimi ve nelerden vazgeçtiğimi düşünmemi haykırıyor. Onu bir kenara itiyorum, çünkü ne o ses ne de değerlerim duygusal acıyı hafifletmeye yardımcı olacak.

Cesaretimi toplayarak, Michael'ın elini sıkıca kavrıyorum ve göğsüme doğru hareket ettiriyorum, yorganın altına, kıvrımlarım boyunca aşağıya çekiyorum, elini daha aşağıya, ondan ödünç aldığım boxer'ın bel bandına kadar sürüklerken parmak eklemleri meme ucumun üzerinde kayıyor, o kadar gevşek ki zaten neredeyse üzerimden kaydılar.

Tereddüt ediyorum, ama sadece bir saniyeliğine, kendime Henry'yi ve şu anda ne yaptığını düşünmek istemediğimi hatırlatana kadar.

Michael arkamda geriliyor ve bir an için reddedeceğinden endişeleniyorum.

Ama sonra uzun, sert ereksiyonunu arkama bastırmak için vücudunu kaydırıyor.

Gözlerimi kapatıp nefesimi tutarak elini daha da aşağı çekiyorum, boxerımı aşağı itiyorum ve parmaklarımı onunkilerden ayırarak elini pürüzsüz tümseğime

yerleştiriyorum.

Titrek iç çekişi yanağımın kenarından kayıyor, ama tereddüt etmiyor, uzun bir parmağını ıslak kıvrımlarımdan geçiriyor, yavaşça ve nazikçe, başımın dayandığı kol kıvrılıyor, başımı ona doğru daha sıkı çekiyor. Parmağı ileri geri kayıyor, klitorisimin üzerinde geziniyor, asla içime girmiyor.

Beni beklentiyle inanılmaz derecede ıslattı.

Yanımızdaki kızı duymazdan geldim, Michael beni acımasızca azarlarken kendi inlemelerimin kaçmasını engellemek için dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Hareketsiz kalmakla ona daha iyi erişim sağlamak için sırtüstü dönmek arasında gidip geliyorum.

Sonunda, açıklığımın üzerindeki o kalıcı vuruşlardan birinde, parmağı geçip gitmiyor, bunun yerine içime kayıyor. Karın kaslarım bu müdahaleyle sıkıştı. "Bu benim yüzümden mi? Yoksa onlar yüzünden mi?" diye fısıldıyor, ağzını kulağıma dayayarak.

"İkisi de," diye cevap veriyorum dürüstçe, utanmadan.

Sanırım bu cevap onun için sorun değil. Boxerımı çekiştirerek aşağı indiriyor, dizlerimi geçecek kadar geriyor. Yolun geri kalanında onları kolayca tekmeliyorum. Bir eliyle iç baldırıma dokunarak bacağımı kendi bacağının üzerine kıvrılması için yönlendiriyor ve vücudumu geriye

doğru çekiyor.

Beni ona açıyor. Sonra eli tekrar bacaklarımın arasına giriyor ve iki parmağını gidebildikleri kadar içime sokuyor. Başparmağının ucuyla klitorisimi buluyor ve sırtımdaki düğümleri çözmek için kullandığı beceriyle klitorisimin etrafında dönmeye başlıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi Michael'ın hem ellerinde hem de dudaklarında kaybediyorum, şimdi boynumda ıslak öpücükler izliyor ve beni titretiyor.

Yanımızdaki kız derin, gırtlaktan bir inilti çıkarıyor ve ardından bir çığlık atıyor. Bu gece iki kızın geldiğini duydum.

Ben üçüncü olacağım.

Yatak gıcırtısı ve folyo yırtılma sesleri bana yanımızdaki üçüncü perdeye geçtiklerini söylüyor. Artık boşalmama dakikalar kaldığı için bu beni pek rahatsız etmiyor. "*Oh*, *evet," diye* derin derin inliyor James ve az önce kendini onun içine ittiğini biliyorum. Kaslarım Michael'ın parmaklarına karşı sıkılıyor.

Yatağın tekrarlayan gıcırtısı ve deri tokatlamaları başlıyor. Michael kalçalarını kıçıma sürtüyor, sert boyunu bana doğru bastırıyor. Neredeyse nefes nefese kalıyor, sıcak nefesi küçük puflar halinde tenimi öpüyor.

Suçlu hissetmeye başladım. O hariç buradaki herkes inmek üzere.

Bu yüzden geriye uzanıyorum ve çekingen parmaklarımla eşofmanının içine, boxer'ının altına giriyorum ve elimi kolanının etrafına doluyorum. Büyüktü. Henry kadar değil ama yine de etkileyici. Ve inanılmaz derecede sert.

"Abbi," diye fısıldıyor kulağıma, elimi sikinde aşağı yukarı kaydırırken, açısı ve pantolon giyiyor olması işi garipleştiriyor.

"Öyle mi?"

Fısıldamadan önce tereddüt ediyor, çok sessizce, "Hayır diyebilirsin ve sorun olmaz ama... *Gerçekten* içinde olmaya ihtiyacım var."

Ellerim hareketsiz, isteği nefesimi kesiyor. Seks mi? Michael'la mı? Daha birkaç gün önce, hâlâ bakireydim. Bu nasıl oldu?

Çünkü Henry Wolf ile tanıştım. Bu böyle oldu. Bir sızı kalbimi burktu.

"Tamam," diye düşünmeden fısıldadığımı duyuyorum. Çünkü sonuçlara, pişmanlıklara ya da fiziksel ihtiyaçlarım dışında herhangi bir şeye odaklanmaya yer vermek istemiyorum

Şu anda. Çünkü bacaklarımın arasında rahatlamak istediğim derin bir zonklama var. Çünkü Michael'dan hoşlanıyorum ve onu çekici buluyorum.

Vücutlarımızı hızla ayarlıyoruz; ben sırt üstü yatıyorum, o da bacaklarımın arasına diz çöküyor. Battaniyeler üzerimden düştü, beni tamamen çıplak ve açıkta bıraktı, ama neyse ki sadece gece ışığının düşük parıltısının izin verdiği kadar.

Çıkıntının üzerinde eşyalarını karıştırıyor, bir şeyleri deviriyor. "Kahretsin, buralarda bir yerde bir tane olduğunu biliyorum," diye mırıldanıyor. Okuma lambasını açıyor.

Birdenbire küçük köşemiz ışıkla doldu.

Geriliyorum, kendimi örtme dürtüsü güçleniyor. Michael arayışına ara veriyor, gözleri vücudumu içine çekerken arzuyla parlıyor, göğüslerimden karnıma, bacaklarımın arasındaki çıplaklığa doğru süzülüyor. "Tanrım, çok güzelsin."

Başının üzerinden uzanarak tişörtünü çıkardı ve ardından eşofmanını kalçalarından aşağı doğru iterek çıplak vücudunu, göğsünün sertliğini, gövdesinin uzun ve zayıf ama belirgin kaslarla kaplı olduğunu, ereksiyonunun dimdik durduğunu ve üstünde bir nem damlası olduğunu

görmeme izin verdi. ile

Bana bir kez daha tepeden tırnağa hızlıca bakıyor, gözleri vücudumdaki parmak izleri gibi, tekrar duvarın yanındaki küçük çıkıntıya odaklanıyor ve bir prezervatif ele geçiriyor.

Dişleriyle ambalajı yırtarak prezervatifi kendi üzerinde yuvarlamasını izliyorum. Yan odada hala güçlü bir şekilde devam ediyorlar, ikisi de homurdanıyor ve inliyor, bizimle tamamen ilgilenmiyorlar.

Ve bunu yapacağım. Bu gece Michael ile gerçekten seks yapacağım.

"Yapabilir miyim?" Lambaya uzanıyorum ve o beni bu seçenekten mahrum bırakmadan önce lambayı kapatıyorum.

Loş ışıkta, Michael'ın üstüme tırmanışını izliyorum, kalçalarım onun kalçalarına uyum sağlamak için genişçe açılıyor ve şimdi yarığım boyunca kayan horozu, ucu girişime hizalanıyor.

Hızlı bir hamle onu içime sokacak.

Ama içeri sokmak yerine eğilip dudaklarımı kendi dudaklarıyla örtüyor. Dokunuşu yumuşak, sanki seks yapmamıza saniyeler kalmamış gibi ilk öpücüğün nazik dokunuşları gibi. Onun için ağzımı açıyorum ve dilini ilk kez Michael'ın tadına bakarak karşılıyorum. Sinirlerimi yatıştırıyor

Dilinin her geçişinde öpücükleri daha da derinleşiyor, ta ki çenesindeki kıllar tenimi sıyırana kadar.

Bir dirseğinin üzerinde duruyor ama boştaki kolu vücudumdan aşağı inerek elini göğsümle dolduruyor, başparmağının ucu çakıllı meme ucumun üzerinde küçük daireler çiziyor. Bir heyecan karnımdan aşağıya, doğrudan klitorisime vuruyor.

Ve aniden, kendini içime soktu.

Zevk ve acının tuhaf karışımıyla haykırıyorum. "Çok

darsın," diye fısıldıyor dudaklarıma doğru, çekerek kalçalarını geri itiyor ve sonra tekrar içeri itiyor, daha derine kayıyor. *Eğer* dinliyorlarsa, James'in bunu söylediğini duyabileceği gerçeğinin sadece biraz farkındayım.

Her itişinde daha da derine iniyor, ta ki ben gerilene ve tamamen dolana kadar.

Artık resmi olarak iki erkekle seks yaptım. Bu garip bir zihinsel beyan. Acaba her kadın bir erkeğin kendisine ilk kez girdiği o önemli anda bunu yapar mı, yoksa sadece benim gibi deneyimsiz kadınlar mı?

Michael Henry'den çok farklı. Henry'nin alıp talep ettiği yerde, Michael test etti, tereddüt etti ve bekledi. Şu ana kadar. Şimdi tereddüt yok, yatak

Her hamlesinde gıcırdıyor, oda arkadaşıyla yarışıyor. Birbirinden en fazla üç metre uzakta seks yapan iki çift. Utanmam gerekirdi ama şu anda odaklanabildiğim tek şey bunun ne kadar iyi hissettirdiği.

Başım geriye düşerken ve böylesine çekici bir adamla bir arada olmanın verdiği hissin tadını çıkarırken, ellerim onun her yerinde -çenesini kaplayan kirli sakalında, eforuyla gerilen geniş, güçlü omuzlarında, terden kayganlaşmış sırtının çıkıntılarında- geziniyor.

Michael'ın *beni* istemesini.

"Oh, lanet olsun! Evet!" Yanımızda, James bu gece ikinci kez boşalırken bağırıyor.

Birkaç sert, hızlı itiş ve Michael derin bir iniltiyle oda arkadaşını hızla takip ediyor, içimde nabız atıyor.

Bu kadar mı?

"Kahretsin. Çok özür dilerim," diye fısıldıyor ağzıma, kelimeleri kesik kesik nefesler arasında. "Kendimi tutmaya çalıştım ama elimde değildi."

"Sorun değil." Hayal kırıklığımı yutuyorum, karnımdaki ağırlık hala orada ama hızla donuk bir ağrıya dönüşüyor.

"Bitir işini, dostum!" James bağırıyor. "Hadi, yarışalım. Kazanan izleyecek."

"Siktir git," diye homurdanır

Michael. "Tamam. Ama yine

de seninle yarışalım."

Michael kıkırdıyor. Dudaklarıma derin bir öpücük kondurarak, "Rahatla," diye fısıldıyor ve ardından, "Sıra sende," diye karşılık veriyor.

Aman Tanrım. Bu gerçek olamaz, değil mi? Onlar değil *aslında* gidiyor-

Michael'ın dili ilk kez klitorisimin etrafında dönerken dudaklarımdan bir nefes kaçıyor. Bir saniye sonra, kız beni yankıladı.

Bu gerçekten oluyor.

Michael kalçalarımı gidebildikleri kadar ayırıyor ve sonra iki elini vücudumun altından geçirerek leğen kemiğimi yukarı kaldırıp beni daha da açıyor. Dilini içime sokarken gözlerindeki parıltıyı görebiliyorum.

Ne kadar sessiz kalmak istesem de yapamıyorum. Onun yetenekli ağzının tadını çıkarıyorum.

Dikişimi ve klitorisimi emiyor, ses iniltilerim ve inlemelerimle birlikte kabinde yankılanıyor.

Karnımın alt kısmında artık tanıdık gelen o yanma tekrar oluşmaya başlıyor, bana yakında boşalacağımı söyleyen, artık kimin ne duyduğunu ya da gördüğünü umursamama neden olan yanma. Parmaklarımı kısa saçlarında gezdirmek için uzanıyorum, yüzünü bana daha sıkı çekmek için kaldıraç kullanıyorum.

Önce iki, sonra üç parmağını içime sokarak, beni germek için yanlara çevirerek, iç duvarımı ovarak, dili klitorisimin üzerinde tekrar tekrar gezinirken cevap veriyor.

Boşalmama dakikalar kaldı ve bacaklarımı iyice açtım. Yarışı kaybetsek ve James'in tehdit ettiği gibi bir seyirci kazansak bile umurumda olmazdı. Michael'ın yüzüne doğru eğildim, orgazmım sert ve hızlı geliyordu. Haykırmama izin veriyorum, hepsinin boşalmamı duymasına izin veriyorum. Çünkü bunu saklamanın bir anlamı yoktu. Çünkü zaten hepsinin boşaldığını duydum, yani bu işte beraberiz. Ve çünkü bu gece, umurumda değil.

Kız benden saniyeler sonra orgazm oluyor, belki tamamen şans eseri, belki de beni duymak onu azdırdığı için.

Her iki durumda da, kabinde her şey aniden ve ürkütücü bir şekilde sessizleşir.

Michael parmaklarını çekip kalçalarımın iç kısımlarını öpüyor. Çıkıntıdan bir mendil almaya uzanıyor. Hala dik olan sikinin üzerindeki döl dolu prezervatifi çıkarışını sessizce izliyorum. "Bir saniye içinde döneceğim." Pantolonunu yukarı çekerek yatağın ucundan kayıyor ve perdeyi bir dokunuşla aralıyor. Ayaklarının zeminde usulca ilerleyerek tam karşımdaki tuvalet odasına gidişini dinliyorum. Kapı kapanmadan bir saniye önce üzerime ışık doluyor ve beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

Ani bir suçluluk duygusu, anlamadığım bir şey. Henry'nin umurunda değil, o zaman neden kendimi suçlu hissedeyim?

Belki de bunun Henry ile bir ilgisi yoktur. Belki de her şey, asla olacağımı düşünmediğim, sıradan seks yapan, başkalarının seks yapmasını dinleyen ve izleyen bu kişi olmakla ilgilidir.

Kime dönüşüyorum?

Michael'ın tişörtünü üzerime çekiyorum ve kendime bunun önemli bir şey olmadığını söylüyorum. Michael annemin muhtemelen onaylayacağı iyi bir adamdı ve eğer seks yapacak olsaydım

Bu gece Henry dışında biri varsa o da Michael olmalı.

Gerçekten önemli bir şey değil.

Tuvaletin sifonu çekiliyor ve bir an sonra kapı tekrar açılarak Michael'ın gergin karnının harika bir görüntüsünü veriyor.

"Işığı açık bırak," diye sesleniyor James. Çıplak ayaklarının ahşap zemine vurduğunu duyuyorum.

"Dostum! Hadi ama!"

"Ne?"

Bir saniye sonra James'i ilk kez görüyorum. Ya da James'in belden aşağısı çıplaktı ve yarı sarkık aleti adımlarıyla birlikte sallanıyordu. Gözlerimi kapatıyorum. Bu gece üç sik gördüm. Üç!

James'in sesi yumuşak bir fısıltıya dönüşüyor ama "Kim?" diye sorduğunda onu hâlâ duyabiliyorum.

"İyi geceler."

"Siktir. Haydi!"

"İyi geceler, Lorraine! Her zaman bir zevk."

Boğuk bir "İyi geceler" sesi duyuyorum ve ağzım açık kalıyor. Lorraine mi? Oda arkadaşım Lorraine mi?

Michael perdeyi arkasından çekip kapatıyor ve benimle birlikte yatağa giriyor, enseme bir öpücük kondurarak sevişme öncesi kaşık pozisyonumuza geri dönüyor. Belli ki bu gece kalmamı istiyor. Ve doğruyu söylemek gerekirse, bu gece yalnız kalmak istemiyorum.

"Bu seni daha iyi hissettirdi mi?"

Gülümsedim ve başımı salladım.

Ve ağır yük bir kez daha göğsüme yerleşirken gözlerimi kapatıyorum.

~ ~ ~

Uyanıyorum, bedenim Michael'ınkine sarılmış, başım göğsüne yaslanmış.

"...herif o kadar sarhoştu ki, her tarafına işedi. Ve benim!" Adamın biri şikayet ediyor. "Adını bile hatırlayamadı. Onu odasına taşımak zorunda kaldık. Lanet herif sidik kokuyordu. Yani, evet. Boktan bir geceydi. Bu tür etkinliklerde ayak güvenliğinde çalışmaktan nefret ediyorum."

"Seni suçlamıyorum," diye mırıldanıyor başka bir adam ve Avustralya aksanını hemen tanıyorum. Bu Andy, Roshana'nın irtibat görevlisi olarak atanan adam.

Lanet olsun ona. Tillie'nin odasını temizlemesi ve şimdi de Andy, Michael'ın oda arkadaşı ve onun irtibatı arasında, Henry ile ne yaptığını bilmek arasında her zaman iki derece fark varmış gibi hissediyorum.

Güvenlik görevlisi kıkırdar. "Sana ne oldu böyle? Bütün hafta sonu seni kilitledi mi?"

"Dostum. Onunla ve çoklu kişilikleriyle nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Evet. Jerry onun birinci sınıf bir kaltak olduğunu söyledi. Dün haşlanmış bir yumurtayı üç kez geri mi verdi? Öyle bir şey işte."

Andy inliyor. "Sanırım Cuma gününden beri sadece beş saat uyudum. Cuma günü beni o küçük odada oturttu ve bütün gece sikişmesini dinletti."

"Kim?"

Andy homurdanıyor. "*Sence* kim?"

"Tabii ki. Böyle bir hatun doğrudan en tepedeki köpeğe gider."

En iyi köpek Henry Wolf olurdu.

İrkiliyorum, acımasız gerçeklik duygusal yaramı tekrar deşiyor. Hasta hissediyorum. Ama sadece hasta değil. Öfke kıpırdanıyor

İçimin derinliklerinde. İnkar etme cüretini gösterdi! Ona inanmamanın *benim* suçum olduğunu hissettirmek için!

"En azından bu lanet yerin aksine, kendi küçük odanızın mahremiyetinde bir tane çekip çıkarabilirsiniz."

Andy kıkırdar. "Evet, o da var. Yine de eve gitmeme izin vermeliydi."

Kabinin bir yerinde bir fermuar açılıyor. "Belki de onlarla bir tur atmanı umuyordu. Aynı anda iki siki birden kaldırabilecek bir tipe benziyor."

"Her neyse, bir şeyden iki tane. Dün gece eve şu ateşli sarışın ve patronla geldi ve-hey..." Andy'nin sesi düşer. "Aspen sonunda biriyle mi takıldı?"

Aspen. Kışın Aspen Wolf'ta çalışan Michael'dan bahsettiğini anlamam bir dakikamı alıyor.

Andy askıdaki kıyafetlerimi görmüş olmalı.

Yatağın ayak ucundaki perde kayıyor ve Andy'nin yakışıklı yüzü bulunduğumuz alana bakıyor. Tanrı'ya şükür, çıplak popomu örtmek için örtüler üzerime çekildi.

"Siktir git," diye seslendi halsiz Michael. Uyanık olduğunu fark etmemiştim bile.

Andy onu görmezden geliyor, bana sırıtıyor. "Oh. Hey."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Merhaba." Harika. Şimdi Andy yatıya kaldığımı biliyor. Bunun yayılması ne kadar sürer?

Andy merdivene tırmanıyor. Yatağında uzanırken iskelet gıcırdıyor. "Bana ihtiyacı olan olursa Salı gününe kadar uyuyacağım."

"Evet. Duşa giriyorum. Bütün bu lanet olası sidik," diye mırıldanıyor diğer adam. Kapı açılıp kapanıyor ve kabinde yine sessizlik hakim oluyor.

"Hey." Michael'ın parmakları çenemin altından kayarak yüzümü ona doğru kaldırıyor. Dudaklarıma hafif bir öpücük konduruyor ve kolu bedenimi sıkıca sarıyor. "Bugün kendini daha iyi hissediyor musun?"

Ona zayıf bir gülümseme sunuyorum.

Hayır, hissetmiyorum. Tüm bunlar yanlış geliyor. Burada, Michael'ın yatağında olmak. Onun kollarında. Dün gece onunla asla yatmamalıydım. Onu kullandım. Gerçekten ve gerçekten kullandım ve o bunu hak etmiyor. O iyi bir adam ve sanırım benden hoşlanıyor.

Parmakları yanağımda geziniyor, saç tellerimi itiyor. "Ne düşünüyorsun?"

Henry.

Saat 13:00'te Henry'nin evine gidiyorum. Ona ne söyleyeceğim? Bugün kalıp kalmayacağıma dair bir cevap istedi. Henüz bilmiyorum. Tek bildiğim artık onun için çalışamayacağım.

Bunu bana neden yapıyor? Her gün orada olmamam onun için daha iyi değil mi? Belki de beni doğrudan kovmak istemiyordur. Benim istifa edip eve dönmem, muhtemelen onun beni kovup yeni bir asistan aramasından daha iyi görünecektir.

Ama beni yatıştırmak isteyeceğini düşünürdüm. Şu anda onun için bir riskim, duygusal ve incinmiş. Kiera'yla uğraşması gereken bir karmaşa var. İhtiyacı olan son şey benim etrafta olup insanlara beni de becerdiğini söylemem.

Aklıma bir fikir geldi.

Belki de bunu ona hatırlatmalıyım.

Michael'ın kollarından sıyrılıyorum. "İşe gitmem gerek."

Bölüm On Dört

Seçeneklerimi tartarken aklım sıcak su akışının altında kayboluyor.

Kalmayı düşündüğüm için bile deli miyim? Kırıldım ve kızgınım. Muhtemelen Kiera'nın "istifa etmesinin en iyisi olduğuna karar verdiklerinde" olduğu kadar kırgın ve kızgınım. Henry böyle demişti. Ona da mı ültimatom verdi?

Belki de bu ona neden şantaj yaptığını, neden kendisine yaşattığı acıya karşılık onu incitmek istediğini açıklıyordu. Tekrar düşündüğümde, e-postalarda Wolf Hotels'den üç ay önce ayrıldığı ve tazminat teklifinin sadece bir ay kadar önce geldiği yazıyordu. Ayrıca, üç ya da dört hafta önce külotunda Henry'nin DNA'sının bulunmasına neden olan "olay" da var. Bunun tek bir anlamı olabilir: Henry onunla üç ya da dört hafta kadar önce yatmış. O zaman neden onunla yattı?

Aralarında hâlâ bir şeyler olduğu için miydi? Yoksa onu yayın yasağını imzalamaya ikna etmeye çalıştığı için mi? O gece ona her şeyi anlattı mı?

Onun özel olduğunu, farklı olduklarını ve babası yüzünden dikkatli olması gerektiğini. Henry şirketin kontrolünü ele geçirene kadar beklemeleri gerektiğini mi?

Artık kim bilir.

Tek bildiğim, istediğimi elde etmek için Henry'ye şantaj yapacak kadar kindar olabileceğimi sanmıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, çalışmam gerekirken kapalı kapılar ardında neler olduğunu *kimsenin* bilmesini istemiyorum. Buradaki bazı kadınlar onunla yattıklarını herkesin bilmesinden zevk alsa da ben onlardan biri değilim.

"*Çok, çok, çok* üzgünüz, Abbi."

Tam arkamdan gelen Katie'nin sesiyle sıçrıyorum. Bir havluya sarınmış ve duş kabininin içinde duruyor. Tekrar.

En azından bu kez tam cepheden görüntülenmiyor.

"*Çok* sarhoştuk ve kendimizi o ana kaptırmıştık. Rachel, Ronan'ın seksi olduğunu düşünüyor. Tillie ve Lorraine kulübede parti yapıyorlarmış ve Autumn mesaj atıp gece yarısına kadar vardiyada olduğunu söylemiş." Saçmalıyor, güzel yüzü acılı bir ifadeyle buruşmuş. "Dürüst olmak gerekirse, biz

En azından kapıyı falan kilitlemeliydik ama gerçekten düşünemedik. Bu partiler geç saatlere kadar sürüyor ve Wolf'un seni burada tutacağını düşündük." Sözlerini şöyle bitiriyor: "Özür dilerim. Lütfen bizden nefret etmeyin."

Yüzümü tekrar sıcak suyun altına sokuyorum, şu anda kıçıma bakıyor olabileceğinin son derece farkındayım. Bu beni artık rahatsız ediyor mu? Henry ve Michael'ın önünde çıplak olmak utangaçlığımın bir kısmını kesinlikle yok etti. "Sorun yok."

"Ciddi misin? Bize kızgın değil misin?"

Gariptir ki, kızgın değilim. Hatta bir parçam özgür oldukları için onlara imreniyor. Benim bu sabah uyandığımda hissettiğim türden bir suçluluk ya da kafa karışıklığı onlara ağır gelmiyor gibi görünüyor.

"Hayır. Hiç de değil. Sadece... belki bir dahaki sefere bana haber verirsin, eğer yapabilirsen?" Kızgın olsam bile tek kelime etmezdim. İsteyeceğim son şey altı kadının bulunduğu bir kabinde gerginlik yaşanmasıdır. Bu *uzun bir* yaza neden olur.

"Kesinlikle." Tereddüt ediyor, sesini fısıltıya düşürüyor. "Ve sorun değil, biliyorsun."

"Neyin var?" Omzumun üzerinden ona tekrar bakıyorum ve dolgun alt dudağını ısırdığını görüyorum.

"Yani, eğer izlemek istersen. Ya da daha fazlasını. Sorun değil." "Ben... istemiyorum," diye kekeliyorum, yüzümde bir sıcaklık hissediyorum.

Mükemmel bakımlı kaşları sanki blöfümü görüyormuş gibi kalkık. Küçük köşemde saklanıp onu ve Rachel'ı gözetlediğimi biliyordu. "Erkeklerden hoşlanıyorum."

"Bu izlemeyi sevmediğin anlamına gelmez." Şakacı bir şekilde omuz silkiyor. "Merak ediyorsun. Biz de ateşliyiz. Ronan da *gerçekten* ateşli. Bu normal."

Öyle mi?

Hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. Alaska'da hiçbir şey normal gelmiyor.

"Sadece bizim için sorun olmayacağını bilmen gerektiğini düşündüm." Göz kırpıyor ve usulca mırıldanarak benim durağımdan çıkıyor.

~ ~ ~

Çatı Katı Kabin Bir'in servis girişine yaklaştığımda saat bire iki var; suçluluk, incinmişlik, öfke ve korkunun tuhaf karışımı her adımımı ağırlaştırıyor.

Cevabımın ne olacağı konusunda hâlâ bir fikrim yok. Greenbank'e geri dönmek mi? Yoksa her gün Henry ile

yüzleşmek mi? *Bunu* hisset

Her gün bu kapıya yaklaşırken. Daha iyi olacak mı?

Ana kapı açıldığında anahtar kartımı okutmama on adım kalmıştı. Scott hızla dışarı fırlıyor, elinin tersiyle dudağının yarıldığı ve çenesinden kan damlayan ağzını yokluyor. Burnundan daha fazla kan sızıyor ve sol gözü kırmızı ve şiş, morluğun başlangıcı çoktan belli.

Gördüğüm şok edici manzara karşısında ağzımın açık kalmasına engel olamıyorum. Birisi ona yumruk atmış.

Henry ve kardeşi yumruk yumruğa kavga mı etti?

Scott beni görünce yavaşlıyor, gözleri parlıyor. "Bir saat kadar sonra tekrar gelmek isteyebilirsin," diye mırıldanarak yanımdan geçti ve patikadan ana kulübeye doğru ilerledi.

Arkasından kaşlarımı çatıyorum. Neden?

Aman Tanrım. Henry'yi incitti mi?

Girişe doğru koşarken paniğe kapılıyorum, yemek masasının yanında kanlar içinde yatarkenki görüntüsü kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor. Bu sefer iç kapı açıktı, bu yüzden kulübeye koşmakta tereddüt etmiyorum, bulabileceğim şeyden korktuğum için nefesimi tutuyorum.

Hemen Henry'ye odaklandım. Sırtı bana dönüktü ve masasının önünde duruyordu, odağı pencerenin ötesindeydi

Rahatladım. İyi görünüyor.

"Siktir!" Aniden patlar, bir bardak alır ve odanın diğer ucuna fırlatır. Şömineye çarptı ve paramparça oldu. Sayısız cam parçası her yöne saçılır.

Başını hafifçe sola, bana doğru çekerek küçük bir çığlık atıyorum. Ama dönüp bir bakışla varlığımı kabul etmiyor.

Burada ne oldu böyle?

Yan sehpa lambalarından biri parçalara ayrılmış, parkenin üzerine saçılmış. Kristal sürahi de devrilmiş. Kırılmamış ama kehribar rengi sıvı her yere dökülmüş ve keskin, tatlı likör kokusu havada asılı kalmış.

Sonunda cesaretimi topladım. "Henry?"

Sağ eline bakıyor, açıp kapatarak esnetiyor. "Bana biraz buz getir." Bir süre durakladıktan sonra rahatsız edici derecede sakin bir sesle ekliyor: "Lütfen."

Buz kovasını alıp dondurucu bölmesinden buzla dolduruyorum, sonra tuvaletten bir havlu alıp ona getiriyorum.

Dudaklarından yumuşak bir "teşekkür" döküldü. Hâlâ gözlerimle karşılaşmadı, az önce kardeşini yumrukladığı ve öfkeyle bir bardak fırlattığı düşünüldüğünde sakin ve kasvetli maskesi beklenmedikti.

Rahatsız edici bir sessizlik hakim.

Sonunda, artık dayanamıyorum. "Az önce Scott'ı gördüm."

Elini buz kovasına sokuyor, dudağını hafifçe büküyor. "Birine vurmayalı uzun zaman oldu."

Görünüşe bakılırsa en az üç kez. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Çenesi geriliyor ve cevap vermeyeceğini anlıyorum. "Kiera'yı son gördüğümde aramız iyi bir şekilde ayrılmıştık. Ona Wolf'a geri dönebileceğini ve başka bir yerde çalışabileceğini söyledim ama o başka bir yerde yeni bir başlangıç yapmanın daha iyi olacağını düşündü. Bu yüzden... bu kadar kindar olmasına şaşırdım." Sonunda dönüp soğuk mavi bakışlarını üzerime dikti. "Onu asılsız suçlamalarla benim peşime düşmeye ikna eden Scott'tı."

Ağzım açık kaldı. "Sen ciddi misin?" Öz kardeşi, onu hapse attırmaya mı çalışıyor? "Nereden biliyorsun?"

"Asansörde sana söylediklerini bana anlattığında, beni ortadan kaldırmak için ne kadar alçalabileceğini merak etmeye başladım. Bu yüzden avukatımın Kiera ile ilgilenmesi için tuttuğu özel dedektife şirket telefon kayıtlarını ve jet seyahat kayıtlarını incelettirdim. Yaklaşık bir ay önce hiçbirimizin haberi olmadan New York'a gittiği ortaya çıktı. Onunla buluşmaya gitmiş ve kafasını saçmalıklarla doldurmaya başlamış. Sana anlattığı saçmalıkların birçoğunu, onu başından beri nasıl kullandığımı, başka kadınlarla nasıl yattığımı anlatmış.

"Hemen ardından Kiera bana bir içki teklif etti ve arabamda beni baştan çıkardı. Benim açımdan bir zayıflık anıydı, çünkü aylar önce ilişkimizi bitirmiştik. Bu yüzden külotunda benim DNA'm vardı. Elinde tutmaya karar verdiklerinde."

Bu, neden bu kadar yakın zamanda birlikte yattıklarına dair sorumu yanıtlıyor. "Emin misin?"

"Her şeyi itiraf etti. Bize her şeyi anlattı. Scott onu ilk ziyaret ettiğinde, ona nasıl

Alaska'da kullanmak için başka bir çekici asistan arıyordu. Scott'ı, onu içine çekmeye çalıştığı şeyi kabul etmeyecek kadar iyi tanıyordu. Yine de kızgın ve kırgındı.

"Wolf Cove'u arayıp seni asistanım olarak işe aldığımı öğrenmesi zor olmadı. İşte o zaman Kiera'yla tekrar temasa geçti, senin resminle ve personelin kulübede birlikte yaşadığımıza dair spekülasyonlarıyla ilgili bir hikaye anlattı. Bu onu çıldırttı ve üzdü ve bunu cinsel saldırı iddiasında bulunma ya da kocasının ilişkiyi öğrenmesi seçenekleriyle birleştirdi. Ona sırf çenesini kapatmak için parayı gözümü kırpmadan ödeyeceğimi ve tek yapması gerekenin onlar suç duyurusunda bulunana kadar saldırı yalanını sürdürmek olduğunu söyledi. Babamı zorlamak için tek gereken şeyin bu olduğunu biliyordu. Ondan sonra yalanını geri alabilir ve başı belaya girmezdi çünkü polis, gelecekte başkalarını caydırmaktan korktuğu için potansiyel bir tecavüz kurbanını asla suçlamaz."

Zihnim tüm bu yeni bilgilerle, Henry'nin öz kardeşinin işi devralmak için ne kadar ileri gidebileceğiyle çalkalanıyor. Anlamak mümkün değil ama ben bu dünyadan gelmiyorum. *Bu dünyanın bir* parçası olmak böyle bir şey mi?

Kurt ailesi, her şeyi yapacak, herkesi incitecek kadar açgözlülük ve zenginlikle çevrili olmak? Belki de anneleri bu yüzden kaçmıştır!

Henry'ye ne kadar kızgın ve üzgünsem, onun adına da o kadar rahatladım. "Yani, suçlamaları düşürdü mü?"

Elini kovadan çıkarır ve parmak eklemlerine bakar. Kızarmışlar ama çok da kötü görünmüyorlar. "Evet. Ve ona teklif ettiğimiz tazminat paketini kabul etti. Kocası artık cinsel saldırı olmadığını biliyor, bu yüzden aralarının nasıl olacağından emin değilim. Ama bu benim sorunum değil. En b a ş t a bana gelseydi, Scott'ın neyin peşinde olduğunu babama bildirirdim ve tüm bunlardan kaçınabilirdik."

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Şimdi, babam Wolf Hotels'in kontrol yetkisini bana veriyor. Haziran sonuna kadar beklemeyecek. Evrakları bugün hazırlatıyor."

"Hepsi Scott yüzünden mi?"

"Scott'a inat olsun diye mi yoksa benim doğru seçim olduğumu bildiği için mi...." Henry omuz silkti. "Gerçekten umurumda değil. İstediğimi alıyorum ve bu şirket için en iyisi."

"Şey... bu iyi. Senin için her şeyin yolunda gitmesine sevindim." Bu aramızda olanları değiştirmez ama ciddiyim.

"Öyle misin?" Çelik gibi mavi gözlerini bana dikiyor ve içgüdüsel olarak geriliyorum. Bakışlarının ardında bir şey var, sanki kendini dizginliyor. Ve bir bardağı kırdığını hatırlıyorum. Hâlâ bir şeye *çok* kızgın.

"Elbette. Yapmadığınız bir şeyle suçlanmanızı istemem."

Dudakları seğiriyor. "Yani, otelim hakkında bir yazı hazırlayan kilit medya bağlantısıyla yatmakla suçlanmak gibi mi?"

Cidden *hâlâ* inkâr edecek mi? Öfkemi yutuyorum ama bu imkânsız. "Ne gördüğümü biliyorum." Bakışlar, dokunuşlar....

Henry ağrıyan yumruğunu görmezden gelerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki tam olarak ne gördün? Çünkü güvenlik kayıtlarında ne *gördüğümü* biliyorum, onunla birlikte olduğumu düşünmene neden olan şeyin ne olduğunu görmek için kayıtları incelediğimde- ben, Cuma günü geç saatlerde ana kulübeden ayrılıp

Kabin, asistanımın buraya gelmesini talep etme dürtüsüyle savaşıyor, böylece kendimi ona gömebileceğim."

Kalbim küt küt atıyor ama Henry konuşmaya devam ettiği için bunu anlamaya fırsatım bile olmuyor.

"Kardeşim, ben gittiğim anda barda belirip Roshana'yı yeterince martini ile yağlıyor ve Roshana da onu kendi isteğiyle süitine geri getiriyor."

Midem bulanıyor. "Scott?"

"Aptal kardeşim Roshana'nın Wolf Cove için ne kadar önemli olduğunu biliyordu, bu yüzden Cuma gecesi onu becermenin harika bir fikir olacağına karar verdi."

Bekle. Ne? Scott Scott Cuma günü Roshana ile miydi? Henry ile değil mi? Cuma gecesinden kalan tüm o prezervatifler Henry yüzünden değil miydi? Bildiğim ve bildiğimi sandığım her şeyle beynimi çılgınca zorluyorum. Cuma g e c e s i Henry ve Roshana'nın birlikte olduğunu bana söyleyen Scott'tı ama o da aramızda bir şeyler olduğuna inanıyordu. Yani Scott yalan söyledi. Ama tabii ki yalan söyledi. Patronuna sırılsıklam aşık olan zavallı aptal asistandan bir tepki alacağını düşündü. Uygunsuz ilişkimizi itiraf ettirmek için. Ve otelin çevresindeydi.

Hayatı boyunca endüstride çalışmıştır; eminim personelin nasıl olduğunu biliyordur. Muhtemelen temizlik personeli arasında dedikodu çıksın diye evini prezervatiflerle dolu bırakmıştır.

Kalbim hızla çarpmaya

başladı. Eğer bu

doğruysa....

Henry'nin sesi buz gibi oldu. "Sorun ne, Abbi? *Suçlu* görünüyorsun. Belki de utandığınız bir şey mi yaptınız?"

Kanın yüzümü terk ettiğini hissediyorum. "Hayır," diye

fısıldıyorum. "Gerçekten mi?" Henry'nin dişlerinin

çatırdadığını duyduğuma yemin edebilirim.

Çenem çok sert bir şekilde sıkılıyordu. "Michael bu sabah nasıldı?"

Aman Tanrım.

Henry biliyor.

Nereden biliyor ki?

Gözlerim yaşarıyor, çünkü kendimi suçlu hissediyorum. Ben utandım.

Ama... hayır, önemli değil, diye hatırlatıyorum kendime, yanağımdaki gözyaşlarını silerken. "Dün gece seni Roshana ve kırmızı elbiseli sarışınla lobiden çıkarken gördüm."

"Onu kulübesine götürürken beni gördün, *kulübemin* hemen yanındaydı ve sen de gidip başka birini becermen gerektiğini düşündün."

"Ne gördüğümü biliyorum."

Öfke ondan yayılıyor. "Umarım buna değmiştir çünkü biz konuşurken Michael feribotta."

"Ne!" Onu doğru mu duydum? "Onu *kovdun* mu? Bunu yapamazsın!"

"Ve yine de yaptım."

"Ama o yanlış bir şey yapmadı ki!"

"Seni becermesine izin verdin!" Henry'nin gür sesi kabini doldururken ve yüzü öfkeyle buruşurken tüm sakinliği kaybolur.

Dalga mı geçiyor benimle? "Başka *iki* kadınla yatıyordun!" Sesimin histerik çıktığını biliyorum ama umurumda değil. Gözyaşlarım yine sebepsiz yere akmaya başladı. Jed beni incittikten sonra bile bu kadar ağladığımı sanmıyorum.

Henry başını benden uzağa eğmiş, parke zemini inceliyor, sanırım kendini sakinleştirmeye çalışıyor. Sonunda tekrar başını kaldırdığında, bakışlarında okuyamadığım bir şeyin süzüldüğünü görüyorum.

Ama şimdi gördüğüm o sert yüzü çok iyi tanıyorum. "Haklısın," diyor o aşırı sakin, soğuk sesiyle. "İki kadını becerdim. Tam şurada." Kirli içki bardaklarının sehpayı doldurduğu ve minderlerin tamamen dağınık olduğu oturma odasına doğru başını sallıyor. Henry buraya temizlikçi girmesine izin vermediği için temizlikçi gelmemiş. "Elimde viskiyle sandalyeye oturdum ve ikisinin birbirlerini dilleriyle sikmelerini izledim, sonra da sırayla önce birine, sonra diğerine sikimi soktum." Her yeni ayrıntı, zaten ağrıyan kalbime saplanan iğne keskinliğinde bir bıçak gibi. Ayrıntıları duymama gerek yok. Sadece kafamda canlanmasını sağlıyor. "Ne yaptığını bilen iki kadınla birlikte olmak güzeldi."

Bu iyi zamanlanmış hakaret karşısında geri çekiliyorum. Şimdi de beni incitmeye *çalışıyor*.

Ama Henry pes etmiyor, yüzü acımasız bir sırıtışla çarpılıyor. "Sakın yaralı geyik yavrusunu oynamaya kalkma, Abbi. Çok iyi oynuyorsun, değil mi? Ama başka bir adam için bacaklarını açmakla hiç vakit kaybetmedin."

Bunu nasıl *benim* hatam haline getirdi? "Michael'ı kovamazsın."

"İşte burada yanılıyorsun. Ne istersem yapabilirim." Gömleğinin manşetini inceliyor ve bembeyaz kumaşın üzerindeki kan lekelerine dikkat ederek gömleğin düğmelerini açmaya başlıyor.

"Hayır yapamazsın," dediğimi duyuyorum, bir adım geri çekilerek ondan uzaklaşıyorum. "Öyle her istediğini yapamazsın."

"Salı gününe kadar Wolf Hotels'in yüzde 61'ine sahip olacağım, yani bu konuda çok yanılıyorsunuz."

"Babanın bizden haberi var mı?" Basit, masum bir soru.

Yine de Henry'nin gözlerindeki parıltı bana altta yatan tehdidi hemen gördüğünü söylüyor. Tabii ki görüyor. İyi bir avcı her zaman avından beş adım öndedir.

Boğazımı temizliyorum, gözyaşlarım ve titrememe rağmen kendimden daha emin konuşmaya çalışıyorum. "Sanırım o sordu ve sen de onu aramızda hiçbir şey olmadığına ikna ettin. Yüzüne karşı yalan söyledin."

Kirlenmiş gömleğine olan ilgisini kaybetti ve yüzünü bana döndü. "Nereye varmaya çalışıyorsun, Abbi?"

Michael'ı cezalandırmasına izin vermeyeceğim. "Michael'a işini geri vermen gerektiğini." *Yoksa.*

Yüksek sesle söylememe gerek yok. Çenesindeki gerginlikten anladı. "Beni tehdit mi ediyorsun?" Bir adım öne çıktı.

Üç tane geri alıyorum, aniden bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu merak ediyorum. "Doğru olanı yaptığından emin olmaya çalışıyorum."

"Dur tahmin edeyim, Wolf Cove'da kalmana ve istediğin yerde çalışmana izin vermek de yapılacak doğru şey mi?"

Evet.

"Ve eğer sana istediğini vermezsem, babama seni becerdiğimi mi söyleyeceksin, hem de yapmadığıma dair yemin etmeme rağmen?"

Temkinliliğimi yutuyorum.

Elbise gömleğini çıkarıp sandalyeye fırlatıyor, gündelik kişiliğine geri dönüyor. "Bu kulağa çok fazla şantaj gibi geliyor, Abbi. Kiera'yla olan durumdan hiçbir şey öğrenmedin mi? Bu tür durumlarla nasıl başa çıktığımı öğrenmedin mi?"

Savaşmadan pes etmeyeceğini.

Ve işte buradayım, her şeyden çok istediği tek şeyi tehdit ediyorum: Kurt Otelleri.

Ne düşünüyordum ki ben?

Birdenbire, Wolf Cove'da kalma düşüncesi artık bana cazip gelmemeye başladı. Henry'nin bana yapacakları yerine annem ve Jed'le uğraşmayı tercih ederim. Gerçekten de tanıdığın şeytana karşı tanımadığın şeytan durumu var ve Henry'ye düşman olmanın hayatımın en kötü kararı olacağından şüpheleniyorum. "Eşyalarımı Belinda'ya teslim edeceğim ve bugün bir sonraki feribota bineceğim." Ayrılmak için dönüyorum.

"Alaska'dan ayrılmıyorsun."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Ya kalıp senin için çalışacağımı ya da istifa edip Greenbank'e geri döneceğimi söyledin. Ben de bıraktım. İyi bir hayatın olsun Henry." Keşke sesim bu kadar titremeseydi.

"O zaman öyleydi." Dökülen viskinin içinden geçerek sıvıyı bana doğru izliyor, belki bir adım ötemde duruyor, iri vücudu üzerimde yükseliyor. "Biliyorsun, Kiera suçlamaları ve davayı geri çekecekti. Scott'ın ne yaptığını öğrenmeden önce bile bunu biliyordum. Doğru kararı vereceğini biliyordum çünkü özel dedektif ona masanın üzerinde kartal gibi uzandığı videoyu gösterecekti. Her ihtimale karşı sakladığım videoyu."

Ağzım açık kaldı.

"Kamera benim yüzümü hiç iyi göremiyor ama Kiera... ailesi, kocası, biz internete sızdırdıktan sonra o linke tıklayan herkes onun her *şeyini görebilecek*. Ve ona tanıdığı herkesin bunu göreceğinden emin olacağıma söz verdim. Bence geri çekilmekle doğru bir seçim yaptı, sence de öyle değil mi?"

Kalbim göğsüme çarpıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, böyle bir videonun varlığından haberi yoktu. Eğer haberi olsaydı, eminim Scott onu tüm bu olayların içine çekmeyi başaramazdı." Gözleri ağzıma kaydı. "Çoğu kadın, bir erkeğin elinde bu kadar açık bir şey olduğunu bilse ona şantaj yapmadan önce iki kez düşünür. Sizce de öyle değil mi?"

Sırtımdan aşağı dikenler akıyor. Henry tam olarak ne diyor?

Seks yaparken *bizi* videoya mı çekti?

Gözlerim kulübenin kirişlerinde gezinerek bir kamera izi arıyor. Her yerde olabilir.

Son birkaç gündür zihnim ve kalbim yeterince sarsılmamış gibi, beni yeni bir kuyruk dönüşüne gönderiyor.

Kim bu adam? Henry'yi kirli ağzı ve küstah tarzıyla bir melek sandığımdan değil, ama bana kadınlarla onların haberi olmadan seks yaparken kendini videoya çektiğini mi söylüyor?

Onun hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabilirdim? Nasıl olur da aşık olduğum -kendimi isteyerek teslim ettiğim- Henry'den *bu* kadar çabuk bu hale gelebilirdi? O hep *böyle miydi* ve ben bunu göremeyecek kadar kör müydüm? Gözlerimden süzülen yaşlara engel olamıyorum. "Lütfen bunu yapma."

Ağzı açılıyor ama tereddüt ediyor, gözlerini sıkıca kapatıyor. Yüzünü sertleştirirken çenesinin keskin hatları sıkılaşıyor. "Şimdi gidebilirsin, ama o feribota binmeyi aklından bile geçirme. Yarın sabah tam 7:00'de burada ol."

Aceleyle kapıdan çıktım.

~ ~ ~

"Abbi, akşam yemeği yemeyecek misin?"

"Hayır, üstesinden gelmeye çalıştığım korkunç bir baş ağrım var," diye yalan söylüyorum Katie'ye, yorganımı boynuma kadar çekerek. Burada, ranzamdaki gizli kozamın içinde top gibi kıvrılmıştım,

Perde çekildiğinde kendimi güvende hissediyorum. Dışarı çıkarsam insanlar soru sorabilir.

Katie dün gece Michael'la yattığımı biliyor mu?

Henry'nin Michael'ı

Ben mi?

Bana Michael hakkında tek kelime etmedi ama dedikodular almış başını gidiyordur diye düşündüm.

Neredeyse Michael'ın kamarasına gidiyordum. Henry Michael'ın çoktan feribota bindiğini söyledi ama umarım yanılmıştır. Onunla konuşmak, ondan özür dilemek istedim. Ama sonra bir şekilde neden kovulduğunu anlayacağından, sonra da her şeyin birbirini izleyeceğinden ve tüm Greenbank kasabasının Henry'nin sızdırdığı bir videoda seks yaptığımı göreceğinden endişelenmeye başladım çünkü ona şantaj yapmaya çalışacak kadar aptaldım. Ben de doğruca buraya koştum.

Michael'ın numarası bende yok ki ona mesaj atıp nerede olduğunu, nasıl olduğunu öğreneyim.

"Sana bir şey getirmemi ister misin?" "Hayır. Böyle

iyiyim, teşekkürler." Bu gece yemek yemeyeceğim. I uyumayacak.

Alaska'daki yazımın geri kalanından korkmakla meşgul olacağım.

On Beşinci Bölüm

Penthouse Cabin One'ın görüntüsü daha önce vücudumda vahşi bir heyecan uyandırmıştı.

Şimdi, onu görmek için kapalı patikadaki virajı döndüğüm anda, midem huzursuzlukla dönüyor.

Ana kapının dışında bir temizlik arabası duruyor. Sanırım Henry onları kırık camları ve içkileri temizlemeleri için çağırdı. Güzel, çünkü ben yapmayacağım. Burada olmak istemiyorum. Bir gece boyunca dönüp durduktan sonra kamaramdan buraya kadar ayaklarımı sürüyerek geldim.

Ondan nefret ediyorum, kendime tekrar tekrar söylüyorum. Çünkü kızgın olabilirsem ve ondan nefret edebilirsem, bu beni ne kadar incindiğimden uzaklaştırır, öğreniyorum.

Derin bir nefes alarak anahtar kartımı okutuyorum ve servis girişinden içeri giriyorum.

"Alo?"

"Evet?" Bell kafasını kaldırıp beni görmeden önce elindeki cam dolu faraşı kovaya attı.

Onu tanıyor olsam bile burada başka bir personel görmek garip. Onun için çalışmaya başladığımdan beri içeriye adım atan tek kişi bendim, Belinda'nın ve ardından Michael'ın ziyaretleri dışında tabii ki. "Oh, hey." Etrafa hızlıca bir göz attım. "Bay Wolf'un ne zaman döneceğini biliyor musunuz?" Belki de şansım yaver gider ve onunla sadece ani mesajlaşmalar yoluyla muhatap olmak zorunda kalırım.

"Hiçbir fikrim yok. Bana sadece burayı temizlememi ve kiralamaya hazır hale getirmemi söylediler."

Kiralık mı?

İşte o zaman dizüstü bilgisayarının artık masanın üzerinde olmadığını fark ettim. Odun kesmek için giydiği kareli ceket de kancada asılı değildi.

Ve yürüyüş botları paspasın üzerinde durmuyor.

Aslında, tüm kişisel eşyaları gitmiş gibi görünüyor.

Yatak odasına girdiğimde garip bir batma hissi mideme vuruyor.

Yatak soyulmuş ve yeniden yapılmış. Dolapta tasarımcı takımları ve gündelik kıyafetleri yok.

Henry gitti.

Bell'e "Teşekkürler," diyerek kapıdan çıkıyorum ve Henry bana mesaj attı da ben mi kaçırdım diye telefonumu çıkarıyorum.

Hiçbir şey.

Henry'den tek bir mesaj bile yok.

Bu da ne böyle? Bu benim işim için ne anlama geliyor?

~ ~ ~

"Hey."

Belinda gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. "Güzel, buradasın. Şimdi iPad'ine ve iş telefonuna ihtiyacım olacak." Ses tonu kırpılmış ve iş gibi. Normal, aşırı sakin kişiliğine geri döndü.

Midem bulanıyor. *Bu kadar mı yani? Ne oldum, kovuldum mu?*

"Kabininizde ya da temizlikçilerin yanındaki tuvalette üstünüzü değiştirebilirsiniz, size kalmış ama acele etseniz iyi olur." Saatine bir göz attı. "Mürettebat birazdan vardiyasına başlayacak. Henüz sana uygun bir üniforma hazırlamadığım için üzgünüm ama Bay Wolf hazırlık yapmam için bana fazla zaman vermedi."

Kaşlarımı çattım. "Mürettebat mı?"

"Evet. Açık hava ekibi. Bay Wolf'un New York'a dönmesi gerektiği için yeniden atanmak istediğiniz ekip.

York." Sanki duymakta zorlanıyormuşum gibi benimle yavaş ve yüksek sesle konuşuyor.

Henry New York'a mı döndü?

Belinda'nın tüm bunların farkında olduğumu düşündüğü açık. Neden bilmesin ki? Yapılacak normal şey bu olurdu: asistanınıza artık ona ihtiyaç duyulmayacağını ve görev yerinin değiştirildiğini söylemek.

Ama Henry bana bunu söylemedi. Bunun yerine kalmamı istedi ve feribota binip eve dönmemi engellemek için pornografik bir video tehdidini kullandı. Her halükarda ayrılıp transfer olmama izin vermeyi planlıyorsa neden beni bu kadar endişelendirdi?

Benimle oynamaktan başka.

Beni cezalandırmak için.

Gücünü ve kontrolünü üzerimde uygulamak için.

Belki de hâlâ kafamı karıştırıyordur. İstediğim şeyi bana veriyor, sadece onu alabilmek için.

Midem acı ve öfkeyle dolup taşıyor.

"Darryl Sykes'a rapor vereceksin ve on iki kişilik bir ekipte çalışacaksın. *On iki adam,* Abbi. Tek kadın sensin. Senden beklenen

Ama Bay Wolf bunu başarabileceğinizi düşünüyor." Belinda kaşlarını bilerek kaldırıyor. "Bilgin olsun, ekipte çalışmak istediğin için senin deli olduğunu düşünüyorum. Sen ve onlar." Başını kendi kendine sallıyor. "Umarım kalın bir deri geliştirmişsindir diyelim. Ve eğer geliştirmediysen... gelip bana söyle ve seni Kat Hizmetleri'ne alalım, tamam mı?"

"Tamam." Daha birkaç hafta önce bu kadar uzlaşmacı davranmadığı zamanlar olmuştu ama sanırım Henry'nin yönettiği oyunu oynamak zorunda kalmıştı.

Ellerini uzatmış, hâlâ avucumun içinde olan elektronik aletleri bekliyor.

Olayların bu beklenmedik dönüşü karşısında hâlâ şokta olduğum için onları dalgınca ona uzatıyorum.

"Bay Wolf imzaladığınız gizlilik anlaşmasını size hatırlatmamı istedi. Kayıtlarınız için taranmış bir kopyasını e-posta adresinize gönderdim. Gözden geçirmelisiniz."

Kişisel telefonumu çıkarıyorum ve ekranımda ondan gelen bildirimi görüyorum. Üzerine tıklıyorum ve ek açılıyor. Altında benim imzam var.

ekin. Bunu imzaladığım gün, ne tür sırlar saklayacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu açıkça onun bana hiçbir şeyin değişmediğini hatırlatma şekli.

"Şu anda gözden geçirmek istememiştim!" Sinirli bir şekilde saatine bakıyor. "Gerçekten gitmelisin. Darryl birazdan burada olur. Sizi kapıda bekliyor olacak ve beklemeyi sevmez."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum, temizlikçilere doğru çılgınca bir koşu yapmaya hazırım, orada benim için bulmayı başardıkları kazınmış üniformayı alabilirim.

Ama önce....

Şu anda yapmak istediğim en son şey bu ama yine de cevap almak zorundayım, böylece tüm günü kafamda hiçbiri benim için mutlu sonla bitmeyen senaryolar uydurarak geçirmeyeceğim.

Otel koridorlarından daha fazla mahremiyet kazanabileceğim merdiven boşluğuna adım atıyorum. Kişisel telefonumu çıkarıp numarasını programladığım yeri buluyorum - onunla çalışmaya başladığım ilk gün yaptığım bir şeydi bu, Henry Wolf'un telefon numarasını kişisel telefonumda görmek istememden başka bir nedeni yoktu - ve Ara tuşuna basıyorum.

Ve nefesimi tutuyorum.

Cevap vermeyecek. Neden cevap versin ki? Muhtemelen çoktan-

"Kurt."

Kalbim tekliyor.

"Çabuk ol, Abbi. Uçağım kalkmak üzere."

Arayanın ben olduğumu nereden biliyor? Ekranda görünüyor mu? "Ben sadece.... Gidiyorsun."

"Bir soru mu var?"

"Neden gidiyorsun?"

"Çünkü işletmem gereken bir otel zinciri var. Bunu vahşi doğada yapamam."

"Ama yaz için kalacağını söylemiştin." "İşler değişti."

Yardım edemem ama keskin kenarı duyuyorum zaten sert olan ses tonuyla.

"Açık hava ekibiyle çalışmaya gidiyorum." "Güzel. İstediğinizi aldınız."

"Ne *istedim*?" İstediğim şey Henry'nin başka bir kadınla yatarak kalbimi kırmamasıydı. İçim bedenimden sökülüp atılmış gibi hissetmek istemiyorum, arkamda bu boş acıyı bırakmak istiyorum.

İç geçirdi. "Gençsin, deneyimsizsin ve safsın, Abbi. Daha iyisini biliyordum. Stresten çok bunalmıştım ve sen oradaydın. Ve *çok* kolay."

"Siktir git." Bu iki kelimenin ağzımdan çıktığına inanamıyorum. Onları daha önce kimseye söylediğimi sanmıyorum, Jed'e bile. Ama daha da ötesi, bu sözcüklerin ardındaki gerçek, çiğ öfkeye inanamıyorum.

"Kendine iyi bak ve Alaska'nın tadını çıkar, Abbi. Git ve birkaç kişiyi daha becer. Yapacağımı biliyorum." Hat kesildi.

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor ve ancak o zaman gerçekten ağladığımı fark ediyorum. Tanrım, bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama annem haklıydı. Henry'nin dişlerini gördüm ve acı verici bir ısırık atıyor. Henry ile bir dakikalık bir telefon görüşmesi ve ben merdiven boşluğunda hüngür hüngür ağlıyorum.

Öfkeyle gözyaşlarımı silerek, üniformamı değiştirmek için merdivenlerden aşağı koşuyorum.

İlk defa gerçekten fark ettim ki, tüm uçsuz bucaksız, zengin vahşi doğasına rağmen Alaska tamamen boş hissettiriyor.

On Altıncı Bölüm

"Bayan Mitchell."

Darryl Sykes yumuşak gri gözlerini bana diktiği an, başını hafifçe salladığını gördüğüm ve iç çekişini duyduğum an, tüm bu düzenleme hakkında ne düşündüğünü anlıyorum.

Neyse ki bu fikrini benimle paylaşmamayı tercih ediyor. "Kamyona bin. Ama önce bununla kendini spreyle." Bir kutu böcek spreyini havaya fırlattı. Çamura düşürmeden önce elime alıyorum.

Darryl tekrar iç çeker, bu seferki daha yüksek sesle ve bıkkınlıkla doludur.

Ona özür dileyen bir gülümseme sunuyorum ve ardından hızla tepeden tırnağa ıslatıyorum kendimi.

Neyse ki, üniforma departmanında bir çift çelik burunlu kadın botu vardı. İki numara büyükler ve kendimi palyaço gibi hissediyorum ama işe yarayacaklar. Bol ama kalçalarımdan düşmeyecek kadar dar olan bir çift küçük erkek pantolonu da öyle. Wolf Cove tişörtüm uyuyor ve Cove outdoor ceketimin kollarını kıvırırsam işimi görür.

Sonuç olarak, babasının üniformasını giymiş küçük bir kız gibi görünüyorum, ancak bana uyan bir beden gelene kadar sırıtmam ve buna katlanmam gerekiyor. Seattle'dan birkaç takım gönderdiklerini söylediler. Neyse ki bazı Wolf Hotel lokasyonları, açık hava bakımı söz konusu olduğunda cinsiyetler arasında fırsat eşitliğine inanıyor.

Tamamen sessizlik içinde sürüyoruz ve bu benim için sorun değil. Darryl fazla konuşan birine benzemiyor. Sanırım kırklı yaşlarının sonlarında, sırım gibi, tuzlu ve biberli saçları ve dudağının üzerinde kalın bir bıyığı var. Her gün mesaiden sonra bir balıkçı teknesiyle ayrıldığını gördüm, bu yüzden tatil köyünde yaşamadığından eminim. Bir elinde bir şişe Bud, diğer elinde televizyon kumandasıyla oturma odasında tek başına oturan ve diğer insanlarla uğraşmadığı için mutlu olan bir adama benziyor.

Darryl'in beni Henry'nin bir keresinde beni getirdiği açıklığa götürdüğünü fark etmem bir dakikamı alıyor ve bunu fark ettiğim anda, ardından gelen acı hayal kırıklığını unutmak için geri dönmek istediğim fantezinin keskin bir acısı göğsümde kıpırdanıyor.

Üç kamyon yan yana dizilmiş ve altı iri yarı, kaslı adam odun kesip arkalarına istiflemekle meşgul. Açık hava ekibi için işe aldıkları personelin belli bir "tipi" var: güçlü ve sağlam.

Midemde gergin bir kıpırtı kıvılcımlanıyor. *Onlarla çalışmaya geldiğimi biliyorlar mı? Ne düşünecekler?* Keşke diğer insanların ne düşündüğünü bu kadar önemsemeseydim.

"Kendinize bir çift eldiven alın. Bugün odun istiflemeye yardım edeceksin. Yoğun geçen hafta sonundan sonra yenilememiz gereken çok şey var ve önümüzdeki birkaç gün yağmur yağacağı söyleniyor, bu yüzden günün büyük bir bölümünde burada olacağız." Darryl bana ihtiyatla bakıyor. "Umarım buna hazırsındır."

Çocuksu ellerim için fazla büyük olan işçi eldivenlerini topluyorum ve tek kelime etmeden kamyondan dışarı kayıyorum, çünkü ne söylediğimin bir önemi yok. Darryl benim hakkımda kararını çoktan vermişti.

Beni ilk Connor görüyor ve bu onu hazırlıksız yakalamışa benziyor çünkü yüzü şokla buruşuyor. Elinde bir baltayla bir odun parçasının üzerinde duran Ronan, sabahın serin havasına rağmen ceketini çoktan çıkarmış, salınımının ortasında donup kalıyor.

Bugün onlarla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Özellikle de Ronan beni sakin gözlerle ve rahat bir gülümsemeyle izlerken, zerre kadar utanmadan. Sanki onu oda arkadaşlarımla seks yaparken basmamışım gibi. Sanki o kıyafetlerin altında nasıl göründüğünü, ereksiyon halindeyken aletinin ne kadar büyük olduğunu, tahrik olduğunda ne tür sesler çıkardığını bilmiyormuşum gibi.

Yanaklarım alev alev yanıyor.

"Herkes dinlesin. Abbi Mitchell yazın geri kalanında ya da siz aptallara katlanmak istediğine karar verdiği sürece ekipte bize katılacak." Etrafımı yumuşak kıkırdamalar sardı. "Hepinizden ona saygılı davranmanızı bekliyorum. Farklı bir şey duymasam iyi olur. Özellikle de siz ikiniz hakkında." Ronan ve Connor'ı işaret ediyor.

"En iyi davranış, Scout'un onuru!" Connor söz veriyor ama yüzündeki sırıtış aksini düşündürüyor.

Bununla birlikte Darryl kamyonetine geri tırmanır ve uzaklaşır.

Harika. Bu adamlarla tam olarak böyle tanıştırılmak istiyorum. Ve şimdi hepsi bana bakıyor. Tanrıya şükür.

bu bol kıyafetler için.

Başımı eğip doğranmış odun yığınına doğru ilerliyorum, ayaklarım aniden büyük botlarım tarafından ağırlaştırılıyor.

"İzin aldın mı?" Connor her iki elinde birer tane olmak üzere iki büyük tahta parçasını görünüşe göre hiç çaba harcamadan kaldırıyor.

İç çekiyorum, bir kütük almak için aşağı uzanıyorum. "Onun gibi bir şey."

"Bu konuda pek mutlu görünmüyorsun."

"Ben...." Neyim ben? Henry'ye aptalca şantaj yapmaya çalıştığımda istediğim şey *buydu.* Peki, başardım mı? Michael'a ne olduğunu hâlâ bilmiyorum ve kimseye sormaya korkuyorum. "Sadece şaşırdım. Değişim hakkında pek bir uyarı almadım." Ronan ve Connor'la birlikte kulübenin etrafında gördüğüm ama aslında hiç konuşmadığım diğer çocuklara bakıyorum. Kulak misafiri olmadığımda benim hakkımda neler söyleyeceklerini ancak hayal edebiliyorum.

Connor bir kolunu omzuma atarak beni yanına çekiyor. "Merak etme. Ronan ve ben bütün zor işleri halledeceğiz. İstersen oturup izleyebilirsin."

Ronan bana göz kırptığında, mürettebat işinden hiç bahsetmediklerini anlıyorum ve Ronan ona kamaramda olanları anlatmış olmalı. Artık insanların seks yapmasını izlemekten hoşlandığımı mı düşünüyorlar?

Kolunu silkiyorum, yanaklarım utançtan yanıyor. "Zor işlerle başa çıkabilirim. Hayatım boyunca bir çiftlikte çalıştım."

"Oh, gerçekten mi?" Ronan kıkırdar ve baltayı uzatır.

Gözlerindeki meydan okumayı görünce, üzerine yürüyüp elinden çekiyorum ve beni bekâretimi vermem için baştan çıkarırken bunlardan birini nasıl sallayacağımı öğretme nezaketini gösterdiği için götveren patronuma sessizce teşekkür ediyorum.

Henry'nin dersindeki ayrıntıları hatırlayarak -nasıl duracağımı, ayaklarımı ne kadar açmam gerektiğini, nereye nişan alacağımı- üzerimdeki tüm şüpheci bakışları görmezden gelmeye çalışıyorum ve bıçağı bir, iki kez çizgiye indiriyorum. Üçüncü seferde iki tahta parçası platformdan aşağı yuvarlanıyor.

"Vay be! Ateşi söndürebiliyor ve odun kırabiliyor. Sanırım aşık oldum," diye bağırıyor Connor arkamdan, ardından bir alkış ve bağırış tufanı kopuyor.

Kendimle o kadar gurur duyuyorum ki yüzümdeki aptal sırıtışı engelleyemiyorum. Ronan'a bir bakış fırlatıyorum. "Sıradaki parça nerede?"

Yakışıklı yüzüne yansıyan şaşkınlık ve yeni keşfedilmiş saygının karışımıyla uzun, sessiz bir an boyunca orada öylece durduktan sonra bir odun parçası daha getirip önüme koydu. "Pekâlâ o zaman."

"Ya Ronan?"

"Evet?"

"Bugün beni rahat bırak. Lütfen. Zaten kötü bir gün geçirdim." Gözlerimle yalvarıyorum, o sapkın bedeninin derinliklerinde bir yerlerde gömülü olan daha temel insani duygularına hitap etmeyi umuyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, ama gözlerinden geçen titreşim beni onun anlayabileceğine inandırıyor.

On Yedinci Bölüm

"Şu yeşil şeyler, soğuk olduklarında daha iyi olmuyorlar."

Gözlerimi tabağımdaki brüksel lahanasından kaldırıp Miguel'in geniş sırıtışını görüyorum. Elinde bir çöp kutusuyla kirli tabakları arka tarafa götürmek üzere yerleştiriyor.

Asık suratımı görünce gülümsemesi kayboluyor. "Sorun nedir?"

"Yok bir şey. Sadece yorgunum."

"Doğru. Bunu duymuştum. Artık ekibin bir parçası mısın? Çılgınca. Bu nasıl oldu?"

Yüzündeki ifadeyi bugün birçok kez gördüm. Bir sürü şaşkınlık, daha da fazla şüphe. İç çektim. Herkes bana aynı soruyu soruyordu, "Neden Wolf'la gitmedin? Onun bir asistana ihtiyacı yok mu?" Miguel'e herkese verdiğim standart cevabı veriyorum. "Onun asistanı olarak işimin geçici o l a c a ğ ı n ı biliyordum."

"Yani, istediğin gerçekten bu mu?"

"Açık havada olmayı seviyorum. Aslında bunun için başvurmuştum, yani evet." Çok, çok uzun zaman önceydi, şimdi öyle görünüyor. Tek istediğimin Jed ve Greenbank'ten uzaklaşmak olduğu, onu asla unutamayacağımdan emin olduğum zamanlar. Başka bir adama bakmayı hayal bile edemiyordum.

Birçok konuda yanılmışım.

"Peki, o zaman, sanırım bu iyi." Duraksıyor. "Bu senin için iyi bir görünüm. Yine de zor."

"Evet." Omuzlarımı ovmak için uzandım. Balta sallamak, odun yüklemek, sonra boşaltmak ve istiflemekle geçen koca bir gün bana okul yılı boyunca ne kadar hareketsiz olduğumu hatırlattı. Yarın sabah yataktan kalkmakta zorlanacağım.

Gerçekten bir masaja ihtiyacım var.

"Hey, biliyor musun-" Michael'ı sormaya başlıyorum ama sonra kendimi aniden durduruyorum. Miguel Michael'ın iki gece önce bir kızla birlikte olduğunu biliyor. Açıkça sorarsam, ikiyle ikiyi bir araya getirebilir ve kimsenin ikiyle ikiyi bir araya getirip Abbi'nin Henry Wolf'la yattığına eşitlemesi riskini göze alamam.

Henry beni paranoyak bir ucubeye dönüştürdü.

Ama Michael'a tam olarak ne olduğunu bilmem gerekiyor çünkü henüz kimse onun kovulup gönderilmesiyle ilgili tek kelime etmedi.

Daha dolambaçlı bir yaklaşım benimsemeye karar vererek, buharda pişmiş pilavımla oynuyorum ve gelişigüzel soruyorum: "Ee, son dedikodular nedir? Buralarda ilginç bir şeyler oluyor mu?"

Miguel omuz silkiyor. "Rachel geri

geldi." "Evet. Biliyorum. O benim oda

arkadaşım."

"Doğru ya! Unutmuşum. Bir kabin dolusu güzel bayan."

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyü bastırıyorum. Etrafta olmadıklarını düşündüğü zamanlarda o "güzel bayanlardan" nasıl bahsettiğini duyduktan sonra, çekiciliğinin üzerimde hiçbir gücü kalmıyor. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır. Aynı bok."

Anlamıyorum. Miguel oda arkadaşının kovulduğunu duymuş olmalı, değil mi?

Kovulmadıysa tabii?

Henry'nin yalan söylediğini ummaya cüret edebilir miyim? Ya da belki fikrini değiştirmiştir?

"Hala yiyor musun?"

Miguel'e zayıf bir gülümseme sunuyorum. "Olabilir. Teşekkürler." O sırada telefonum çalıyor ve Miguel'le konuşmamı bitirebildiğim için rahatlamakla, evden gelen bir aramayla uğraşmak zorunda kaldığım için sinirlenmek arasında kalıyorum.

"Görüşürüz, tatlı Abbi." Miguel göz kırpıyor ve o çalımıyla yan masaya doğru ilerliyor.

İç çekerek cevap veriyorum. Günüm zaten dibe vurmuş durumda. Daha da kötüleştirmesi mümkün değil. "Selam anne. Geri arama fırsatım olmadığı için üzgünüm."

"Kendine ne yaptın böyle, Abigail?"

Kaşlarımı çatıyorum, tedirginlik soğuk bir su damlası gibi omurgamdan aşağı kayıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Pazar ayininde kendi işime bakıyordum ve Mary Jane bana *kızımın bir fahişe* gibi göründüğü bir fotoğrafını gösterdi!"

Hangi Mary Jane'den bahsettiğini bile bilmiyorum. -en az beş tane biliyoruz- ama şimdi panikliyorum, özellikle de Henry'nin tehdidi göz önüne alındığında. "Sen neden bahsediyorsun?" Annemin şimdiye kadar sadece Jed'in kız arkadaşına takılan bir isimle, bana "jezebel" demesi çok ciddi bir şey.

"Çalıştığın otelde büyük bir etkinlik varmış. O Tweeter şeyinde fotoğraflar vardı."

Oh. Rahat bir nefes aldım. "Büyük açılıştan mı bahsediyorsun?"

"Tek bildiğim siyah dar bir elbise ve o gülünç ayakkabıların içinde olduğun ve yüzündeki o pisliğin altında seni zar zor tanıyabildiğim. Ve Tanrı aşkına saçına ne yaptın! Mahvetmişsin!"

Gözlerimi deviriyorum. Ondan da bunu beklerdim. "Mary Jane, kim?"

"Lucy'nin küçük kız kardeşi."

Tabii ki. Lucy. Bana e-posta atıp Alaska'yı soran kişi. Ona Henry'nin bir fotoğrafının linkini göndererek alay ettim, bunun asıl nedeni Jed'e ulaşmasıydı, böylece insanlar kalbimin kırıldığını ve onu geri istediğimi söylemekten vazgeçeceklerdi. "Neden Twitter'da Wolf Hotels'e bakıyorlar?" Bunun cevabını o bana vermeden önce zaten biliyordum.

"Hepsi senin Alaska'da ne yaptığına ve patronuna takmış durumda. Konuyu değiştirmeye çalışmayı da bırak."

Tabii ki öyleler. Çünkü benim şu anda ne yazık ki bildiğim gibi, onlar da onun gerçek yüzünü bilmiyorlar. "O elbiseyi giymem gerekiyordu." İnatla ekliyorum, "Ve kötü göründüğümü düşünmüyorum."

"Burada herkesin diline düştün. Kendi kızımı savunmak zorunda kaldığıma inanamıyorum. Ne tür bir işveren, asistanı olarak böyle giyinmeni ister, sen söyle!"

Bunun cevabını gerçekten duymak istemiyor.

Henry'den ya da burada ne yaptığımdan annem dahil kimseyle bahsetmek istemiyorum. "Greenbank'te işler nasıl? Babam nasıl?" Buraya geldiğimden beri onunla hiç konuşmadım, ki bu pek de alışılmadık bir durum değil. Telefonu pek sevmez ve evde de pek bulunmaz. Buralarda olduğunu bildiğim zaman aramam gerekecek. Gün doğumunda, öğle yemeğinde ya da akşam yemeğinde. Onun dışında tarlada ya da uyuyor. Saat farkı işleri zorlaştırıyor.

İçini çekiyor. "Her zamanki gibi. Senin için endişelendiğimden pek uyuyamadım."

Bir şeyler yudumlarken çıkardığı sesi duyuyorum. "Kahve mi içiyorsun?"

"Sadece her zamanki fincanım."

Yine gözlerimi deviriyorum. "Saat neredeyse gece on oldu anne. Kafein yüzünden uyumuyorsun. Bu konuda bana suçluluk duygusu aşılamaya çalışma."

"Sana suçluluk duygusu vermiyorum. Eğer kendini suçlu hissediyorsan, yapmaman gereken bir şey yaptığın içindir."

İyi eski manipülatif anne.

Ekip yeni duş almış ve üzerlerini değiştirmiş olarak içeri giriyor ve benim moralim bozuluyor. Dürüst olmak gerekirse günün geri kalanında onlardan uzak durmayı umuyordum. Medeni olmaktan başka bir şey yapmadıklarından değil. Ronan beni yalnız bırakacak kadar nazikti ve Connor da beni kıkırdatacak birkaç hafif cinsel imada bulundu.

Ama yorgun ve ağrılıyım ve tek yapmak istediğim huzur içinde bir şeyler atıştırmak ve sonra da duş alıp yatağıma kıvrılmaktı.

Ronan ve ben bir anlığına göz göze geliyoruz ama hemen gözlerimi kaçırıyorum.

"Abigail! Dinliyor musun?" "Evet!"

Kesinlikle dinlemiyordum.

"O yerin ve o insanların sana uygun olmadığı çok açık. Yapman gereken her neyse onu yapmak için zamanın vardı ve şimdi büyük pişmanlıklar yaşamadan önce eve dönme zamanı. Eminim Peder Enderbey müstakbel gelinini internette görmekten hoşlanmıyordur, özellikle de böyle giyinmişken."

Hayal kırıklığıyla yüksek sesle inledim. Onunla her konuşmamız aynı. Acımasız ve kuruntulu biri. Bir konu üzerinde durmaya devam ederse, sonunda istediğini elde edeceğini düşünen insanlardan biri. En kötüsü de, genelde öyle olur.

"Son kez söylüyorum anne," diyorum dişlerimi sıkarak. "Jed ve ben tekrar bir araya *gelmeyeceğiz.* Haklı olman ve Cammie'den sıkılması umurumda değil. Fikrini değiştirse de umurumda değil. Onu geri istemiyorum. Onu *asla* geri istemeyeceğim." Yasayı koymanın zamanı geldi, çünkü bununla uğraşmaya devam edemem. Delireceğim. "Evi neden daha sık aramadığımı bilmek ister misin? Neden senin telefonlarından kaçıyorum? Tam da bu sebepten. Bozuk plaktan bıktım usandım. Seni seviyorum ama

Bundan sonra ne zaman Jed'den bahsetsen telefonu kapatacağım."

"Abigail Margaret Mitchell, ben senin annenim ve benimle böyle konuşamazsın."

"Çok kötü, anne. İsteklerime saygı göstermiyorsun ve hayatıma devam etmeme izin vermiyorsun!" Sessiz olma zahmetine girmiyorum. Artık beni kimin duyabileceği umurumda değil.

Kulağıma boğuk bir nefes doluyor. "Baban ve ben senin için onca şey yaptıktan, okul masraflarını karşıladıktan, seni doğru dürüst yetiştirdikten, sahip olduğun her şeyi sana verdikten sonra, benimle böyle konuşmaya cüret ediyorsun."

İşte başlıyoruz, annenin suçluluk duygusunun ikinci aşaması. "Tüm bunlar için minnettarım ama bu benim yerime karar vereceğin anlamına gelmiyor. Ben artık bir yetişkinim."

"Kararlarınızı ben vermeye çalışmıyorum. Sadece size *doğru yönde* rehberlik etmeye çalışıyorum!"

Doğru yön - hayatımın geri kalanını beni aldatan eski nişanlımla geçirmek çünkü Mitchell ailesi için onun pederin oğlu olması iyi görünüyor. Asıl meselenin bu olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Greenbank'teki duruşumuz. Kiliseyle olan ilişkimiz. Kendini buna o kadar kaptırmış ki başka bir şey göremiyor.

Çocuklar kafeteryaya doğru giderler. Ronan hariç. Masaların arasından sıyrılıp bana doğru geliyor. "Gitmem gerek. Patronum arıyor," diye yalan söylüyorum. Başa çıkamıyorum artık onunla. Bugün olmaz.

"Patronun benden daha mı önemli?"

Hayır, kimse senden daha önemli değil anne, çünkü sen bir narsistsin.

"Sonra konuşuruz." O cevap vermeden telefonu kapatıyorum, Ronan koltuğumun yanında durduğunda telefonumu cebime atıyorum, taze sabun kokusu beni sarıyor. Bugün terlememiş olsam da temiz olmaktan çok uzak olduğumu biliyorum. Gerçekten de hemen kalkıp gitmeliyim. "Akşam yemeği yemeyecek misin?"

"Connor benim için bir tepsi getiriyor." Bir sandalyeyi döndürüp üzerine oturuyor ve dizi benimkine çarpıyor. "İyi misin, kızıl?"

Bacaklarımı daha sıkı sarıyorum ve çatalımı bifteğime saplıyorum. "Harikayım."

"Güzel. O gece kulübenden kaçış şekline bakılırsa öyle olmadığından korkuyordum."

Gerçekten de bu konuyu *burada* mı açacak? Ona ters ters bakıyorum ve uyarımın açık olduğunu umuyorum - onunla o gece hakkında asla konuşmak istemiyorum, özellikle de artık her gün onunla çalışmak zorunda kalacağım için.

"Hey, patron." Connor arkamdan gelip tepsisini diğer tarafıma bırakıyor. Birini Ronan'a uzattı. Koltuğuna rahatça oturdu. "Uzun bir gün, ha?" Ağzına bir dilim biftek attı, sonra birayla yıkadı ve bana göz kırptı.

"Evet. Ama hoşuma gitti." Bu adamlara fiziksel acımı göstermeyeceğim, sessizce soğumuş yemek tabağımı yerken kendime söz veriyorum.

Diğer çocuklar masamıza oturmak için kafeterya kuyruğundan içeri sızmaya başladılar.

"Sana bira getireyim," diyor güvenlik üniforması giymiş bir adam diğerine. Gömleğine iliştirilmiş rozette Corbin yazıyor.

"Siktir et onu. Seninle bir daha takas yapmayı kabul etmem için bana bir çanta alman gerekecek," diyor onu takip eden adam.

Ayrıca güvenlik görevlisi üniforması giyiyor, rozeti de var.

Mark okuyor. Sesini hemen Michael'ın kulübesindeki güvenlik görevlisi oda arkadaşı olarak tanıdım. Sesini duyduğumda hayal ettiğim iri yarı oyuncak ayıya tıpatıp benziyor.

Michael'a ne olduğunu biliyor mu? "Hadi ama!

Bu *biraz* komik," diyor Corbin gülümseyerek.

Mark tepsisini masanın üzerine bırakır. "Hayır.

Değil." "Neden bütün gece bir odada oturup monitörleri izlemek mi?"

"Seninle aynı sebepten. Böylece merdiven boşluğunda sevişen insanları izleyebiliyorum. Ve üzerime işenmesin diye."

Doğru. Bu konuda hala kızgın.

"İnsanları sevişirken izlemek. Bu nasıl bir şey? Hey, kırmızı?" Ronan nefesinin altında mırıldanarak dirseğiyle koluma vuruyor.

Kimsenin duyduğunu sanmıyorum ama yine de yüzüm sıcaktan patlıyor. Cevap vermek zorunda kalmamak için ağzıma bir brüksel lahanası tıkıştırıyorum.

"Peki, bu yerin etrafında kaç tane kamera var?" Connor soruyor.

"Dostum..." Mark etini keserken inliyor. "Çok fazla. Odanızda ya da duşlarda olmadığınız sürece, bu tesiste olduğunuzda kamerada olduğunuzu varsayın."

Kameralar, her yerde. Bu, Wolf güvenliğinin bu sabah merdiven boşluğunda yaşadığım mini çöküşü izlediği anlamına mı geliyor?

"Ciddi misin? Lanet olsun... Hiçbir şey yanıma kâr kalmıyor," diye mırıldanıyor Connor.

"Hayır. Gerçekten yapamazsın." Corbin ekmek çubuğunu Connor'a doğrultuyor ve sonra gülüyor, sanki Connor'ı kamerada uygunsuz bir şey yaparken yakalamış gibi. Acaba o uygunsuz şey Tillie ile mi? Gerçi onun kameraya yakalanacak kadar aptal olduğunu sanmıyorum.

Benim gibi değil.

Mark, "Kör noktaların nerede olduğunu bilmediğiniz sürece olmaz ve çok fazla da yoktur," diye ekliyor.

Etrafımda bir ketçap atma ve tuz atma turu var, çocuklar beni rahatsız edebileceklerinden en ufak bir endişe duymadan ağız dolusu sıcak misafirler ve sıcak iş arkadaşları hakkında yorum yapıyorlar.

"Yaşıyor!" Andy otururken Mark anons ediyor. "Birkaç gün iş göremez durumda kalacağını sanıyordum." Bunu söylerken gülüyor, sanki arkasında komik bir hikâye varmış gibi. Belli ki benim bilmediğim bir şey biliyor.

Andy gırtlaktan gelen Avustralya aksanıyla, "Evet, planımız buydu," diye mırıldanıyor. "Ama omzum yine ağrıyor."

"Aspen'i bunun üzerinde çalışmaya ikna et. Bu onun işi. Başka ne işe yarar ki?"

"Keşke. Aspen gitti. Dün gitti."

Kalbim küt küt atıyor. *Ve... sonunda.* Henry'nin yalan söylemediği ve Michael'ı benimle yattığı için gerçekten kovduğu doğrulandı.

"Gitti mi? Gitti de ne demek?" Belli ki Mark'ın hiçbir fikri yoktu.

"Yani toparlanıp feribota bindim ve gittim."

Mark'ın yüzü gerildi. "*Kovulmak* gibi mi?"

"Bilmiyorum. Sadece gitmesi gerektiğini

söyledi."

"Ama o Wolf'un *adamı* değil mi?"

Andy omuz silkiyor. "Wolf gitti, neden onu burada

tutalım ki?" "Hayır. Bu hiç mantıklı değil. O da Personelin favorisi. Onu kızdıracak bir şey yapmış olmalı.

Wolf off."

"Dediğim gibi. Hiçbir şey bilmiyorum." Andy'nin bakışları yemeğine odaklanmadan önce bir an benimkilere kayıyor.

Andy bir şey biliyor: Michael gönderilmeden önceki gece onunla yattığımı.

Dikkatimi tabağıma veriyorum.

"Acaba Wolf'un kardeşine olanlarla bir ilgisi var mı? Bunu duymuştunuz, değil mi?" Corbin soruyor.

"Doğru, onu lobide kanlar içinde gördüm. Hemen ardından helikopteriyle ayrıldı," diyor Connor, açıkça umursamaz bir tavırla. "Görünüşe göre Wolf ve o yumruk yumruğa kavga etmişler. Bunu görmeyi çok isterdim." Bir süre durakladıktan sonra bana döndü. "Hey, bunu görmek için orada mıydın?"

"Hayır. Ben sonra geldim." Ağzıma bir filiz daha atıyorum ve yavaşça çiğniyorum.

"Kahretsin... öz kardeşi. Bu oldukça soğuk. Acaba bu neyle ilgiliydi?" Ronan'ın birasından bir yudum alırken beni izlediğini hissediyorum ve bu ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Ben de erkeklerin dedikodu yapmadığını sanıyordum.

Ronan o kavganın benimle ilgili olduğunu sanıyor. Ama değildi. Kardeşinin Henry'yi tecavüzle suçlayıp aile işinden attırmaya çalışmasıyla ilgiliydi demek istiyorum.

O zaman neden Henry'yi savunuyorum ki?

"Muhtemelen Henry'nin
kardeşinin yarım yamalak saniyeleri," diyor Corbin ağız dolusu.

"Hangi piliç?" Connor
soruyor. "Çatı katı 2'deki."

"Kahretsin." Connor başıyla onaylarken benim göğsüm sıkışıyor. Burada oturup bu adamların güvenlik kamerasına yakalamış olabilecekleri şeylerin ayrıntılarını duymayacağım. Fark edilmeden sıvışmayı umarak sessizce tabaklarımı topluyorum.

Öyle bir şansımız yok.

"Hey. Nereye gidiyorsun? Daha yeni başladık.
Bu senin ekibin bir parçası olarak ilk gecen." Connor yemeğini mideye indirdikten sonra tabağındaki son lokmayı da sıyırıyor. Ronan da çok gerisinde değil.

"Evi aramam ve sonra duş almam gerekiyor," diye yalan söylüyorum. Yalan söylemekte gittikçe ustalaşıyorum.

"Bütün gün bu kadar çok çalıştıktan sonra ağrıyor olmalısın. Duşta yardıma ihtiyacın var mı?"

Yanaklarım kızardı. Kulağımın dibinde en az on erkek var. "Hayır."

Connor'ın zengin mavi gözleri bana bakıyor. "Ben

ciddiyim." "Ben de. Bu arada Tillie nerede?" Ve neden *Herkesle* açıkça flört eden bir adama katlanıyor mu*?*

"Muhtemelen çalışıyor. Bilmiyorum." Bakışları göğsüme düşüyor. "Aramızda bir anlaşma var."

Anlayış. Gözlerimi deviriyorum. Asla anlayamayacağım şey, bu insanların sekse nasıl bu kadar rahat davrandıkları.

Tepsimi tezgâhın üzerine bırakırken arkamdan "Fikrini değiştirirsen burada olacağız!" diye bağırıyor.

"Yapmayacağım," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, kulübeden çıkarken, hızlıca bir duş alıp yatmak niyetindeyim. Ama kulübeme yaklaşırken kahkahalar duyunca, kulübemin önünden geçip devam etmek zorunda kalıyorum. *Harika*. Huzur içinde saklanamıyorum bile.

On Sekizinci Bölüm

Personel plajını, birkaç kano ve kayık ile bir kürekli teknenin bulunduğu küçük bir kumlu girişi görüyorum. Günün bu saatinde boş, bu da kimseyle konuşmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyor.

Feribotların ve diğer teknelerin yanaştığı rıhtımla kıyaslandığında minicik kalan üç adet dört metrelik bölümden oluşan rıhtımda geziniyor ve kendi mutsuzluğum içinde debelenebileceğim uca tünüyorum.

Annemin o fotoğrafta neyi bu kadar rahatsız edici bulduğunu merak ederek telefonumu cebimden çıkardım ve Wolf Hotel hesabını kontrol etmek için Twitter'ı açtım. Alaska'ya gelmeden önce hiç Twitter'a girmemiştim ama Autumn beni Twitter'a soktu ve iyi bir asistanın, patronu Henry Wolf olduğunda, patronu hakkında internette paylaşılan şeylere dikkat etmesi gerektiği konusunda ısrar etti.

Elbette, birçok medya kuruluşu Cumartesi gecesi düzenlenen galadan, Henry'nin smokiniyle gerçek hayatta olduğu kadar gösterişli göründüğü birçok fotoğraf

yayınladı.

Keşke insanlar onu kızdırdığınızda nasıl bir pislik olabileceğini bilselerdi.

Biraz kaydırmam g e r e k t i ama annemi ayağa kaldıran fotoğrafı buldum. Henry'nin arkasında ve sağda duruyorum. Bu resimde yirmili yaşlarımın ortalarından sonlarına kadar rahatlıkla görülebilirim; saçlarım kumral ve altın rengi röfleli parlak koyu kırmızı, elmacık kemiklerim yüksek ve çok güzel belirgin. Katie'nin süper sütyeni göğüslerimi öne ve ortaya çıkarıyor v e belimi normalde onların yanında göründüğünden daha da küçük gösteriyor. Etek dizimin birkaç santim üzerinde, bu da Mama'yı biraz kızdırabilir ama popom dışarı sarkmıyor.

Rachel'dan ödünç aldığım topuklu ayakkabıların içinde bacaklarım inanılmaz görünüyor, baldır kaslarım tıpkı ona hayran olduğum günkü gibi geriliyor.

Daha önce hiçbir fotoğrafıma bakıp da görünüşümü gerçekten sevdiğimi sanmıyorum. Ve hiç seksi görünmedim.

Şu ana kadar değil.

Annemin bir cadaloza benzediğimi düşünmesine şaşmamalı.

Tam telefonumu cebime geri koyuyordum ki çaldı ve beni irkiltti. Gözlerimi kapatıp bir iç çekiyorum, ekranda beliren ev numarasından korkuyorum

Tekrar. Yemin ederim, eğer annem beni daha fazla üzmek için ararsa, çığlık atacağım.

Ama annem değil.

Jed.

Bu daha mı kötü yoksa daha mı iyi

bilmiyorum. "Abigail! Selam. Cevap

vereceğinden emin değildim."

Hemen o özür dileyen tonu yakaladım; alçak, yumuşak ve pişmanlık dolu. Jed'in beni üzdüğünde her zaman kullandığı ton.

"Ne var ne yok?" Bahse girerim annem Enderbey'lerle telefonda konuşmuş ve tüm konuşmamızı özetlemiştir.

"Pek bir şey yok. Sadece sesini duymayalı ne kadar uzun zaman olduğunu fark ettim. Çok uzun zaman olmuş."

"Evet, öyleydi." *Çünkü onu aldattın.*

Ben.

"Alaska'da neler yapıyorsun? Yapmak

arkadaşlar falan?"

Dürüst olmak gerekirse, Henry'yle meşgul olduğum için pek çaba sarf etmedim. Biraz üzücü, gerçekten. Bunu Jed'e söyleyecek değilim. "Evet. İyi arkadaşlar edindim."

"Ve saçını mı değiştirdin?"

Harika. Önce annem, şimdi de Jed. "Fotoğrafları gördüm ve harika göründüğümü düşünüyorum. Eğer bana bir fahişe gibi göründüğümü söylemek için aradıysan, telefonu suratına kapatacağım, Jed."

"Whoa! Whoa, sakin ol." Kıkırdıyor. "Bir fahişe gibi görünmüyordun. İyi görünüyordun. Yani, *gerçekten* iyi. Sadece... hatırladığım Abigail gibi değildin."

"Ben artık o değilim." Kim olduğumdan emin değilim. "Evet, ben de öyle hissediyorum." Bir ipucu var

Sesinde bir şey vardı. "Yani... sen, şey gibi..."

"Çıkar ağzındaki baklayı, Jed."

"Biriyle mi görüşüyorsun?"

Tereddüt ediyorum, yalan söylemek çok cazip geliyor. Ama o zaman bu gece annemden bir telefon daha alacağıma hiç şüphe yoktu. "Hayır."

Rahatlamış gibi bir ses çıkarıyor. "Annene de öyle söyledim ama çok endişelendi."

Neden? Jed neden kimseyle birlikte olmadığımdan bu kadar emin? Ve neden beni arıyor?

Birdenbire onu rahatsız etmek istedim. "Cammie

nasıl?" Onun hakkında hiç açıkça konuşmadık. Ben

onun adını ona hiç söylemedi. Lanetlenmiş bir kelime gibiydi.

Sözcüklerin üzerinde tökezliyor. "İyiyim. Hafta sonları birbirimizi görmek için sırayla arabayla gidip geliyoruz. Uzun bir yol. Çok benzin yakıyor. Greenbank'i ya da kilisede çok fazla zaman geçirmeyi pek sevmiyor, ailemizin ne kadar ilgili olduğunu düşünürsek bu bir tür sorun." Duraksıyor. "O sen değilsin Abigail. Seni özlüyorum."

Bir ay önce, bunu söylemesini duymak için can atıyordum. Tüm bunların eninde sonunda uyanacağım korkunç bir kabus olduğuna dair bana umut vermek için. Ama şimdi bunu duyuyorum ve bu bana, beni aldatırken yakaladığım gün o söz yüzüğünü kafasına fırlatmadığım için ne kadar zavallı olduğumu hatırlatıyor.

O aptal şey hâlâ yatağımın yanındaki küçük çıkıntıda bir kutunun içinde duruyor. İlk fırsatta onu suya atacağım.

Bu telefonun uzlaşmak için attığı ilk adım mı, yoksa beni hâlâ elinde tuttuğunu sandığı tasmadan kurtarmak için mi olduğunu bilmiyorum ama her iki durumda da, bu kadar savunmasızken içeri girmesine izin vermeyeceğim. "Hayır, o asla ben olamayacak ama bu senin seçimindi ve şimdi ona saplanıp kaldın. Ya da sen

başka birini bulabilirsin. Fark etmez, çünkü biz bittik."

Kafamda birden fazla kez böyle bir şey söylemeyi hayal ettim, ancak her zaman ya olursa sorularıyla sonuçlandı. *Ya pişman olursam? Ya bunu söylersem ve asla geri alamazsam?*

Ama şimdi bunu yüksek sesle söyledim ve anlık bir pişmanlıkla buruşmadım. Aslında, garip bir şekilde özgürleştirici hissettim. Alaska'ya geldiğimden beri Jed aklımdan neredeyse tamamen çıkmıştı.

Hepsi Henry yüzünden.

Beni bir dizi duyguyla dolup taşıran adam. Derinden önemsemeye başladığım adam. Bana yalan söyleyen, beni inciten, beni tehdit eden.

Kime şantaj yaptığımı.

Belki, sadece belki, incitmiş olabilirim. Çünkü başka neden Michael'ı bu kadar çabuk kovsun ki? Yoksa neden bu kadar çabuk zalimleşsin?

Cumartesi gecesi Roshana ve arkadaşıyla yattığı gerçeğini asla mazur göstermeyecek ve o gece Michael'ın yatağında olmamın tek nedeni de buydu. Muhtemelen öğrenmeyeceğimi düşündü. Herkesten çok onun bilmesi gerekirdi.

Buralarda laf nasıl yayılıyor. Kameralar, her yerde. Gözler, her yerde.

Ya da belki de öğrenmem umurunda değildi, çünkü Jed'in bana ne kadar kötü davrandığını kabul ettiğim gibi bunu da kabul edeceğimi varsayıyordu.

Henry ile ilgili tüm bu karmaşanın olumlu bir sonucu varsa, o da benim küçük kasaba çiftlik kızı saflığımın etkili bir şekilde ezilmiş olmasıdır.

"Hadi, Abigail."

Düşüncelerimin içinde kaybolmuştum, Jed'in kulağımda olduğunu unutmuştum. "Hadi ama, ne?" Yanağımdan süzülen yaşı siliyorum. Jed için değil. Henry'nin zalim hayal kırıklığı için.

"Birlikte olmamız gerektiğini biliyorsun."

Suyun kenarında süzülen bir ördek ailesini izliyorum, kayalık kıyı şeridine girip çıkıyorlar, dört küçük ördek yavrusundan üçü sırayla annelerini takip ederken, dördüncüsü rotadan sapıyor ve sıraya geri dönene kadar yüksek sesle ciyaklıyor. Sanki kendi yoluna gitmek istiyormuş gibi tekrar uzaklaşıyor. "Birlikte olmamız gerekiyordu ama sonra sen bizi ayırdın. Ve dürüst olmak gerekirse? I

Sanırım bunu yaptığına sevindim. Aksi takdirde hâlâ o ördek gibi annemin gitmemi istediği yere gidiyor olurdum." Şu anda acı ve öfke dolu bir dünyadayım ama nedense Alaska'ya geldiğim ya da Henry'ye aşık olduğum için hâlâ pişman değilim. Muhtemelen pişman olmalıyım.

Belki de acınası olmaktan çıkıp, düpedüz berbat bir hale geldim.

"Ördek mi? Ne ördeği?"

"Suyun üzerindeki ördek ailesi! Onlar-" Gözlerimi kendime deviriyorum. Neden Jed'e bir şey açıklıyorum ki? "Hiçbir şey."

"Beni hâlâ sevmediğini söyleme sakın. Bir gün arkadaştan daha fazlası olacağız. Göreceksin. Sadece inat ediyorsun ama farkında olsan da olmasan da beni bekliyorsun."

Jed her zaman kendine biraz fazla güvenirdi. Buna o kadar alışmıştım ki artık hiç fark etmiyordum.
Ama şimdi biliyorum ve aylar önce bana onu beklememi - kendimi onun için kurtarmamı- söylediğinde beni vurması gereken öfke nöbetini ateşliyor.

"Seni beklemiyorum! Ve adım Abbi, Abigail *değil*!" Sesim koyda yankılanıyor, ördekler hızla uzaklaşıyor ve muhtemelen oteldeki konukları rahatsız ediyor. Telefonu kapatıyorum ve şu anda gerçekten yapmak istediğim şeyi yapmadan önce telefonumu cebime sokuyorum - onu suya atabildiğim kadar uzağa atıyorum, böylece bir daha Greenbank, Pennsylvania'dan biriyle konuşmak zorunda kalmayacağım.

"Böylece sinirlenebilir."

İçimi çekmeden önce derin erkek sesiyle irkiliyorum ve sıçrıyorum. "Ne istiyorsun Ronan?"

Botları rıhtıma sürtünüyor. "Benim yerimdesin." "*Senin yerin* mi?"

"Her akşam yemekten sonra buraya gelirim. Yani, evet, burası benim yerim." Bacak bacak üstüne atarak yanıma uzandı. Bir elinde bira, diğerinde sigara var, bu beni şaşırtıyor çünkü onu iş yerinde hiç sigara içerken görmedim.

"Tamam." Ayağa kalkmaya çalışıyorum.

"Şaka yapıyorum. Biraz daha kal." Sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırdı ve çakmağı çaktı. Ona ve sigaraya ters ters baktığımı görünce sadece omuz silkiyor.

Sessizce oturuyoruz, ben suya bakıyorum ve bu huzurlu gecenin güzelliğini hatırlamaya çalışıyorum, güneş hala gökyüzünde, su sakin ve mavi, Ronan sessizce üflüyor, dumanın kokusu havada dolaşıyor.

"Alaska'yı kirletiyorsunuz."

"Evet, biliyorum ama birayla el ele gidiyor." Kendini ayarlıyor ve bacağı benimkine çarpıyor.

İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum, çenemi dayamak ve vücuduma biraz sıcaklık getirmek için dizlerimi kollarımın altına sıkıştırıyorum. Akşam serinliği şimdiden havaya karışmış durumda ve keşke daha sıcak bir kazak getirseydim diyorum.

"Telefondaki adam kimdi?" "Hiç kimse."

"Beklemediğin kimse yok mu?" "Aynen öyle."

Uzun bir nefes daha çekiyor. "Yani seni aldattı mı?"

Kaşlarımı çatıyorum ve konuşmamı tekrar ediyorum.

"Cammie," diye teklif ediyor.

Harika. Ronan bir süre orada durmuş dinliyordu.

Cevap vermeyeceğim.

"Siz ikiniz ne zamandır birlikteydiniz?"

"Neden?"

Kıkırdıyor. "Bana güvenmiyorsun, değil mi?"

"Sana neden güveneyim ki?" Dönüp bakıyorum unutulmaz yeşil gözlerinde parıldayan bir eğlence vardı. "Ne istediğini biliyorum. Ne istediğini ilk elden gördüm, bu yüzden burada oturup zayıf noktalarımı ararken umursuyormuş gibi davranma."

"Önemsediğimi hiç söylemedim ve merak etme-" Dudaklarına alaycı bir gülümseme dokunuyor. "-Senin içini ve dışını, tüm zayıf noktaların da dahil olmak üzere çoktan çözdüm."

Ronan'ın hakkımda ne düşündüğünü duymak istemediğimden eminim ama yine de onu kışkırtmaktan kendimi alamıyorum. "Bundan şüpheliyim."

Sanki meydan okumayı duymuş gibi sırıtıyor. Birasından uzun bir yudum almak için durakladıktan sonra düşüncelerini bana açıklıyor. "Hayatın boyunca iyi bir kız ve iyi bir evlat oldun. Görgü kurallarına uyuyorsun, insanlara yardım etmenin yollarını arıyorsun, etrafındaki herkesten sürekli onay bekliyorsun, her zaman anne babanın ve

Öğretmenler ve kilise sizden yapmanızı ister, asla insanları kızdırmak istemezsiniz. Bütün bir yaz boyunca ailenizden uzak kalma düşüncesi asla hayal edebileceğiniz bir şey değildi.

"Ama sonra bir şey oldu - tahminimce telefondaki adamla ilgili bir şey - ve sen de ondan uzaklaşmak için kaçabildiğin kadar uzağa kaçmaya karar verdin. Bu yüzden Alaska'dasın. Buraya kadar haklı mıyım?" Sigarasından bir nefes almak için ara veriyor.

Ağzımın açık kalmaması için mücadele ediyorum.

"Anlayamadığım şey, daha önce bakire olup olmadığın. Aspen'in içine girmesine izin verdin ya da vermedin. Sanırım evdeki adamla yaşadığın şey PG-13'tü ya da doğrudan ışıklar kapalı, misyoner tarzıydı."

Bakışlarımı ördeklerden ayırmıyorum, yanaklarım yanarken bile ona gözlerimle cevap vermek istemiyorum. Michael'ı nereden biliyor?

"Ah evet. Yemek masasından kalktıktan bir saniye sonra ne olacağını sanıyordun? Avustralyalı'nın senin küçük sırrını saklayacağını mı sandın?" Ronan kıkırdıyor ve bu bende onu yumruklama isteği uyandırıyor. "Sonra tekrar,

Evde özel birini bekledikten sonra Aspen'e vermen mantıklı olmazdı. Yani, Aspen'in sana kafayı taktığını biliyorum; seninle Wolf'ta tanıştığından beri senden bahsetmeyi bırakmadı. Ama sen bir adama rastlayıp evine gidip onu becerecek biri değilsin, beni oda arkadaşlarınla bastığın için ne kadar üzgün olursan ol. Bunu izlemek hoşuna gitti mi bu arada?"

"I.... Sen ahlaksızsın." Nasıl bir ev hayatı olduğunu merak ediyorum. İyi olamaz. Ailesi muhtemelen suçlu ve uyuşturucu bağımlısı.

Sırıtıyor. "Şimdi öyle düşünüyorsun. Ama ne istediğinden utanmayı bıraktığında, birden fazla arkadaşlık türü olduğunu göreceksin."

"*Böyle bir* şey olmayacak." Kalkmak için hareket ediyorum.

"Gözlerindeki bakışı gördüm, Abbi. Kendine yalan söylemeye devam edebilirsin ama bana yalan söylemeye zahmet etme. Meraktan daha fazlasıydın. Seni bu kadar üzen şeyin bunu görmek olmasına imkan yok. Başka bir şey -ya da biri- sana bir şey yaptı. Seni fena halde incitecek bir şey."

Ronan'ın sesindeki keskinlikten hoşlanmıyorum. Sanki dilinin ucunda bir sır varmış gibi.

Sigarasından uzun bir nefes daha çekiyor. "Wolf gibi bir adamla her gün çalışmak bir şey olmalı."

Ve işte orada.

Midem anında bulanıyor.

Ronan bilgi için balık avlamıyor. Gerçekten biliyor. Ya da şüpheleniyor.

Paniğe karşı gözlerimi sıkarak kapatıyorum, şüphelerini dile getirmemesi için yalvarmamak için dilimi ısırıyorum. Sessiz kalmanın bedelini eklemesini bekliyorum. Şüphesiz hastalıklı ve yozlaşmış bir şey.

"Merak etme, bu konuda tek kelime etmeyeceğim. Kimseye."

Yalancı. Bu korkunç bir şey. Ronan benim felaketim mi olacak? "Bana bak, kırmızı."

Yanıt vermediğimde sert parmakları çeneme iniyor ve Ronan'ın yapabileceğine inanamayacağım kadar nazik bir şekilde başımı ona doğru yönlendiriyor. Sonunda gözlerine bakmaya cesaret edebiliyorum.

"Bu konuda tek kelime etmeyeceğim."

Sözünü kabul etmeyeceğim, çünkü bunu kabul etmek onun haklı olduğu anlamına gelir ve belki de

Hala emin değilim. Belki de Scott gibi, başka türlü kanıtlayamayacağı bir şeyi kabul etmem için beni kandırmaya çalışıyordur.

"Dostum, sana çok kötü davrandı, değil mi?"

Onlar. Bana çok kötü *davrandılar*. *Bundan sonra* yakışıklı olsun olmasın tüm erkeklere tövbe edeceğimden eminim.

Özellikle de bu.

"Yaşa ve öğren, değil mi?" Öğreniyorum. Oğlum, öğreniyorum. Ayağa kalkıyorum. "Yerini geri aldın." Kıyıya doğru çekilirken ayak seslerim rıhtım boyunca boş bir ses çıkarıyor.

"Hey." Sırtı hâlâ bana dönük. "Düşündüğün kadar kötü biri değilim. Bir gün arkadaş olacağız." Sesindeki tüm mizah izleri kayboldu.

"O kadar emin değilim. Unutmayın, arkadaşlarınıza neler yaptığınızı gördüm."

Omzunun üzerinden bana bakmak için döndü. "Kendine biraz zaman ver. Yeniden güvenmeyi öğreneceksin."

"Belki."

Ronan haklı. Bana gerçekten bir numara yaptı.

Ve ben Jed'den bahsetmiyorum.

Dokuzuncu Bölüm
n

Temmuz

"Abbi!"

Sonbahar'ın bir sıra küçük şimşir ağacının üzerinden atladığını görmek için tam zamanında bakıyorum.

"Bak!" Bir yığın dergi tutuyor ama sonra geri çekiyor, kirli bahçe eldivenlerime buruşuk bir burunla bakıyor.

Gözlerimi devirerek onları çıkardım ve başparmağımdaki toprak izini tişörtüme sürdüm. Eşofmanımı ve ceketimi yaklaşık yarım saat önce çıkarmıştım; öğleden sonra güneşi kat kat giyilemeyecek kadar sıcaktı. "Neye bakıyorum ben?"

"Wolf Cove hakkında makaleler."

Henry'nin tam sayfa resmine gelene kadar ilk sayfayı çeviriyorum, delici mavi gözleri bana bakıyor. İçgüdüsel olarak derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum, "Bay Kurt" konusu ne zaman birinin dudaklarına değse hep yaptığım gibi.

Bu fotoğrafları hatırlıyorum. Küçük ve uygunsuz Japon fotoğrafçı Hachiro'nun Henry'nin fotoğraflarını çektiği fotoğraflar. Onun bana olan ilgisini keşfettikten sonra ve ne kadar zalim bir piç olabileceğini öğrenmeden önce, o çok kısa birkaç günlük mutluluk sırasında çekilmişti. "Bunu nereden buldun?"

"Lobide. Otel bize bir kutu gönderdi." "Huh....

Harika resimler." Onlara göz gezdiriyorum. Lobiye gidip kendime bir kopya çalmak için gizlice bir bahane planlarken bile ilgisizlik.

Henry gideli altı hafta oldu. Onunla bir kez bile konuşmadım. Ondan tek bir kelime bile duymadım. Tüm bildiklerimi ya Tillie'nin dedikodu tutkusundan ya da internette paylaşılanlardan duyuyorum.

Wolf Hotels'in William Wolf'tan Henry'ye resmi devir teslimi, Henry'nin de söylediği gibi, buradaki büyük açılışın hemen ardından gerçekleşti. Gazeteler bu haberi, mülkiyetteki hızlı değişimin nedenlerinden biri olarak William Wolf'un vahim sağlık durumunu ifşa ettikleri sırada verdiler.

Henry artık sadece resmi olarak bir milyarder değil. O artık defalarca milyarder ve dünyanın en büyük milyarderlerinden biri.

Bu derginin de uygun bir şekilde belirttiği gibi, dünyadaki uygun bekarlar.

Zengin iş adamlarının çoğunun medyanın bu kadar ilgisini çektiğini sanmıyorum ama çoğu Henry gibi görünmüyor. Ayrıca, son zamanlarda kendini gerçekten ortaya koyuyor, film galalarında ve ünlülerin katıldığı etkinliklerde kolunda şu model ya da bu aktrisle görülüyor. Tillie ona Bruce Wayne lakabını taktı, çünkü artık gösterişli bir şekilde herkesin onu tanıdığı playboy gibi davranıyor.

Beni rahatsız etmemesine çalışıyorum. Her gün deniyorum. Kendime sürekli daha kolay olacağını, Jed konusunda yaptığım gibi ipucu vereceğimi ve gerçekten umursamayı bırakacağımı söylüyorum. Altı hafta sonra, kolaylaşan tek şey acıyı bölümlere ayırabilmek.

"Bir de şuna bak." Kişisel mücadelemden tamamen habersiz olan Autumn, *Lüks Seyahat* dergisini yüzüme doğru sallıyor. "Şu kötü kadını hatırlıyor musun? Wolf Cove için övgü dolu bir eleştiri yazmıştı. Hayatının en iyi deneyimlerinden biri olduğunu söylemişti."

Bahse girerim.

"Bu makale geçen hafta yayınlandığından beri rezervasyon masamız hiç durmadan çalışıyor. Gelecek yılın biletleri neredeyse tükendi. Buna inanabiliyor musunuz?"

"Bu harika." Eğleniyormuş gibi yapma konusunda iyi değilim ve bu belli oluyor.

"Hey, kırmızı! Bunları bitirmek üzere misin? Senin için bir tane daha var ve güne ara vermeden önce onları da ekmemiz gerekiyor." Ronan iş çizmeleriyle çalıların üzerinden geçiyor ve dikmem için önüme yazlık yıllıklardan bir düzine daha koyuyor.

Bu konuşmayı böldüğü için onu şu anda öpebilirim.

"Gitmene izin vereceğim. Sonra kulübede görüşür müyüz?" Autumn dergileri benden topluyor. Biliyorum ki onları kendi dolabına tıkıştıracak. Benim aksime, o ve buradaki diğer kadınların çoğu CEO'ları ve otel zinciri sahipleriyle ilgili olarak hâlâ hayal dünyasında yaşıyor.

"Bir süreliğine, evet."

Autumn Ronan'a kibarca gülümsüyor ama bunun sahte olduğunu biliyorum. Ondan pek hoşlanmıyor. Gerçek Ronan'ı tanımıyor.

Onu. O sadece benim daha önce bildiğim versiyonunu biliyor ve o zaman da ondan pek hoşlanmamıştım.

Ama işler değişti.

"Ne istiyormuş?" Ben eldivenlerimi tekrar giyerken Ronan eski tepsileri almak için eğiliyor. Bahçeyle uğraştığım günleri sevsem de tepeden tırnağa çamura bulanmış durumdayım ve hafta boyunca bana yetecek sadece üç üniformam var.

"Yok bir şey. Sadece bana bazı dergiler

gösteriyordum." "Kurt hakkında mı?"

Tereddüt ediyorum. "Evet." Ronan sırrımı bilse de -ya da şüpheleniyor olsa da- sözünü tuttu ve bundan bir kez bile bahsetmedi. Aslında Henry'yle ilgili her konudan uzak durduk.

İçini çekiyor ama sanırım uzaklaşırken "O bir aptal" diye mırıldandığını duyuyorum, kargo pantolonu etkileyici poposunu iyice sarıyor.

Bu beni gülümsetiyor. Ronan'ın bana karşı gizli bir aşk beslemediğini biliyorum, bunu bilmemin başka bir nedeni yok. Ama teklif etsem benimle seve seve yatacağını da biliyorum. Bu da bildiğim başka bir şey.

Çünkü geçtiğimiz altı hafta boyunca hem Ronan'ı hem de Connor'ı çok iyi tanıdım.

Her gün aynı; yataktan kalkıyorum, üniformamı giyiyorum ve günü terleyerek, köle gibi çalışarak ve onların uygunsuz şakalarına omuz silkerek geçiriyorum. Uzun saatler çalışıyoruz ve akşam yemeği için kulübeye sendeleyerek girdiğimde ağrım oluyor, genellikle ardından birkaç içki içiyorum, ta ki sıcaklık uzuvlarıma yayılmaya başlayana ve Henry'nin gittiğini ve arama zahmetine girmediğini bir süreliğine unutana kadar. Bir kez bile. Sonra ertesi gün aynı şeyi tekrarlıyorum.

Ronan, Connor ve ben çoğu gün birlikte çalışıyoruz; çöp toplama, yakacak odun toplama ve bahçe işleri için eşleşiyoruz; bu ikisi ağır işleri yaparken ben de ekim ve budama yapıyorum. Birlikte olmadığımız tek bir gün, o kadar da eğlenemiyorum.

Ayrıca, yemeklerimizin çoğunu birlikte yiyoruz ve izin günlerimizde genellikle ekipteki diğer arkadaşlarla Homer'a giden bir feribota biniyoruz.

Gerçekten, Ronan ve Connor'la birlikte olmadığım tek zaman duş aldığım ya da uyuduğum zamanlar ve ikisi de

bunları da birlikte yapabileceğimiz hakkında bolca konuştuk.

Altında yatan ve dile getirilmeyen bir fiziksel çekimin olduğu bir tür tuhaf arkadaşlık kurduk - Connor ve Ronan gibi görünen adamlar nasıl olmasın ki - ama hepimiz çalışırken sadece takılmaktan ve gülmekten mutluyuz.

Bütün gün, neredeyse her gün. Bu iki erkekle geçirilecek çok zaman demek. Dış görünüşün ötesini görebiliyorsun.

Örneğin, Connor bana bıkmadan usanmadan cinsel imalarda bulunmayı seviyor, ama ekipte onun ya da Ronan'ın dışında başka biri bu sataşmalara katılmaya çalıştığında, anında öfkeleri kabarıyor.

Ve Connor tek bir kıza bağlanmayan gerçek bir oyuncu gibi davranırken, aslında görüşmeye başladıklarından beri neredeyse iki aydır Tillie'den başka kimseyle takılmadı. Ya da her ne yapıyorlarsa, resmi olarak kabul etmiyor.

Öte yandan, Ronan sessiz bir oyuncu. Katie, Rachel ve onun arasında ne olduğunu herkes biliyor ama bunun Katie ve Rachel yüzünden olduğuna eminim. Belki de

öpüşmeyi sever, ama bunu söyleyecek biri değildir. Bir gece önce pansiyonda bir kızla olan bir şey hakkında bir ya da iki yorumunu yakaladım, ama asla düpedüz saygısızca değildi.

Ve ikisi de bana göz kulak olmaya başladılar. Connor her zaman kulübede yanına bir koltuk ayırır ve Ronan sabahları bana her zaman ikinci bir kahve getirir, çünkü bir kahve asla yeterli değildir. İkisi de tatlılara olan ilgimi biliyor ve sırayla beni bir çikolata veya taze pişmiş bir kurabiye ile şaşırtıyorlar.

Tatlı bir şey.

Farkında olduklarından emin olmasam da, kırık, öfkeli, güvenmeyen kalbimin iyileşmesini beklerken bu benim kurtarıcı lütfum oldu.

~ ~ ~

Ronan ve ben bahçe aletleriyle kapıya yanaşıyoruz ki Connor kamyonetinin kapısını çarparak içeri giriyor. Darryl bugün ona elektrikli çitle ilgili bir şey yaptırmıştı ve kaşlarını çatıyordu. Nadir görülen bir manzara. "Gitmeye hazır mısınız? Bir içki alabilirim."

"Evet. Günün nasıl geçti?"

"Peki." Ağır bir iç geçirdi ve sonra kolunu bana dolayarak beni terli, kirli tarafına çekti.

Ona doğru sertçe itiyorum, kendimi uzaklaştırıyorum, yalandan nefes alıyorum. "Tanrım! Duşa ihtiyacın var!"

Connor kolunu yukarı kaldırır ve kendini koklar. "Dostum, haklısın. Haklıyım. Sen de öyle. Temizlenmek için birbirimize yardım edelim."

"Hayır."

"Ben ciddiyim." Gözleri bir şeyi kanıtlamak istercesine vücudumda geziniyor.

"Ben de öyle." Göğsüne bir şaplak attım. "Hayır!"

"Çok şey kaçırıyorsun." Diğerlerine katılmak için hızlanır. Mürettebat hep bu şekilde seyahat eder.

"Bugün nesi var?"

Ronan tereddüt ediyor. Başkaları hakkında konuşmayı seven biri değildir. "O ve Tillie dün gece kulübede tartıştılar ve o her neyse, resmen bitti."

"Gerçekten mi? Hiçbir fikrim yoktu." O benim oda arkadaşım ama dürüst olmak gerekirse, çocuklarla çalışmaya başladığımdan beri aramızda gözle görülür bir çatlak oluştu. Belki de onlarla çok yakınlaştığım içindir. Autumn bunun sebebinin

Kıskançtır. Tillie çok kolay kıskanıyor ve arkandan konuşurken acısını sahte bir gülümsemenin arkasına saklamakta iyi olan tipik güneyli dilberlerden değil.

"Evet. O bir etiket istedi, ama o istemedi. Yani şimdi " Ronan dövmeli ön kolundaki kasları ovuşturuyor. "Bu gece ilginç olacak çünkü sevişmek isteyecek."

"Kahretsin." Ekipten önce hiç yapmadığım ama şimdi neredeyse sürekli yaptığım bir şey daha var: küfür etmek.

Ama bu gece bunu hak edebilir çünkü içimden bir ses Connor'ın ilgisini kimin daha fazla çekeceğini söylüyor.

~ ~ ~

"İç bakalım!" Connor elime bir kadeh daha sıkıştırıyor.

Bileğime serpilen tuzu yalıyorum ve tekilanın daha boğazıma ulaşmadan yakmasını bekleyerek bardağı geri çeviriyorum. İlk seferden bile daha kötü. Connor'ın elindeki ıhlamur dilimine uzanırken yüzüm buruşuyor. Ama o başının üzerine kaldırıyor, yüzünde sinsi bir sırıtış. "Aç kapıyı."

Misket limonu için yanıp tutuşuyorum ve o da bunu biliyor. Dudaklarımı hevesle aralıyorum ve o da dilimi dudaklarımın arasından kaydırıyor, başparmağının yumuşak ucu alt dudağımın üzerinde duruyor. Ben ısırırken hararetli bakışları ağzıma kilitleniyor, ekşi misket limonu tekilanın ağızda bıraktığı tatla birleşiyor. "Aferin kızıma. Şimdi sıkı em."

İyi bir önlem olarak koluna yumruk atıyorum, ama o sadece kıkırdıyor, tişörtünü çıkarmak için başının üzerinden uzanıyor ve yırtık vücudunu ortaya çıkarıyor. Ekipteki her erkeğin vücudu bir dereceye kadar böyle. Benim vücudum bile sertleşti, kollarım gergin ve düzgün, karın kaslarım daha belirgin.

"Pekâlâ. Bu notla birlikte, ben çıkıyorum." Duş almak ve iyi bir uyku çekmek için her zaman sefahatin başladığı saatlerde çıkarım. Connor'ın sarhoşluk seviyesine göre bu birkaç dakika önceydi. Bu adamlar bunu her gün nasıl yapıyorlar ve sabah 7:00'de başlamak için kıçlarını yataktan kaldırmayı nasıl başarıyorlar bilmiyorum. Bu gece olduğu gibi, bu kadar uzun kaldım çünkü Connor'ın Tillie'den ayrılmayı gerçekten kabul ettiğinden emin olmak istedim.

Yarın zor bir sabah olacak.

"Asla olmaz. Burada kalmalı ve beni kendimi aptal durumuna düşürmekten korumalısın." Connor bir kolunu omzuma atıyor ve beni sıcak tenine bastırana kadar kendine çekiyor. "Haydi. Vücudumdaki herhangi bir noktayı seç ve güzelce yala. Kendini yalamaktan çok daha eğlenceli. Şey," Bakışları ağzıma düşüyor ve sesi de onunla birlikte birkaç oktav düşüyor. "Kendini yalamanı izlemek hoşuma gidiyor ama beni yalamanı tercih ederim. Ve sabah beni aramanı beklemeyeceğim. Bunun hakkında hiç konuşmayacağız bile," diye sırıtarak alay ediyor Connor.

Gözlerimi deviriyorum, ama aklımın bir köşesinde belki de yapmalıyım diye düşünüyorum. Onun cazibesine kapılmak çok kolay olurdu, özellikle de sarhoşsam. Çekici biri ve yeniden bir şeyler hissetmek güzel olurdu.
En azından fiziksel olarak. Ona karşı gerçek duygular beslemek konusunda endişelenmem gerekmeyeceğini biliyorum.

Henry'nin o parçamı kırdığına eminim.

"Geç oldu ve hâlâ duş almam gerekiyor." Kıvranarak uzaklaşırken karnına bir yumruk atıyorum ve sahte bir acı homurtusu duyuyorum.

Ama o sıkıca tutuyor. "Lütfen?" Ciddi gözleri bana yalvarıyor. Bir shot tutuyor.

"Hadi, kırmızı. Sadece bir tane," diye kışkırtıyor Ronan. "Hiç yardımcı olmuyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Elbette ediyorum. Ona yardım ediyorum." Suç ortağına doğru başını sallıyor.

İçimi çektim. "Eğer bir tane yaparsam, beni rahat bırakacak mısın?" "Söz veriyorum. En azından bu gece için." Connor sırıtıyor yaramazca. "Yarın yepyeni bir gün." "Ver şunu bana." İçkiye uzandım.

"Asla olmaz. İlk olarak. Yalamak için bir yer seç." "Tamam. Ön kolun."

"Ne?" Connor'ın yüzü buruşuyor. "Bu hiç seksi değil."

"Seninle seksi olmaya çalışmıyorum!" Gergin bir şekilde kıkırdıyorum, her yönden meraklı gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyorum. Belki de bu iyi bir fikir değildir. Eğer Tillie bunu duyarsa ve üzülürse....

"Ronan, Abbs için bir yer seç." Connor'ın benim için kullanmaya başladığı bir başka lakap.

"Mide." Tereddüt yok.

Gözlerimi deviriyorum; gerçi Ronan olduğunu düşünürsek, çok daha kötüsü de olabilirdi. Ve Connor'ın midesi, şey... Bakıyorum

Şu anda ona bakıyorum ve mükemmel. Etraftaki *herkes* ne kadar heykelsi olduğundan bahsediyor, sekiz çıkıntısı ve leğen kemiğinin V şeklindeki kesimi ile.

Ve şimdi herkesin önünde yalayacağım.

Ronan oturmam için sessiz bir işaret olarak çizmesiyle bir sandalyeyi tekmelediğinde bu işi en iyi nasıl halledeceğime karar veriyorum. "Senin için daha kolay olur."

"Teşekkürler." Belli ki Ronan bunu daha önce de

yapmış. Connor bir adım öne çıkıp önümde durdu, Sandalyenin iki yanına oturmuş, saçlarımı sıkı bir at kuyruğu yapmak için geriye uzanıyor. Kasıkları da gözümün önündeyken karnına odaklanmak benim için çok zor.

Ona sakso çekecekmişim gibi görünüyor.

Bunun Ronan tarafından kasıtlı olarak yapıldığını tahmin ediyorum. Ona pis bir bakış fırlatıyorum ama o sadece gülümseyip göz kırpıyor ve Connor'ın elindeki fotoğrafa doğru başını sallıyor. Utancımın her dakikasından zevk alıyor. *Pislik.*

"Bakalım sende ne varmış ufaklık." Başımı kaldırıp Connor'ın yüzüne bakıyorum, hararetli gözlerle bana bakıyor, yumruğu saçlarımı sıkıca kavrıyor. Sadece

dilimin ucuyla tenini yakalamak kolay olurdu, bunu elde etmek için

Henry'nin beni suçladığı saf, masum, deneyimsiz kızı oynamak için.

Onun gibi olmak istemiyorum. Bu yüzden öne doğru eğilip dilimi kemerinin üstünden karnına doğru düzleştiriyorum, tıpkı Henry'nin sikini emerken yaptığım gibi. Sonra yukarı doğru uzun uzun, yavaşça yalıyorum, dilimi teninin tadıyla kaplıyorum.

"Al bakalım." Connor bana shot'ımı uzatırken gülümsüyor, bu sadece geçici olarak dikkatimi doğrudan yüzümün önünde duran ereksiyonunun sert hatlarından uzaklaştırıyor. Başımı arkaya yatırıp tekilayı yudumlarken saçımı tutuşunu gevşetiyor ama bırakmıyor, bu seferki baskın tat daha kötü çünkü teninde fazla tuz yoktu. Ronan, Connor'ın zahmetsizce yakaladığı bir dilim misket limonunu fırlatıyor. Onu bana uzatıp ağzımdaki acıyı bastırmama izin vermek yerine, etli tarafı dışarıda kalacak şekilde dişlerinin arasında kaydırıyor.

Sonra eğildi ve ağzıyla bana limon yedirmek için öne doğru eğildi. Tekiladan kusacağımdan korkmasam onunla tartışırdım.

Isırdığımda dudaklarımız birbirine sürtünüyor ama ben bunu görmezden geliyorum, ağzımda patlayan ekşi suyun tadını çıkarıyorum. İç çekiyorum

rahatlama, dilimi son damlasına kadar sağma, daha fazla alamayana kadar. Bırakıyorum ve Connor'ın geri çekilmesini bekliyorum. Ama yapmadı. Çiğnenmiş meyvenin ağzından düşmesine izin veriyor ve sonra dudaklarıma beklenmedik tatlı bir öpücük kondurmak için ağzımı kendine çekiyor.

Dört saniyeden fazla sürmüyor ama sonsuzluk gibi geliyor çünkü birini öpmeyeli çok uzun zaman oldu.

Ve Connor'ın beni öpmesi konusunda ne hissettiğimden tam olarak emin değilim.

"Teşekkür ederim." Geri çekildiğinde yüzündeki sırıtış zaferden başka bir şey değildi.

Boğazımı temizleyerek kazağımı alıyorum ve Ronan'ın yanından geçerken mırıldanarak "İyi geceler" diyorum.

~ ~ ~

Sıcak suyun sırt kaslarımı ıslatmasına izin verdim ve kaslarımdaki ağrıyı dindirdim. Böyle zamanlarda keşke Michael'ın kulübesine gidebilsem, yatağına uzanabilsem ve o gece yaptığı gibi sırtımı ovmasını sağlayabilsem diyorum.

Artık onu nadiren düşünüyorum, bu da Henry yüzünden ne kadar berbat durumda olduğumu ve hala öyle olduğumu kanıtlıyor.

Sadece acılarımdan kaçmak istiyordum. Bazı açılardan Henry'nin onu Aspen'e geri göndermesine sevindim. Böyle bir adamı kullanmanın utanç verici sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalmadım.

Birkaç kabin ötede bir duş başlıyor ve beni bir nebze rahatlatıyor. Kadınlar duşu büyük, aydınlık ve bakımlı olsa da, gecenin bu saatinde burada tek kişi olmak biraz tedirgin edici.

İlk derin inilti akan suyun üzerinden taştığında şampuanı saçıma sürmeyi yarılamıştım.

Dinlerken ellerim durur. Sessizlik ve akan sudan başka bir şey cevap vermiyor.

Tekrar duyana kadar.

Bu tür bir iniltiyi yanlış anlamak mümkün değil.

Görmezden gelmeliyim. Elimi yüzümü yıkayıp hemen gitmeliyim. Ama üç shot tekila içmiştim ve Connor beni çok tatlı bir şekilde öpmüştü ve merakım şaşkınlığımın önüne geçmişti. Bu yüzden çömelip tezgahın altına baktım. Biri erkek, diğeri kadın olmak üzere iki çift ayak görüyorum.

Duş başlığı, erkek dişinin arkasında durur, dişinin ayakları oldukça geniş bir şekilde ayrılmıştır.

Aman Tanrım. Birileri burada seks yapıyor. Böyle söylentiler duymuştum -insanlar biraz mahremiyet için her yere giderler- ama bunun sadece bir söylenti olabileceğini düşünmüştüm.

Belli ki öyle değil.

Burada olduğumu bilmemelerine imkan yok, o yüzden umursamıyor olmalılar.

Acele etmiyorum, parmaklarımı saçlarımda gezdirerek şampuanı akıtıyorum, bir yandan da birkaç durak ötede neler olup bittiğinin farkındayım. Dikkatle dinliyor, bir kelimenin ya da bir sesin bana kim olduğunu söyleyebileceğini umuyorum

Birkaç homurtu ve anlaşılmaz fısıltıyla birlikte yumuşak pantolonları daha da yükseliyor. Gözlerimi kapatırsam, adamın arkadan daha sert ve daha hızlı bir şekilde kıza sokulduğunu hayal edebiliyorum.

O tanıdık his içimde oluşmaya başlıyor. Onları dinlerken tahrik oluyorum.

Duşta çırılçıplak durmamın bir faydası yok sanırım. Ya da birkaç gün boyunca akıllara durgunluk veren bir seks yaşadım, ama aniden elimden çekip aldılar.

Son altı haftadır elimde hiçbir şey yoktu. Ayrıca bu altı hafta boyunca her gün iki çekici ve seksi erkeğin sürekli iltifatlarına ve kaba cazibesine maruz kaldım. *Ve* üç tekila içtim ve Connor bu gece beni öptü.

Eminim tüm bunlar göğüslerimin ağırlaşmasında, meme uçlarımın çakıllı olmasında ve sabunlu elimi bacaklarımın arasında gezdirdiğimde parmaklarımın klitorisimin üzerinde durmasında rol oynuyordur.

Tereddütle alt dudağımı ısırarak, belli ki bir sapıkmışım gibi tekrar tezgahın altına bakıyorum. Kadın şimdi bir ayağını görüş alanımın ötesine kaldırmış. Her hamleyi adamın daha uzağa yayılmış ayaklarının hareketinden anlayabiliyorum.

Gözlerimi kapatarak kendimi onun pozisyonunda hayal ediyorum, arkamda bir adam var ve beni bu şekilde dolduruyor.

Ama kime? Kimseye

güvenmiyorum. Belki Connor ya da

Ronan hariç.

Bu düşüncelerin aklımdan geçmesi bile çok yanlış ve tehlikeli ama elimde değil. Onlara herkesten daha çok güveniyorum. Onlardan hoşlanıyorum, onları çekici buluyorum ve

asla onlara karşı dostluk duygularından daha fazlasına kapılmayın.

Ve şu an çok azmış durumdayım.

Keşke Connor'ın duş teklifini kabul etseydim diyecek kadar.

"Oh, Tanrım, James. Evet!" Bir kadın güneyli bir ses tonuyla haykırıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde ayağa fırladım, onları dinlerken kendimi tatmin etme düşüncem ölmüştü.

Bu Tillie!

Ve James. Hangi James?

Sadece birini tanıyorum, Lorraine'in James'i. Onları daha bu öğleden sonra yolda el ele yürürken gördüm, bu yüzden hala birlikte olduklarından eminim.

Bu başka bir James olmalı.

Bir parçam hemen şimdi havlumu alıp buradan sıvışmak istiyor, çünkü aksi takdirde yollarımız kesişebilir ve kalıp onları seks yaparken dinlediğimi öğrenebilirler.

Ama yine de gitmiyorum.

Tıraş bıçağımı elime alıyorum ve acele etmeden bıçağı bacaklarımın her santimetrekaresinde gezdiriyorum.

titreyen ellerimle kendimi kestim. Tillie olsun ya da olmasın, son derece çekici iki insanın seks yapmasını dinlerken kanımı kaynatan bir şey var. Belki de sadece onları kıskandığım içindir.

Her halükarda, Tillie'nin birlikte olduğu kişinin seksi olduğuna eminim. "Evet. Evet. Evet!" Tillie tıpkı bir kızdan beklediğim gibi inliyordu.

Güneyli Belle'nin derin ve gırtlaktan gelen iniltisini James'in "Oh, siktir! Evet!"

Ve o anda bunun Lorraine'in James'i *olduğunu* anladım, çünkü Michael'la birlikteyken Lorraine'le konuşmalarına kulak misafiri olduğum gece de aynı şeyi söylemişti.

Bu hiç iyi değil. Ama belki Lorraine ve o bugün onları gördükten sonra ayrılmışlardır? Eğer değilse... Lorraine'e bundan bahsetmediğim için kötü bir ev arkadaşı mıyım?

Jed'in ve benim "arkadaşlarımdan" bazılarının Cammie'yi ben öğrenmeden önce bildiklerinden oldukça eminim. Onlara olanları anlattığımda verdikleri sakin tepkiler bunu gösteriyordu.

Ama Lorraine nasıl olsa öğrenecek. Burada hiçbir şey gizli kalmaz. Ve o kulübede yaşamak bir kabusa dönüşecek. İç çekiyorum, ne yapacağımı düşünüyorum.

Burası

Hayatımda aldığım en uzun duştu. Parmak uçlarım budandı ve su eskisi kadar sıcak değil.

Gerçekten gitmek istiyorum ama kesinlikle ikisiyle de yüz yüze gelmek istemiyorum, bu yüzden James'in "Sonra görüşürüz" dediğini duyana kadar suyun altına giriyorum. Beline sardığı bir havluyla dışarı çıktığını görmek için tam zamanında perdenin kenarından bakıyorum.

Bir dakika daha bekledikten sonra suyu kapatıp rekor bir sürede dışarı çıkıyorum ve Tillie'yi kendi kendine mırıldanırken bırakıyorum.

Burası....

Kesinlikle Greenbank, Pennsylvania değil.

~ ~ ~

Okuma ışığımı kapatmak için başımın üzerinden uzanıyorum.

Sonra da son altı haftadır her gece yaptığım aptal kız şeyini yapıyorum - telefonumu çıkarıyorum, internet bağlantımın çalıştığına dair parmaklarımı çaprazlıyorum ve hakkında yeni bir şey bildirilip bildirilmediğini görmek için "Henry Wolf" için arama motorunu yeniliyorum.

Çoğu gece, aynı eski şeyler. Wolf Hotel hakkında, Wolf'un seçkin bekarları hakkında makaleler. Wolf altın madeni hakkında makaleler var ve ne kadar süreyle

Bu kadar derine inildiğinde artan dizel yakıt tüketiminin maliyeti, kar ve çabadan daha ağır basmadan önce çıkarılmalıdır. Görünüşe göre beş yıl önce tünellerden biri çöktüğünde küçük bir kaza olmuş. Bunu okuduğumda kendimi Scott'ın o tünelde olmasını dilerken buldum. Elbette bunu hak etmiş olsa bile, böyle düşündüğüm için kendimi hemen suçlu hissettim.

Her gece Henry'nin bir kadınla çekilmiş fotoğrafını görmek için kendimi hazırlıyorum. Birkaç tane oldu ve o gecelerde midem bulanıyor, geceyi dönüp durarak ve bazen de sessizce ağlayarak geçiriyorum. Onun için ağlamaktan nefret ediyorum, bu yüzden genellikle bununla savaşıyorum.

Bu gece yeni bir haber ortaya çıktı. Wolf Hotels Prag'da bir yer açıyor.

Bir uçağa atlayıp okyanus üzerinden Avrupa'ya uçmanın nasıl bir şey olacağını hayal ederek iç geçiriyorum. Belki gelecek yıl, North Gate'teki son yılımı tamamladıktan sonra bunu yaparım. Bu yaz Alaska'ya gideceğimi hiç düşünmemiştim, kim bilir? Pasaportum bile yok.

Makaleye göre, şirket kısa süre içinde tarihi bir binanın tadilatına başlayacak ve önümüzdeki aylarda açılacak.

Yıl. Henry'nin takım elbisesi içinde, koyu renk saçları geriye taranmış, bukleleri ensesine doğru kıvrılmış, daha geçen hafta o mekânı ziyaret ederken çekilmiş fotoğrafını görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Onu takip eden bir başka fotoğrafta ise ünlü bir yerel opera binasına adım atıyor ve kolunu Çek doğumlu süper model Luciana Boren olarak tanımlanan güzel ve göz alıcı bir esmere dolamış.

Bu onları birlikte gördüğüm üçüncü fotoğraf.

Yazının devamını okurken gözlerim doldu.

Belli ki Henry hayatına
devam etmiş. Benim de öyle
yapmam gerek.

Yirminci Bölüm

"Öğle yemeğinden önce bunların hepsini kompost kutularına yüklememiz gerekiyor. İşin bitmek üzere mi?" Ronan dışarıdan sesleniyor.

Çalışma tezgahının üzerine eğilip parmak uçlarımda uzanarak makası kancaya asıyorum ve alet kulübesine hayranlıkla bakıyorum.

Her şey yeni, temiz, iyi etiketlenmiş ve sedir kokusu yayılıyor. Babamın çiftlik ekipmanlarımızı depoladığı cereyanlı eski ahırdan çok farklı.

"Haydi. Acele et!" Ronan aç. Bunu söyleyebilirim. Onu sadece o zaman huysuz gördüm.

"Bekle!" Sinirli bir şekilde bağırıyorum, ulaşmamı engelleyen bir kutuyu kaydırıyorum.

Aniden içinden bir şey fırlıyor ve geçerken boynumu sıyırıyor.

Yüksek bir çığlıkla makası bırakıp geri sıçrıyorum, tam zamanında kahverengi ve siyah çizgili bir bedenin köşedeki malç çuvallarının arkasında kaybolduğunu görüyorum.

Ronan içeri giriyor, yüzü panik içinde.

Güçlü kolları anında bana dolandı ve beni kendine çekti.

göğsüne bastırdı. "Ne oldu?" "Bir sincap."

"Bir sincap mı?" Kollarındaki gerilim azalır. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Tanrım, bir ayı tarafından parçalandığını falan sandım."

"Bir bahçe kulübesinin içinde oturan bir ayı mı?"

"Şey, çığlık atma şeklin!" Kendini savunuyor. "Bana *dokundu*!"

"Sana *dokundu*." Bir iç geçirdi ve sonra kıkırdadı. "Lanet olası şanslı sincap."

"Kapa çeneni." Şimdi ben de gülüyorum. Tabii ki bunu cinsel bir şeye dönüştürdü.

Hâlâ onun kollarındayım. Düşünceli bir şekilde bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Ne?"

Gözleri ağzımın üzerinde gezinirken parıldıyor ve daha da aşağıya, göğsümün onunkine dayandığı yere doğru iniyor. "Bana bir şans vermelisin."

"Bir şans mı? Ne için?"

Gözlerimle buluşmak için havalanan ateşli bakışlar bana hemen cevap veriyor.

"Yapamam."

"Neden olmasın? Bana baktığını gördüm. Beni istediğini biliyorum."

Yanaklarım yanmaya başladı. "Hayır, bakmıyorum." Ona çok bakıyorum. Ve Connor'a. Bakmamak elde değil; ikisi de zayıf, kesimli ve muhteşem. "Ve bu seninle yatacağım anlamına gelmiyor."

Elleri omuzlarımda gezinmeye başladığında gülümsemesi kayboluyor, başparmakları tişörtümün yakası boyunca köprücük kemiğimde geziniyor, sadece göğüslerime doğru bir heyecan gönderecek kadar tenime dokunuyor. "Ben ciddiyim."

"Ben de öyle." İç çekiyorum. "İşleri karmaşıklaştırarak berbat etmek istemiyorum."

"Olmayacak. İkimiz de nereden geldiğimizi biliyoruz." O kadar gerçekçi söylüyor ki.

Başımı sallamaya başladım bile. "Yapamam."

"Evet, yapabilirsin. Sana yapabileceğini söylüyorum." Saçımın bir tutamını alnımdan itiyor. "Benim için ne kadar dayanılmaz olsa da, sana aletimi eğlencen için kullanma izni veriyorum."

"Aman Tanrım. Kes şunu!" Göğsüne doğru bastırırken gülüyorum, avuçlarım onun sıkı kaslarının tadını çıkarıyor. Daha önce bana hiç bu kadar açıktan teklif etmemişti. Dün gece Connor'la olanlar yüzünden mi? Kıskanıyor ve rekabete mi giriyor?

Aramızda biraz boşluk kazanıyorum ama Ronan öne çıkınca onu da kaybediyorum. "Şu anda senin için sert olduğumu bilmek seni rahatsız ediyor mu?"

Gözlerimin pantolonuna kaymasını engelleyemiyorum. Yeterince eminim, ereksiyonunun ana hatlarını görebiliyorum. Bu beni rahatsız ediyor mu? Hayır, hiç sanmıyorum. Ama bunu ona söylemedim.

Gülümsüyor ve nefesinin altından yumuşak bir mırıldanma duyuyorum: "Tanrım, çok güzelsin."

Gergin bir kahkaha atıyorum. "Hadi ama! Oda arkadaşlarımla yattın!"

"Ve sen Aspen'i becerdin. Ne olmuş yani?"

"O senin oda arkadaşın değildi. Ve *seni* Rachel'la *izledim*."

Gözlerini deviriyor. "Bir kere, çok uzun

zaman önce." "Mesele bu değil!"

Yaklaşıyor ve bu sefer geri çekilmiyorum, geri çekilmem gerektiğini bildiğim halde, tüm vücudum aniden adrenalinle canlanıyor, Ronan'ın sunduğu potansiyel zevke tepki veriyor, kafamın içindeki ses hayır diye bağırsa bile*! Hayır! Hayır! Hayır!*

"Mesele şu ki, dün gece duşta yirmi dakika boyunca tek başına durdun ve oda arkadaşının bir adamla sevişmesini dinledin. Bunun seni tahrik etmediğini söyleme bana."

İnledim. "Sana bunu anlattığım için *gerçekten* pişmanım." Bu konuyu açmamın tek nedeni Connor'ın bilmesi gerektiğini düşünmemdi. Pek umursuyor gibi görünmüyordu ama ikisi de eylemin tamamını dinlemek için kaldığım gerçeğiyle çok ilgiliydi. Ve kendime dokunup dokunmadığımla.

Bu soruya dürüstçe cevap vermediğimden eminim.

"Connor'ın seni becermesini izlememi ister misin? İster miydik?

O zaman bile mi?"

Belki de bu rekabet ya da kıskançlıkla ilgili değildir. Hepsi.

Ama... *Aman Tanrım.* "*Gerçekten* beni izlemek istiyor musun?

Connor ile seks yapmak?" Düşüncesi bile yüzümü kızartıyor.

Öfkeyle.

"Ne yani, bunu hiç düşünmedin mi?"

Aslında daha dün gece. "Connor'la seks yaparken beni izlemeni mi düşündün? Uh... hayır!"

"Ronan izlemese bunu yapar *mıydın*?" Connor kafasını içeri uzatıyor, havacı gözlüklerini burnunun üstünden indirip bize bakıyor. Belli ki bizi dinliyordu. "Siz ikiniz burada ne halt ediyorsunuz?"

Yanaklarım daha da parlak yanıyor. "Üzgünüm, bir sincap tarafından saldırıya uğradım."

"Oh, hadi ama. Ronan'ın sikinin bir sincaptan daha büyük olduğunu biliyorsun. Belki bir sincaptan."

İkisi kahkahalara boğuldu ve ben onlara sadece başımı salladım.

Connor kulübeye giriyor. "Peki bu katil sincap nereye gitti?"

Köşeyi gösteriyorum ve o da iş botlarıyla malç torbasını tekmelemeye başlıyor. "O küçük piçi dışarı çıkarmalıyız. Burada yuva yapmalarına izin veremeyiz."

Masanın altına sıkıştırılmış çeşitli kutuları ve çantaları çıkarmaya başlamalarını izliyorum, kaslarındaki

Kollar ve sırtlar zorlanıyor, ekip pantolonları sert kıçların üzerine geriliyor.

"Kahretsin! İşte orada!" Connor bağırıyor ve bir saniye sonra tüylü küçük bir beden koşarak yanımızdan geçip ön kapıdan çıkıyor ve benim ürpermeme neden oluyor.

"Umarım geri gelmeyecek kadar akıllıdır." Ronan bir varili masanın altına geri iterken Connor ellerinin tozunu alıyor. "Birlikte olmamız konusuna dönelim. Ronan sadece izliyor mu? Yoksa seni paylaşmak zorunda mıyım? En azından ilk hakkı bana ver. Tillie yüzünden kalbim çok kırıldı." Bunu sahte bir dudak bükmeyle vurguluyor.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve açık kasa kamyonun direksiyonuna tırmanmak için kapıdan dışarı fırlıyorum. Kahkahalarını bastırmak için motoru çalıştırıyorum. Görünüşe göre onlara bir şekilde yeşil ışık yakmışım. İmalar gitti. Şimdi doğrudan teklif var.

Connor kamyonetin etrafında dönüyor, açık pencereden kollarını kapıya dayıyor, yüzüne bir eğlence yayılıyor. "Ne? Arabayı sen mi kullanacaksın?"

"Hiç araba kullanamıyorum."

"Bu bir Honda Civic değil, Abbs. Sen hiç-"

Birinci vitese taktım ve debriyajı bıraktım. Connor geri sıçradı ve kamyon öne doğru savruldu. Onları dizel dumanı bulutu içinde bırakarak yola çıktım.

Kompost alanı yolun çeyrek mil ilerisinde. Bu hepimize serinlemek için zaman kazandıracaktır.

~ ~ ~

Lorraine'in eli havada uçarak Tillie'nin yanağına temas ediyor. Tokat, en az yirmi beş kişilik bir izleyici kitlesinin bulunduğu personel salonunda yankılanıyor; çoğumuz şöminenin etrafında durmuş kedi dövüşünü izliyoruz.

Connor tsks. "Bu hiç iyi değil. Bunun için kovulabilir." Yumuşak bir dirsekle beni dürterek, "Ciyakladın mı, küçük domuzcuk?" diye fısıldıyor.

"Hayır! İkinizden başka kimseye tek kelime etmedim!" Aslında bunu önermesine bile alındım.

"Güvenlik kameraları onu içeri girerken yakalardı," diye mırıldanıyor Ronan, birasını yudumlarken. "Yemin ederim, Corbin'in amcığı var, öyle dedikodu yapıyor ki."

Tillie, Lorraine'in oda arkadaşının öldürüldüğünü öğrendiğinde verdiği gözyaşı dolu şiddetli tepkiye dehşetle bakma cüretini gösterir.

erkek arkadaşıyla yatmıştır, James ise masasından en azından biraz utangaç görünme nezaketini göstermiştir.

Şimdiden içtiğim üç bira ve bir shot sayesinde, oraya gidip tüm bu olaylardaki hileli rolü için *onu* tokatlamak için ani bir dürtü hissediyorum.

"Hadi gel." Ronan kolumdan tutup beni çıkışa doğru çekti.

Duygusal çöküşü izlemekle ilgilenmemesine hiç şaşırmadım. Ben de izlemek istemiyorum, bu yüzden memnuniyetle onu takip ediyorum. Yan kapıya varana kadar Connor'ın da yedekte olduğunu fark etmiyorum.

"Ne? Ben de bununla hiçbir şey yapmak istemiyorum," diye mırıldanıyor.

Üçümüz personel iskelesine doğru ilerliyoruz, sessiz bakışlarımız gökyüzünde asılı duran ve yeni batmaya başlayan güneşte. "Bu uzun yaz günlerine alışabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Burada kışların daha da uzun olduğunu duydum. Altı saat gün ışığı ya da onun gibi bir şey." Ronan bir sigara çıkarır.

Ronan ve ben neredeyse her akşam yemekten sonra burada oturuyoruz, o kadar ki onun bu kötü alışkanlığına alıştım. Alaska'daki yazım bittiğinde ve kendimi rıhtımdaki bu huzurlu gecelere geri götürmek istediğimde tek yapmam gerekenin bir Camel yakıp gözlerimi kapatmak olacağından eminim.

Önümde dolu bir kutu bira beliriyor. Connor cebinden iki tane daha çıkardı. Çıkarken ekibin masasından aşırmış olmalı.

"Yapmamalıyım." Bunu oturup üstünü açarken bile söylüyorum. Kendi iyiliğim için fazla rahatım. Bu seferki beni uçuruma sürükleyebilir.

"O bir kız." Connor bir kolunu boynuma doluyor ve beni göğsüne doğru çekiyor, bacakları iki yanımda uzanıyor. "Neden her hatun senin kadar havalı olamıyor?"

"Ben havalı bir piliç miyim?" Gözlerimi deviriyorum ama gülümsüyorum, çekilebilmek için karnına dirsek atmakla olduğum yerde kalmak arasında kalıyorum. Sonunda olduğum yerde kalıyorum, biramı yudumluyorum ve onun göğsüne yaslanırken suya bakıyorum. "Biliyor musun, bu düşündüğüm kadar kötü değilmiş."

"Ne. Bira mı?"

Ronan kıkırdar. "Connor'ın sert aleti sırtına mı bastırıyor?"

Ona eğlenceli bir tekme atmak için bacağımı uzatıyorum. Çabuk davranıyor, beni ayağımdan yakalıyor ve bacağımı çekerek kucağına sarkıtıyor.

"Düşündüğün kadar kötü olmayan ne?" Connor yüzünü boynuma yaslıyor.

Yine, bunu hemen durdurmam gerektiğini biliyorum. Ama bunun yerine gözlerimi kapatıyorum. "Hayır. Alaska."

"Siktir. Alaska harika! Neden öyle olmayacağını düşündün ki?"

"Bilmiyorum. Sadece yaptım," diye mırıldanıyorum, Ronan'ın düşünceli bakışlarını yakalayarak. Elini baldırımın üzerinde şefkatle kaydırıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Nedenini çok iyi anlıyor. Ama

bu bizim sırrımız.

~ ~ ~

"Abbi!"

"Abbieeeeeeee!"

"Aman Tanrım, şu iki sikik oğlanı susturur musunuz! Bazılarımızın birazdan kalkması gerekiyor," diye tersliyor Tillie arkasından

Perdesini.

Saat sabahın üçü ve Ronan ile Connor son beş dakikadır kamaramızın önünde dikilip adımı çağırıyorlar. Çenelerini kapatmazlarsa biri yakında güvenliği uyaracak.

"Onlar benim siktiğim çocuklar değil."

"Bundan emin misin? Çünkü kesinlikle *seviyorlar* gibi görünüyor

Sen." Sesinden acılık sızıyor.

"En azından oda arkadaşının erkek arkadaşıyla birlikte olmak için bekledi, fahişe!" üst ranzadan aynı derecede acımasız bir karşılık geliyor.

Birbirlerini öldürmeden Ağustos sonuna kadar nasıl dayanacağımızı gerçekten bilmiyorum.

İkisini de görmezden geliyorum, soğuğa adım atmadan önce duş terliklerimi ve ceketimi giyiyorum.

"Abbi!"

Bağırışları patikadan gelmiyor. Kulübemizin arkasından geliyorlar. Bir şeylerin ters gittiğine dair biraz panikle oraya doğru yürüyorum. Ronan ve Connor sırtlarını duvara dayamış, pencerenin hemen altında duruyorlar.

"Siz ikiniz burada ne halt ediyorsunuz?" Tısladım.

"İşte orada!" Connor uzanıp beni hiç çaba harcamadan göğsüne çekti. "Seni özledik."

"Birkaç saat önce seninleydim." Bira kokusuyla çarpıldım. "Tanrım, siz ikiniz *gerçekten* sarhoşsunuz!"

"Hayır. Belki birazcık." Karanlıkta Ronan'ın yüzünü göremiyorum ama sesindeki sinsi gülümsemeyi duyabiliyorum. "Ama kızımızı görmemiz gerekiyordu."

Gözlerimi deviriyorum ama gülüyorum. "Siz ikiniz aptalsınız." Connor beni sıkıca sarıyor. "Yine de sevimli aptallar." "Sevimli. Ahbap. Bu büyük bir kelime."

Connor Ronan'ın göğsüne yumruk atmak için beni bıraktı. "Siz ikiniz yatağa gidin. Birkaç dakika içinde işe başlamamız gerekiyor.

saat."

"Haklısın. Tamam. Bırakalım da kızımız uyusun." Ama Connor beni hemen bırakmıyor, onun yerine beni sert vücuduna doğru çekiyor. Daha önce rıhtımda yaptığı gibi başını boynumun kıvrımına doğru eğiyor, ağzını kulağıma dayıyor. "İyi geceler, tatlı kız." Bu bir öpücük değil ama öyle de olabilir, dudaklarının omurgamdan aşağı gönderdiği ürperti, meme uçlarımı soğuktan zaten olduğundan daha sıkı hale getiriyor.

Beni bıraktıktan sonra, hafifçe sendeleyerek kolaylıkla uzaklaştı.

Ronan beni kollarına alıyor ve bir elini başımın arkasına koyup parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. Başım geriye düşene kadar nazikçe çekiştiriyor.

Bana baktığını, karanlıkta gözlerimi aradığını biliyorum. Birbirimizi gerçekten göremesek de, üzerimdeki o unutulmaz bakışı hissedebiliyorum, içime işliyor. Çok yoğun.

Karnıma doğru sertleşirken dudaklarımdan yumuşak bir nefes kaçıyor. "Siz ikiniz bu gece neden buraya geldiniz?"

Öne doğru eğiliyor ve alnını benimkine çarpıyor.

"Ow!"

"Özür dilerim." Alnımız birbirimize yaslanana kadar ayarlıyor. "Connor adına konuşamam ama seninle ilgili taze bir anım olsun istedim, böylece onu geri alabilir ve yatağımda mastürbasyon yapabilirim."

Bunu itiraf ettiği için şok olmalıyım ama değilim. Bu ihtimalden tamamen iğrenmem gerekirdi. Ama bunun yerine kendimi kıkırdarken ve içimde bir sıcaklık filizlenirken buluyorum.

"Tanrım, sana karşı koymak imkânsız hale geliyor, kızıl," diye fısıldıyor ve eğilip çeneme en yumuşak öpücüğü konduruyor.

Bunu yapmasına izin vermemeliyim.

İkisinin de son zamanlarda yaptıklarının yanlarına kâr kalmasına izin vermemeliyim.

Yine de geri çekilmiyorum, yakınlığın, kokusunun, vücudunun sıcaklığının ve beni istediğini bilmenin tadını çıkarıyorum.

Dudakları kulağımı buluyor. "Şimdi iyi bir kız ol ve bizi düşünerek kendine dokun." Benden sıyrılıp iç geçiriyor ve uzaklaşıyor.

Biz. Biz dedi. Sadece o değil.

Kulübeye geri dönüyorum ve mümkün olduğunca sessiz bir şekilde yatağa giriyorum. Beş kişinin yavaş ve ağır nefes alışını sayıyorum. Kulübe bu gece dolu ama en azından hepsi yine uyuyor.

Ve ben tamamen uyanığım.

Ve o ikisini düşünerek üstümdeki ranzaya gülümsüyorum.

Eminim Connor çoktan yüzüstü yatmış ve horluyordur. Ama Ronan, o kadar emin değilim. Gerçekten yalan söylüyor olabilir mi?

yatakta, kendini ovarken, beni düşünürken? Gözlerimi kapatıyorum ve bunun nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Onu daha önce çıplak ve tutkunun sancıları içinde gördüğüm için oldukça iyi bir fikrim var.

Bacaklarımın arası ısınıyor. Michael'la geçirdiğim geceden beri boşalmamıştım.

Sessizde olan telefonum yanımdaki rafta gelen bir mesajla aydınlanıyor.

Aman Tanrım.

Yatakta uzanmış, çıplak ve kameraya gülümseyen Ronan'ın fotoğrafını çekerken yanaklarım kızarıyor. Leğen kemiğinde, koyu renk saç tutamının başladığı yerde kesiliyor, ama kolunun aşağı doğru uzanış şekli ne yaptığını hayal etmemi engelliyor.

O gerçekten çok güzel.

Ve şu anda gerçekten mastürbasyon yapıyor.

Bilmem gerekirdi. Ronan abartacak ya da düpedüz yalan söyleyecek biri değil.

Bir saniye sonra, ikinci bir mesaj geliyor:

Seninki nerede?

Diğerlerini uyandırmaktan korkarak kahkahamı bastırıyorum.

Hiç şansın
yok.

Hadi ama...

Böyle bir resim göndermemin imkanı yok.

ona ya da herhangi birine, *asla*.

İyi geceler.

En azından yüzünü görmeme izin ver.

Alt dudağımı üç saniye boyunca kararsızlıkla çiğnedikten sonra telefonumu hızlıca önüme tutuyorum ve sadece yüzümün fotoğrafını çekiyorum. Yeterince gurur verici olduğuna karar verip gönderiyorum.

Şimdi beni yalnız bırak.

Mükemmel. Teşekkür

ederim.

O resimle ne yaptığının farkındasın, Abbi.

Değil mi?

Bacaklarımın arasında bir sıcaklık dalgası daha oluşuyor. Tekrar fotoğrafına bakıyorum, yontulmuş vücuduna -bence Connor'ınkine rakip- ve yakışıklı yüzüne hayranlıkla bakıyorum. Ve açık sözlülüğüne. Onunla kafa karışıklığı ya da kafa oyunları yok.

Başka bir mesaj geliyor:

Bu resim seni rahatsız mı etti?

Sorusuna kaşlarımı çattım. Şimdi de beni kırmaktan mı korkuyor?

Hayır.

Güzel.

On saniye sonra başka bir resim geliyor.

Telefonumun ekranını dolduran, avucunun içinde tuttuğu ve dölle bulaşmış sert alete bakıp nefes nefese kalıyorum.

Hepsi senin için bebeğim. İyi geceler.

Aman Tanrım. Şok içinde ona bakarken elimle ağzımı kapatıyorum, kalp atışlarım boğazımda düğümleniyor. Gerçekten şaka yapmıyordu.

Ve bu beni tahrik ediyor.

Telefonumu kapattım ve görüntüyü saklamalı mıyım yoksa silmeli miyim diye düşünerek kenara koydum.

Bir saat sonra, kalçalarımın arasında rahatsız edici bir birikimle yatakta uzanırken, iki fotoğrafı incelemek için telefonuma uzanıyorum. Ronan'ın yüzünün olduğu fotoğrafta karar kılıp elimi pijamamın içine sokuyorum.

Yirmi Birinci Bölüm

"Bu sabah nasıl hissediyorsunuz?" İkisinin de kahvaltıya gelmediğini düşünürsek, iyi olmadıklarını tahmin ediyorum.

İki sade kahve uzattım. Connor bana mesaj atıp onlar için almamı istedi. En azından buraya gelmeden önce duş almışlar, yani bayat bira kokmuyorlar.

Connor bugün taktığı San Diego beyzbol şapkasının altından bana sırıtıyor. "Hayranlık uyandırıcı. Sen?"

"Yoruldum."

Ronan fincanımı alırken bana sinsi bir sırıtış fırlatıyor, bu sırada parmakları benimkilere sürtünüyor. Sağ elini kullandığına göre dün gece muhtemelen kendini okşamak için kullandığı parmakları. "Evet. Bunun için üzgünüm. Umarım uykuya dönmen çok uzun sürmemiştir." Yüzüm ısınırken kahvesinden bir yudum alarak beni izliyor.

Sanki ne yaptığımı biliyor.

"Tamam. Dinleyin!" Darryl ellerini çırparak Connor'ın irkilmesini sağlıyor. "Yarınki düğün töreniyle birlikte,

işleri biraz değiştirmeliyiz."

Birinin mırıldandığını duyuyorum, "Yapma dostum. Yapabiliyorken kaç!" dediğini duyuyorum ve grubun içinde kıkırdamalar yükseliyor.

"Pekâlâ, pekâlâ. Connor, sen Pegs ve Brody ile çadır kurulumundasın."

Connor homurdanıyor ama Darryl onu duymazdan geliyor. "Abbi ve Ronan, siz ikiniz Kurt Kulübesi'nin haftalık kontrolünü yapın, sonra da çevre düzenlemesi için geri dönün. Abbi, sen saksılara liderlik et. Bu moronlar hayatları pahasına da olsa bir bahçeyi güzel gösteremezler. Geri kalanınız... her zamanki gibi."

Ronan ve ben bütün sabah birlikte ve yalnızdık. Bu ilk kez olmuyor ama dün geceden sonra.... yaşanan gerginlikten sonra

İçimden bir ses bunun iyi bir fikir olmadığını söylüyor.

Ronan'ın yüzündeki ifade de aynı şeyi söylüyor.

~ ~ ~

Bakım kamyonumuzun kabinindeki hava, söylenmemiş sözler ve beyan edilmemiş niyetlerle doludur.

Ronan, "Üç yıldır burada kimse kalmadı ve hâlâ her hafta kontrol etmemizi istiyorlar," diye mırıldanıyor,

Dar patika boyunca en kötü çukurların etrafından dolanarak.

"Bu onlar için önemli." *Onun için.* Kapı kolunu sıkıca tutuyorum, gözlerim ileride, kulübenin aniden göründüğü o virajı bekliyorum. Büyük açılış törenini düzenlediğimiz hafta sonundan beri geri dönmemiştim.

Henry'nin bana farklı *olduğumuzu* söylediği gün. Onu son kez içimde hissettiğim gün.

"Yine yapıyorsun."

Ronan'ın bakışlarını dar yolla benim aramda gidip gelirken buluyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Yüzünüzün hüzne büründüğü derin, karanlık bir yerde kaybolmak."

Ronan çok gözlemci. "Nereye gittiğine dikkat etmelisin. Bilirsin, hayvanlar için."

Bu bana yaklaşık on saniyelik bir sessizlik kazandırdı. Sonra usulca sordu, "Sana ne yaptı?"

Tanıdık bir boşluk içimde çiçek açıyor. Saat sabahın sekizi bile değil. Bununla yüzleşebileceğimden emin değilim. "Beni kandırdı. Bana inandığım yalanlar söyledi, çünkü ben

aptal ve saf." Aslında bunu hiç kimseyle konuşmadım. Konuşacak kimse yok.

"Onu özlüyor musun?"

Espriyle olmasa da kıkırdıyorum. "Sahip olduğumuzu sandığım şeyi özlüyorum."

İç çekiyor. "O zaman belki de hayatına devam etmenin zamanı gelmiştir." Geri çekilmeden önce dizimi dostça sıkmak için koltuğa uzanıyor.

Ve bunca zaman sonra, kafama dank etti. Bunu daha önce görmediğime inanamıyorum. Bunca hafta boyunca, sayısız sıradan, anlamsız konuşmalarda. "Sana ne yaptı?"

Ronan'ın adem elması bir yutkunmayla sallanıyor. Hemen cevap vermiyor ama ben zaten bir kız olduğunu biliyorum. "Zamana ve boşluğa ihtiyacı olduğuna karar verdi."

"Ne kadar süredir birlikteydiniz?"

"Dört yıl oldu. Ben buraya gelmeden yaklaşık üç ay önce ayrıldık." Biraz daha yumuşak bir sesle, "Adı Tasha." diye ekliyor.

Dizini sıkmak için uzanıyorum, tıpkı birkaç dakika önce bana yaptığı gibi, çünkü yapılacak en doğru şey buymuş gibi geliyor.

Onun için hâlâ acı çekiyor, bu çok açık. "Peki, şimdi ne olacak?"

İç çekiyor, sonra omuz silkiyor. "Ona istediğini veriyorum." "Ama sen başka kızlarla takılıyorsun."

"Alanı o istedi, ben değil."

"Peki ya seni geri istediğini söylerse?" "O zaman benim bu versiyonumu alır." Gülümsemesi zayıf ve inandırıcı değil. "Ama sanırım işimiz bitti."

"Ama ya bitmediyse?"

"Ne yapacağım, emin olana kadar kimseyle seks *yapmayacak mıyım?* Çünkü öyle olduğunu biliyorum."

Acımı yutuyorum. Tıpkı Henry'nin başka kadınlarla yattığını bildiğim gibi. Aslında o kadar söz verdi.

"Ne istiyorsun, Abbi?"

"Bilmiyorum." Henry'yi bir pislik olmaktan çıkaran mucizevi bir olay mı? Bana davranışlarından dolayı onu affetmem için bir neden mi?

Eğer durum buysa, o zaman bu deneyimden gerçekten hiçbir şey öğrenmedim.

Pencereden dışarı bakıyorum, ağaçların arasından dik çatıyı görüyorum. "Nasıl bırakacağımı bulmak için sanırım."

~ ~ ~

"Aşağıda her şey yolunda. Yukarıda durum nasıl?" Ronan merdivenlerin dibinden bağırır.

"Bir saniye!" Düğmeyi çevirdiğimde arka yatak odasındaki bir ampul patladı ve Darryl'e göre *her şeyin* çalışır durumda olduğundan emin olmamız gerekiyordu. Ona ulaşmak için botlarımı çıkarıp yatağa tırmanmak zorunda kaldım. En azından hafta sonu yapılan büyük açılış töreninden sonra yatakların çarşafları çoktan çıkarılmıştı.

Arkamı döndüğümde Ronan'ın kapının pervazına yaslanmış, dikkatle beni izlediğini görüyorum.

"Tamam. Sanırım anladım." Yataktan atlamak için hamle yapıyorum ama Ronan'ın sesi beni durduruyor. "Yapma."

"Ne?"

Yavaşça içeri giriyor, bakışları vücudumda geziniyor. "Ne istiyorsun, Abbi?"

Bizi tekrar o günkü konuşmaya çekti.

Araba.

Bunu bana ikinci kez soruyor. Keşke iyi bir cevabım olsaydı. "Bilmiyorum. İyi hissetmek için. Acı çekmemek için. Hayatıma devam etmek." Bunlar oldukça temel şeyler.

Başı bel hizasında, tam önümde dururken güçlü elleri dış kalçalarımı kavrıyor. "Sana bu konuda yardımcı olabilirim."

"Otele geri dönmemiz gerek Ronan. Yapamayız." Birdenbire, *bu* tam da istediğim şey oldu. Ronan, beni iyi hissettiriyor. Bana hayatı yeniden yaşatıyor.

"Bir sincap vardı."

Kaşlarımı çatıyorum, bir kahkaha tehdit ediyor. "Bir sincap mı?"

"Evet." Elleri kalçalarımdan yukarı doğru kaymaya başlıyor, parmakları belimdeki düğmenin üzerine gelene kadar vücudumun etrafında sıkıca kıvrılıyor. "Evde gevşemişti ve onu yakalamamız gerekiyordu." Yeşil gözleri kalkıp benimkilere kilitleniyor.

Ve pantolonumun düğmesini açtı.

Onu durdurmak için hiçbir şey

söylemedim.

Tek bir parmağıyla fermuarı aşağı itiyor, ucu külotum boyunca ilerliyor, aşağı iniyor ve klitorisimin hemen üzerinde duruyor. "O lanet sincabı yakalamak biraz zaman aldı."

Neden onu durdurmuyorum? Bu iş çok ileri gitmek üzere.

Pantolonumu ayak bileklerime kadar inene kadar

çekiştiriyor.

"Bunu burada yapamayız," diye fısıldadım. Burası Henry'nin büyükanne ve büyükbabasının kulübesi.

Öne doğru eğiliyor, ağzı bacaklarımın arasına iniyor. Sıcaklığını, dilinin kayışını külotumun pamuğunda bile hissediyorum. "Neden olmasın? Sence umurunda mı?"

Henry beni sikine takmıyor.

Ronan tekrar yukarı bakıyor ve cevabı gözlerimde görüyor olmalı. Parmakları külotumun kenarlarına dolanıyor ve aşağı çekiyor. Tişörtüm uzun ama beni tamamen örtmüyor ve ağzı *çok* yakın.

Vücudum ona tepki vermeye başlıyor, bacaklarımın arasında ağır bir nabız büyüyor, bu pek çok açıdan yanlış ve aptalca olsa da. "Bu aramızdaki şeyleri tuhaflaştıracak."

Kaba, nasırlı elleri kalçalarımın arkasından yukarı kayarak kıçıma iniyor, neredeyse acı verecek kadar sıkıyor ama tam olarak değil. "Acımayacak. Söz veriyorum olmayacak. Buna izin vermeyeceğim."

"Bunun için söz

veremezsin." "Edebilirim.

Gömleğini çıkar."

"Daha beni öpmedin bile."

İç çekişi klitorisimin tam ucunda kayıyor. "Seni öpmemi mi istiyorsun?"

"Tüm bunların böyle başlaması gerekmiyor mu?"

Duraksayıp delici gözleriyle bana bakıyor. "Tabii. Seni öpebilirim."

Tam yataktan inmek üzereydim ki öne doğru eğildi. Dili yarığımın üzerinde kayıyor, klitorisime dokunmak için kıvrılarak etrafında dönerken nefesim kesiliyor.

Düşünmeyi ve endişelenmeyi bırakıp gözlerimi kapatıyorum ve Ronan'ın beni bacaklarımın arasından öptüğünü, ellerinin kıçımı kavradığını, etimi sıktığını ve beni ağzına doğru çektiğini hissediyorum.

Onu izliyorum, gözleri kapalı, ağzı açık, dili üzerimde çalışıyor ve sormasına bile gerek kalmadan bunu yapmaktan hoşlandığını söyleyebilirim.

Gözlerini açtığında daha koyu renkte ve göz bebekleri büyümüştü. "Tişörtünü çıkar. Hemen" diye bağırıyor.

Tişörtümü çıkarıyorum ve sütyenimi çözüyorum. Göğüslerim ağırlaşıyor, meme uçlarım sert ve hassas. Ronan başını kaldırıyor, ağzı hâlâ üzerimde ve gözlerinde sıcaklık parlıyor. "Pantolonunu çıkar ve uzan." Geri adım atarak bana

boşlukta, tişörtünü kafasına geçiriyor ve cüzdanını çıkarıp bir prezervatif alıyor. Yatağın üzerine atıyor ve sonra orada öylece durup pantolonumu ve külotumu ayak bileklerimden çekip çıkarmamı izliyor. Çıplak yatak pek rahat sayılmaz ama bu noktada pek de umurumda değil çünkü artık Ronan'ın önünde tamamen çıplağım.

Ve garip bir şekilde, hiç de rahatsız edici değil. Belki de onu çok iyi tanıdığım içindir. Belki de bir şekilde ne olursa olsun tatmin olacağını bildiğim içindir. Belki de bunu onun için değil kendim için yaptığımdandır.

Kemerini ve pantolonunu çözüyor ve vücuduma utanmadan bakarken sertleşmiş aletini çıkarıp elinde tutuyor. "Benim için aç."

Bacaklarımı ayırıp her yerimi görmesine izin verirken sinirlerim çıldırıyor. Ve onun da yaptığı gibi her şeyime hayranlık duymasına. "Çok taze ve masumsun."

Henry eskiden bana böyle şeyler söylerdi. Gözlerimi kapatıyorum ve bunu bir kenara itiyorum.

Ama Ronan görüyor. O her zaman görür. "Sorun ne?"

"Benden hoşlandığını bu şekilde söyledi," diye itiraf ediyorum sessizce. "Ama sonuçta bunu gerçekten istemedi."

Henry beni istemiyor.

Ronan uzun bir süre cevap vermiyor, eli uzun, durgun vuruşlarla sikini yukarı aşağı hareket ettiriyor, başparmağı her geçişte ucun üzerinde kayıyor. Bakışlarımız birbirine kilitlenmişken, boştaki eliyle uzanıp tek parmağını yarığım boyunca kaydırıyor. "Yani taze ve masum olmak istemiyor musun?"

Hâlâ başka bir kıza aşık olduğu için duygusuz bir seks yaptığını bilsem bile bunun, Ronan'ın, o ruhu yakan bakışın samimiyeti karşısında nefesim kesiliyor. Aynı bakışı onu gördüğüm gece de görmüştüm, ama şimdi yoğunluğu on katına çıkmıştı. "İstenmek istiyorum."

"İsteniyorsun. Bana bak. Şuna bak." Bir noktaya değinmek için kendini okşuyor. "Seni her gördüğümde bu oluyor. Seni buraya getirmek için aldığımız ilk gün, sana dokunmak istedim. Eve dönerken bacakların vitesin üzerindeydi ve sana dokunmak için elimi eteğinden yukarı kaydırmamak için mücadele etmek zorunda kaldım. İnan bana, seni istiyorum. Connor da seni istiyor. İkimiz de seni istiyoruz." Bakışları düşüp

göğsümün üzerinden bacaklarımın arasına indi. "Seni taze ve masum seviyorum."

"Artık o kadar masum olmak istemiyorum."

Ağzı düşünceli bir şekilde kıvrılıyor. "Gerçek bir deneyim kazanmak ister misin?"

Alt dudağımı ısırıyorum. Ve başımı sallıyorum. Ronan'ın "deneyim" fikrinin ne anlama geldiğinden biraz korkuyorum, çünkü onun *çok* deneyimli olduğunu zaten anlamıştım.

Yumuşak bir gülümseme dudağını kıvırıyor. "Arkanı dön."

Henry ile arkadan ne kadar derin hissettiğimi hatırlıyorum. Ne kadar açıkta olduğumu da hatırlıyorum. Ama istenileni yapıyorum, Ronan arkamdan yaklaşırken hafifçe geriliyorum. Pantolonunun dizlerinden aşağıya yumuşak bir şekilde kaydığını duyuyorum. "Sakin ol. Sana hoşlanmayacağın bir şey yapmayacağım." Dudakları boynum boyunca kayarak omzuma bir öpücük konduruyor ve ürperip başımı ona yaslamama neden oluyor. Elleri yanlardan dolanıp göğüslerimi kavradığında nefesim kesiliyor. Tüm bedenimi geriye, kendisine doğru çekiyor, ta ki ereksiyonunun çatlağımın tepesinde hizalandığını ve ucundan bir damla nem sızdığını hissedene kadar.

İçgüdüsel olarak kıçımı ona sürtüyorum.

"Bunların ne kadar mükemmel olduğunu biliyor musun? Çoğu kadının böyle memeler için para ödemesi gerekir." Göğsümün tamamını ya da ellerinin yettiği kadarını kavrıyor ve baş ve işaret parmakları arasında meme uçlarımı ovuşturarak neredeyse acı verene kadar sıkıyor. Tekrar tekrar, karnımdan bacaklarımın arasına doğru hissettiğim tekrarlayan bir okşayış.

Ta ki ağrıya karşı kalçalarımı sıkana kadar.

"Yapamam.... Sana ihtiyacım var...." Düşüncelerimi bitirmek zorunda değilim. Bir elini bacaklarımın arasına indiriyor. İşaret parmağını yarığımdan geçirip içime doğru kaydırırken ona erişim sağlamak için kendimi ayırmak için daha da uzaklaşıyorum.

"İşte bu kadar." Parmağı içime girip çıkarken bir eliyle göğsümü sıkıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve beni ne kadar ıslattığının tadını çıkarıyorum.

Bir noktada dalgınca uzandım, kalçalarımı ona doğru iterken kendime kaldıraç sağlamak için başının arkasını kavradım, horozunun ucunu ıslak noktama doğru çalıştırdım.

"Bekle." Dizlerimi kendi dizleriyle yatağa bastırıyor ve omuzlarımın arasındaki boşluğa kadar bastırıyor,

Öne doğru eğildim, dirseklerimin üzerindeyim, yüzümü yatağa bastırdım. Prezervatif paketini yırtıp açmasını dinliyorum. Birkaç dakika sonra bir parmağını tekrar içime sokuyor, sonra iki parmağını.

"Sanırım şimdiye kadar hissettiğim en dar amcığa sahip olabilirsin," diye mırıldanıyor, parmaklarını içeri ve dışarı itiyor, içimde beni çılgına çeviren ve ihtiyaçtan damlamama neden olan o noktaya v u r u y o r .

Sonunda sikini girişime yerleştirdi.

Bu gerçekten oluyor mu? Gidiyor muyum-

Ronan bir iniltiyle kendini içime itiyor. Gözlerimi kapatıp zihnimi boşaltıyorum, siki her itişte içime daha da derinlere iterken lezzetli acıyla nefes alıyorum, ıslak parmaklarını çatlağım boyunca sürüklediğinin, sıkı, büzülmüş cildimi yumuşattığının sadece hafifçe farkındayım.

"Oh, lanet olsun. Abbi. Neredeyse... Sonuna kadar girdim."

Ronan'la tamamen dolu olmanın, onu içimde hissetmenin tadını çıkarıyorum.

Ta ki o noktayı ıslak parmağıyla ovana

kadar. "Rahatla."

İçgüdüsel olarak sıkıyorum ama başparmağını tekrar tekrar sürtmeye devam ediyor, her geçişte sadece bir miktar baskı uyguluyor, tüm bunlar olurken hala içime itiyor, tekrar tekrar, dikkatimi dağıtmaya yardımcı oluyor.

Sonra arkama ıslak bir şey düştü. "Bu da ne?"

"Tükürüğüm. Gerçekten ıslak olmanı istiyorum."

İnsanlar bunu gerçekten yapıyor mu?

Her şey kaygan ve tuhaf hissedene kadar tükürüğünü üzerime sürüyor.

"Derin bir nefes al."

Yapıyorum ve başparmağını yavaşça içime sokmaya başlıyor. Tamamen acı vermeyen ama hiç de rahat olmayan bir yanma var. "Rahatla, Abbi. Ve güven bana. Yakında bunu sikmem için bana yalvaracaksın."

Bunu bilmiyorum, ama derin bir nefes daha alıyorum ve Ronan'ın şişmiş horozunun yavaş ve sabit bir ritimle içime girip çıkmasına konsantre oluyorum, kalçaları her itme ile daire çiziyor. Çok geçmeden vücudum o kadar gevşiyor ki, başparmağını içime sokmaya devam ederken yanmayı zar zor fark ediyorum.

İlk kez seks yapıyorum ve Ronan şimdiden kıçıma bir şeyler sokmaya başladı. Henry bile buna kalkışmamıştı. Birden kendimi tutamayıp kıkırdadım. "Sen ahlaksızsın."

"Bayılıyorsun. Merak etme, neredeyse geldim." diye fısıldıyor, kalçalarını doğru açıyla iterek karnımdaki o lezzetli ağırlığın oluşmasına yardımcı oluyor, diğer her yerde neredeyse dayanılmaz bir dolgunluk hissi hissetsem bile. Elimde olmadan bacaklarımı daha da ayırıyor ve kıçımı daha yukarı kaldırıyorum, girintilerde saklanan bu orgazm için çaresizim.

"Dün gece senden istediğim gibi kendine dokundun mu?" Onun yanında utanmaya yer yok, şu anda olmaz. "Evet."

"Yapacağını biliyordum." Daha sert sokmaya başladı. "Şimdi tekrar yapmana ihtiyacım var çünkü dayanamayacağım. Çok iyi hissediyorsun ve benimle gelmeni istiyorum."

Bir elimle geriye uzanıyorum ve şişmiş, ıslak klitorisimi ovmaya başlıyorum, parmaklarım her seferinde içime daldığında horozunun yanını yakalıyor.

"Daha hızlı, Abbi. Daha sert ov."

İtaat ediyorum, hızlı vuruşlarla kendimi ovuyorum, parmak uçlarım kendi üzerimde kayıyor. Boşalmamak için mücadele ettiğini bilmek beni teşvik ediyor ve orgazmımı daha da yakınlaştırıyor.

"Lanet olsun. Patlamak üzereyim." Parmakları kalçalarıma saplanıyor, arka duvarıma tekrar tekrar sert ve hızlı bir şekilde vuruyor. Dizlerimin aşındırıcı yatağa doğru kaydığını belli belirsiz fark ediyorum ama umurumda değil, Ronan'ın beni hem nasıl doldurduğuna hem de nasıl ihlal ettiğine odaklanıyorum ama en seksi şekilde. Artık acımıyor bile. Sadece garip hissettiriyor.

Başımı altına kıvırıyorum ve kalın, sert sikinin içimde tekrar tekrar kaybolmasını, kayganlığımla kaplanmasını baş aşağı izliyorum. Çok fazla. Bir daha başka bir erkek için bu kadar ıslanacağımı düşünmemiştim. Ama Ronan için ıslandım.

Orgazmım aceleyle geliyor ve ısı ile dolup taşarken haykırıyorum, kaslarım sadece horozunun etrafında değil, aynı zamanda çifte orgazm gibi hissettiren başparmağının etrafında da nabız atıyor. Yoğun dalgayı ve ardından başka bir yoğun dalgayı sürüyorum, vücudum çelişkili hislerle çıldırıyor, spazmlar durana ve yatağa yayılmak isteyene kadar.

Omurgama yumuşak bir öpücük bırakan Ronan çekiliyor, prezervatif paketini kapıyor ve banyoya yöneliyor.

Beni şaşkınlık içinde giyinmeye bıraktı.

Ronan'la seks yaptığıma inanamıyorum.

Çabucak kıyafetlerimi giydim. Bu konuda gerçekten ne hissediyorum? Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok.

Pantolonu inik ama gömleksiz bir şekilde içeri girdiğinde botlarımı bağlıyordum, göğsü hala hafif bir ter tabakasıyla parlıyordu.

"Çöplerimizi alsak iyi olur."

"Cebimde." Tişörtünü üzerine geçiriyor. "Hazır mısın?"

"Evet."

Gitmek için döner. Ve durdu. "İyi misin?"

"Bilmiyorum. Şimdi ne olacak?" "Şey, şimdi bir düğün olacak." Onun sözleriyle gözlerim kocaman açıldı. "Ne?" Kaşlarını çatıyor.

"Otele dönmüştük, hatırladın mı?"

İçimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. "Doğru ya. Saksılar."

Sonunda anlamış olmalı çünkü kıkırdamaya başladı. "Çok tatlısın."

"Arada hiçbir şeyin tuhaflaşmayacağından emin misin? Bize mi?"

"Tuhaf derken, sürekli seni becermeyi düşüneceğimi mi kastediyorsun? Çünkü bunu zaten kafamda yapıyordum."

Yüzüm kızardı.

Bana doğru yürürken botları ağır ağır yere düşüyor. "Evet, işler biraz farklı. Aksini düşünmek aptallık olurdu. Yani, artık daha yakın arkadaşız, değil mi?"

"Evet." Beni çıplak gördü ve bana kimsenin yapmadığı şeyleri yaptı.

"Ama bana karşı hissettiğin bu şey, ona karşı hissettiğin gibi bir şey değil, değil mi?"

Kaşlarımı çatıyorum. Henry için hissettiklerim. Göğsümdeki o her şeyi tüketen yanma, ondan nefret etmem gerektiği halde biri ondan bahsettiğinde k a l b i m i n hâlâ teklemesi, fotoğraflarını gördüğümde midemin bulanması.

Hayır, Ronan'a karşı öyle hissetmiyorum. Ronan'a karşı hissettiğim şey garip, yakın bir arkadaşlık, daha fazlası değil. Eğer o

incindim ya da üzüldüm ve yollarımız ayrıldığında onu her gün görmeyi özleyeceğim. Ama aramızda romantik bir gelecek görmüyorum. Öyle bir şey ummuyorum bile.

Sanki aklımı okuyormuş gibi, "Gördün mü? Sadece iyi arkadaşlar. Bazen sevişen." Alnımdaki bir saç telini itiyor. "İyi hissettirdi mi?"

Sadece bir an tereddüt ettim. "Evet."

Eğilip alnıma bir öpücük konduruyor. "Güzel, çünkü bunu bir ara tekrar yapmak isterim."

Sanırım bunu ben de isterdim. Tanrım, kendimi neye bulaştırıyorum böyle? "Lütfen kimseye söyleme."

Yüzünde kasvetli bir bulut titreşiyor. "Beni şimdiye kadar yeterince tanımış olmalısın."

"Haklısın. Haklıyım. Özür dilerim."

"Ama sizi uyarayım, Connor muhtemelen bunu anlayacaktır."

İnledim. "Ne söyleyecek?"

"Ciddi misin?" Ronan kıkırdar. "Bir dahaki sefere katılmak isteyecek." Ronan yüz ifademi görüyor ve gülmeye başlıyor. Sanki daha on dakika önce birlikte çıplak değilmişiz de arkadaşmışız gibi kolunu boynuma doluyor.

"Gitsek iyi olur. Unutma, soran olursa... geç kalmamıza bir sincap neden oldu. Kırmızı bir sincap."

Homurdanıyorum ve arkamdan kapıyı kilitleyerek onu evin dışına kadar takip ediyorum.

Yirmi İkinci Bölüm

Connor, "Bir dakikalığına kenara çekmem gerekiyor," diye anons ediyor. Gerçi bu sadece bir deyim, çünkü burada "kenara çekmek" diye bir şey yok. Kamyonu tek başına yolun ortasında durduruyor.

"Lanet olsun. Tam zamanında yetiştik." Ronan öne doğru eğilip ön camdan gökyüzüne bakıyor. Yağmur çarşaf gibi yağıyor. Bir metre önümüzü bile göremiyorum.

"Odunlar ne olacak? Muşamba dayanır mı?" Kamyonun arkası yeni yarılmış odunlarla doluydu, hızlı bir şekilde temizlik yaparken sarı bir muşambayla örtmek için yarım yamalak bir girişimde bulunduk, bulutlar herkesin beklediğinden daha hızlı bir şekilde içeri giriyordu.

"Umarım öyledir yoksa Darryl kıçımıza tekmeyi basar." Connor düğmelerle oynamaya başlıyor, ısıtıcıyı açıyor ve müziğin sesini yükseltiyor. "Rahatlasak iyi olur. Hava tahmininde 'sağanak' kelimesini kullandılar."

"Bu durumda...." Koltuğun arkasına uzanıp bu sabah sakladığım küçük beyaz kutuyu çıkardım.

ayrıldık. "Autumn dün Homer'a gitti, ben de benim için bir pastaneye uğramasını istedim." Connor'a uzattım. "Mutlu yıllar!"

"Bugün onun doğum günü değil!" Ronan tartışıyor.

"Evet, öyle, seni pislik." Vanilyalı keki çıkarmak için kutuyu açarken gözleri parlıyor.

"Üzgünüm, çok fazla seçenek yoktu."

"Benimki nerede?"

Ronan'a ters ters bakıyorum. "Doğum günün Kasım'a kadar değil."

Şaşkın görünüyor. "Bunu nereden biliyorsun ki?"

"Çünkü cüzdanına baktığımda
dikkat etmiyordunuz, Ronan *Clarence* Lyle."

Connor'ın başı derin bir kahkaha atarak arkaya düşüyor. "Dostum, sanırım seninle dalga geçiyor."

Ronan kızarmış gibi yaparken kıkırdıyorum, ama sinsi bir sırıtma hemen arkasından geliyor.

"Teşekkürler, Abbi. Sen *gerçek* bir arkadaşsın." Connor kolunu boynuma dolayarak beni kucaklıyor. Sadece beni öpüyor. Tam dudaklarımdan. Ve hızlı bir öpücük de değil.

Yanaklarım kızarmış bir halde geri çekiliyorum ve omzumun üzerinden hafifçe paniklemiş bir halde Ronan'a bakıyorum. Bizi dikkatle izliyor, çenesini dirseğiyle kapının pervazına dayamış, bakışları öfkeyle parlıyor. Ama öfkeyle değil. "Benimki nerede?"

"Seninkini Kasım'da alacaksın." Miami'deki evlerine postalamam gerekecek.

"Ya şimdi benimkini istersem?" Kolunu belime dolamak için uzanıyor ve bedenimi geriye doğru kendisine doğru kaydırıyor. "Buraya gel."

Artık keklerden bahsetmiyor. Bu kamyonda ne olacağını düşündüğünden tam olarak emin değilim. Kulübedeki o günden bu yana dört gün geçti. Sözüne sadık kalan Ronan bana farklı davranmadı. Beni daha çok izlediğini hissediyorum ve gizlice gülümsüyoruz. Normalde ona asılan kızlardan hiçbirine ikinci kez baktığını fark etmedim.

Uzanıp saçımdaki lastiği kaydırıyor ve at kuyruğumu serbest bırakıyor. Parmaklarını uzun, kalın saçlarımın arasından geçirerek başımı koltuğa yaslamak için geriye doğru yönlendiriyor.

Ve sonra ağzını benimkinin üzerine yerleştirip öptü. Connor'ın az önce bana verdiğinden çok daha derin ve samimi bir öpücük, dili dudaklarımın dikişine doğru kayıyor.

Göğsünü iterek onu kendimden uzaklaştırıyorum, böylece ona uyarı dolu bakışlar atabiliyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Biliyorum, Abbi." Connor yarısını bitirdiği keki yerken parmaklarındaki kremayı yalıyor. "Senin şimdiye kadar yaşadığı en iyi sikiş olduğunu söyledi."

Ağzım açık kaldı. Connor'ın bilmesinden utanmakla Ronan'ın bunu söylemesinden gurur duymak arasında gidip geliyorum, özellikle de Rachel ya da Katie gibi birine kıyasla henüz ne yaptığımı bilmediğim için.

Still.... "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Seni öpüyorum." Ronan saçlarımı tekrar sıkıca kavrıyor, bu sefer daha da sıkıyor ve başım kucağına yaslanana kadar beni geriye doğru itiyor ve üzerime eğilip parmak eklemlerinin arkasını çenemde yumuşakça, şefkatle gezdiriyor. "Sana söyledim, aldırmıyor." Ve Ronan'ın ağzı yine benimkinin üzerinde, dili içeri kaymak için ağzımı açmaya çalışıyor.

Onun içinde kaybolmamak çok zor, dudakları o kadar dolgun, yumuşak ve becerikli ki. Bu adamla seks yaptığıma ve şu anda onu sadece öptüğüme inanamıyorum.

Connor sesi açtığında kamyonetin kabinini müzik dolduruyor. Ronan elini saçlarımdan çekip parmaklarını saçlarımın arasında dolaştırıyor. Eli sol göğsümü kavradığında ağzına karşı irkiliyorum.

Bu yanlış mı? Connor'ın bunu yaparken onu izlemesine izin vermek? "İyi hissettiriyor mu?" Ronan fısıldıyor, bir şekilde

tam olarak meme ucumun olduğu yerde, sertleşmeye başlayana kadar üzerinde sürtünüyor.

"Evet, ama-"

"Aması yok." Ağzıma karşı gülümsüyor. "Sadece gözlerini kapat ve beni öp."

"Ama Connor-"

"Connor senin için deli oluyor." Bana gözlerini gösterecek kadar uzun süre geri çekiliyor. "Artık zevk almadığın zaman bırakacağım. Söz veriyorum. Sadece söylemen yeterli."

"Tamam" diye fısıldadığımı duyuyorum.

Dudakları tekrar benimkilere düşüyor. Ve sonra eli iş gömleğimin altına ve üstüne doğru kayıyor. İçinde

Saniyeler içinde kopçanın önde olduğunu anlıyor ve bir düğmeye basarak göğüslerimi sütyenimden kurtarıyor. Sırayla iri, nasırlı elleriyle her birini neredeyse fazla kaba bir şekilde ovuyor.

Dudaklarını kendime yaklaştırmak için uzanarak inliyorum, şu anda Connor'a bakmaya cesaret edemiyorum.

Ronan gömleğimi yukarı kaldırıyor ve serin hava tenime değiyor. Kamyonun diğer tarafından gelen yumuşak bir "lanet olsun" sesi duyuyorum. Ronan şimdi göğüslerimi Connor'a açmıştı.

Aman Tanrım. Bu gerçekten oluyor.

"Hâlâ iyi misin?" Ronan ağzıma doğru fısıldıyor.

Hastalıklı, ahlaksız bir şekilde, tüm bunlar olurken benim rahatım için duyduğu endişeden dolayı kalbim kabarıyor. "Evet." Başka bir hastalıklı, ahlaksız şekilde, beni bu şekilde ifşa etmesi kanımı kaynatıyor.

"Güzel." Dudaklarıma gülümsüyor, beni derinden öpmeye devam ediyor ve göğüslerime öylesine sahiplenici bir şekilde dokunuyor ki, ağzının karşısında yumuşak pantolonumun kaçtığını fark ediyorum.

Ve sonra eli aşağı doğru kaymaya başlar.

Parmakları karnım boyunca kayarak iş pantolonuma ulaştığında bir nefes çekiyorum. Düğmenin üzerinde

duruyorlar, başparmağı oynuyor

onunla birlikte. Ağzımdan kurtuluyor -dudaklarım artık tüm ilgiden şişmiş durumda- gözlerimin içine bakacak, bana duyduğu şehveti gösterecek kadar.

Sonra düğmeyi açıyor ve fermuarı indiriyor. Parmakları külotumun altına doğru kayarken nefesimi tutuyorum. Bir parmağını sokuyor ve içime itiyor.

Ronan'ın Connor'ın önünde beni parmaklamasına izin verdiğime inanamıyorum.

Ve ona durmasını söylemiyorum.

Bunun için cehenneme mi

gideceğim?

Ronan yavaş, tekrarlayan bir akışla parmağını içeri ve dışarı itiyor, nefesi ağzıma karşı daha hızlı büyüyor. Giderek daha çok ıslanıyorum, ta ki sesi kamyonun içini doldurana kadar. Döndüğümde külotumu değiştirmem gerekecek.

"Gelmek istiyor musun?" Ronan ağzıma karşı soruyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, çünkü neredeyse geldim bile.

A

Birkaç dakika daha böyle devam ederse iniltilerim bu kamyonu dolduracak. Bu noktada bir seyircimiz olduğunu unutmuştum bile. Connor göğüslerimi ilk gördüğünden beri tek bir kelime bile etmedi.

"Tamam. Ama bunu daha kolay hale getirmeliyiz."

Biz mi?

İkinci bir çift el pantolonumun üst kısmına yerleşiyor ve yavaşça kalçalarımdan aşağıya, kalçalarımdan aşağıya, dizlerime doğru çekiyor. Dizlerimi geçti.

Connor bacaklarımı kamyonun bankına doğru çekiyor ve botlarım kalçasına değene kadar büküyor.

Ronan'ın eli içimden kayarak kalçalarımın ayrılmasına rehberlik ediyor. Sinirlerimi yutmaya çalışıyorum.

"Ona bir bakın. Bunu istiyor. Hem de çok."

Kendimi toparlayarak sonunda bakışlarımı Connor'ın oturduğu yere kaydırıyorum, kapüşonlu gözlerle bedenimi inceliyor, göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyor.

Ronan içime soktuğu parmağını dudaklarıma götürüyor. "Em."

Uyuyorum, ağzımı açıyorum ve parmağını derinlere iterken kendimi onun üzerinde tadıyorum. Parmağını çekip tembelce meme ucumu okşamaya başladığında benden kaçan iniltiye engel olamıyorum.

"Çok güzelsin Abbi," diye mırıldanıyor Connor, koltuğunda kayarak bana bakıyor, elleri yavaşça

Uyluklarımın iç kısımlarını okşuyor, ovalıyor ve onları birbirinden daha da uzaklaştırıyor. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, sanki tepkimi ölçüyor.

Bir yanım ona durmasını, pantolonumu yukarı çekmesini ve bu çılgınlığa bir son vermesini söylemek istiyor. Bu sadece benim vicdanım, omzumdaki "insanlar bilseler ne derlerdi?" meleğim.

Ama vücut beklentiyle uğulduyor.

Connor'ın elleri kalçalarımın tepesine ulaştığında, başparmakları şişmiş dudaklarımın iki yanında durduğunda ve ben ona durmasını söylemediğimde, yüzüne garip bir ifade geliyor. Bunu açıklayamıyorum. Şok, mutluluk ve hayranlık karışımı bir şey.

Connor iki parmağını içime soktu.

"Güzel ve ıslak," diye mırıldanıyor Ronan, arkadaşının beni parmaklamasını kıskançlık ya da sahiplenme belirtisi göstermeden izliyor, odak noktası göğüslerim.

Connor'ın başparmağı klitorisimin üzerine düşüyor ve onu da ovmaya başlıyor. Ronan'ın meme ucumdaki parmaklarıyla birlikte bunun hissi neredeyse çok fazla. Kaslarım spazm geçiriyor.

Connor kıkırdar. "Sakın cüret etme. Henüz değil." Öne doğru eğilip ağzıyla tümseğimi kapatıyor.

Connor klitorisimi emerken ve kan pelvisime doğru akarken Ronan'a bakarak nefes alıyorum ve sonra inliyorum.

Ronan gülümsüyor - "Sana söylemiştim" gülümsemesi- ve sonra beni tekrar öpmek için öne eğiliyor.

Bu çok fazla. Ronan'ın ağzı ağzımda, elleri göğüslerimde, Connor'ın dili bacaklarımın arasında. İnsanı çıldırtmaya yeter.

Otuz saniye sonra, Connor'ın yüzüne doğru eğiliyor, daha önce hiç binmediğim bir dalgaya binerken inliyor ve haykırıyorum, tüm çekingenliğim çözüldü.

Connor doğruluyor, başını bir iniltiyle geriye atıyor, dudakları üzerlerine geldiğim için parlıyor. Pantolonunun fermuarını açtı. Sertleştiğini anlamak için bakmama bile gerek yok. Eminim Ronan da öyledir.

Ronan, "Ona yardım edersen çok sevinir," diye mırıldanıyor ve yumuşak bir sesle, "ama sadece sen istersen," diye ekliyor.

Ayağa kalkıyorum ve Connor'ı uzun bir süre içime çekiyorum, kendini okşuyor, bakışları hala bana kilitlenmiş, gömleğim düşmüş olsa da hala yarı çıplak. Connor'dan

hoşlanıyorum.

Ronan gibi ona da ilgi duyuyorum ve benim için yaptıklarından sonra kesinlikle ona borçlu olduğumu hissediyorum.

Ayrıca, onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum.

Bu yüzden elimi ereksiyonunun etrafına sarmak için öne doğru uzanıyorum, sıcak, pürüzsüz cildin ve avucuma karşı sertliğinin tadını çıkarıyorum.

Bırakıyor ve benim devralmama izin veriyor, pantolonunu aşağı itmek için kalçalarını koltuğundan kaldırıyor, sadece kendini tamamen ortaya çıkaracak ve bana iyi bir görünüm verecek kadar. Ronan'la hemen hemen aynı boyda, sadece daha kalın.

"Abbi...." İnliyor. "Öyle

mi?" Yumuşakça alay

ediyorum.

Önce uzanıp parmak eklemleriyle yanağımı şefkatle sıyırıyor, sonra da elini başımın arkasına doluyor. Başımı yavaşça kucağına doğru çekmeye başlıyor.

Henry'den beri bunu yapmamıştım.

Bu düşünceyi bir kenara iterek dizlerimin üzerine çöktüm ve öne doğru eğilerek dudaklarımı onun ucuna doladım.

Önce aşağı itti, sonra ağzımı Connor'la doldurdu. Kalçalarını yavaşça yukarı doğru itiyor.

Ben Connor'a sakso çekmekle meşgulken, Ronan botlarımla uğraşmaya, onları çözmeye ve ayağımdan çekmeye başladı. Ardından pantolonum ve külotum çıkıyor, üzerimde tişörtten başka bir şey kalmıyor. Connor onu da hızla başımın üzerinden geçiriyor ve çıkarabilmesi için beni bir an ara vermeye zorluyor.

Ve şimdi Ronan ve Connor'la birlikte bakım kamyonunda çırılçıplaktım. Yağmur hâlâ çarşaf gibi yağıyor ama yine de sıcak nefesimizle camı buğulandırdık.

"O kadar mükemmel ki. Gerçek dışı," diye mırıldanıyor Connor hayranlıkla. Arkamda kıyafetlerin hışırtısını duyuyorum - Ronan kemerini ve ardından pantolonunu açıyor - ardından bir paketin kırıştığını.

Ve sonra sırtımda kaydığını, kalçalarımı ayarladığını, sol bacağımı banktan çektiğini hissediyorum, böylece tek dizimin üzerindeyim ve kalçalarım açık. Bu kamyondaki geniş banklar için Tanrı'ya şükürler olsun, yoksa bunu burada yapmamız mümkün olmazdı.

Aletini açıklığıma dayıyor ve Ronan içime girerken çığlık atmak için tam zamanında Connor'dan uzaklaşıyorum. Ronan arkamda bunu yaparken Connor için bunu nasıl yapacağım?

"Yapabilirsin Abbi," diyor Connor sanki aklımı okuyormuş gibi ve başımı tekrar aşağı çekiyor. Bu sefer onun her şeyini içime çekiyorum, diğer ucumdaki şişmiş alete değil ona odaklanmaya çalışıyorum. "Dişlerini biraz çek. Bu hoşuma gidiyor."

İstediğini yapıyorum ve o inliyor.

Ronan'ın beni ittiği ve benim Connor'ı ağzıma aldığım bir ritme giriyoruz, çarpmalardan kaçınmak için aynı yönde hareket ediyoruz. Connor'ın elleri başımı, Ronan'ın elleri kalçalarımı kavrıyor ve nereye odaklanacağımı bilemiyorum çünkü yaptığım şey hakkında çok fazla düşünürsem - iki erkekle - her şey bunaltıcı oluyor ve fiziksel yüksekliğim sona erdiğinde suçluluk duygusuyla delik deşik olacağımdan korkuyorum.

Bu yüzden düşünmeme izin vermiyorum.

Hissetmeme izin verdim. Connor kalçalarını

ağzıma sokmaya başladı.

"Evet, işte böyle. Hepsini içine al. Lanet olsun." Kıkırdıyor

onun inlemeleri. "Öğürmüyorsun, değil mi?"

Sanki bir noktayı kanıtlamak istercesine, onu daha da derine, tamamına alıyorum, onu teşvik ediyorum, kalçaları daha sert ve daha hızlı itiyor, Ronan arkadan itmeye devam ederken parmakları saçlarımdan sıkıca örülüyor.

Connor'ın dudaklarından bir çığlık kopuyor ve sıcak, tuzlu sıvı ağzıma fışkırarak boğazımın arkasına akıyor.

Son damlayı yutar yutmaz Ronan çekilip arkasına yaslanıyor ve kalçalarımdan çekiştirerek beni tekrar üzerine oturtuyor. "Üstüme çık," diyerek dizlerimi kalçalarının üzerine koymama yardım etti. Elini aramıza sokarak kendini açıklığıma doğru hizalıyor. Kalçalarımı iki yandan kavrayarak beni sertçe sikinin üzerine çekiyor.

Daha önce hiç böyle yapmamıştım ama ben onunla senkronize hareket edene kadar kalçaları ve elleriyle beni yönlendiriyor. Connor pantolonunu indirmiş oturuyor, gözleri aşağı yukarı zıplayan göğüslerime yapışmış. Arkadaşını sikmemi izliyor.

Ronan'ın gözleri benimkilere sabitlenmiş, ben ona binerken içimi yakıyor, karnımda bir kez ağırlığın büyüdüğünü hissediyorum

Tekrar. Bir elini göğüslerimin arasına koyarak beni geri itiyor, ta ki gösterge paneline yaslanana kadar, uyluk kaslarım gerildikçe geriliyor.

"Benim için kendine dokunabilir misin?" Connor soruyor. Başımı çevirdiğimde tamamen dikleşmiş sikini okşadığını ve tekrar kalkmaya hazır olduğunu görüyorum.

Bu ikisi benim ölümüm olacak.

Bu noktada bir gram bile öz-bilinç hissetmenin çok ötesindeyim. Uzanıp parmağımı kendi üzerimde gezdiriyorum, kaygan ve acılı ama tekrar coşkuyu hissetmeye hazırım.

"Lanet olsun. Eğer bu kamyonda olmasaydık...." Connor mırıldanıyor, eli kendi üzerinde daha hızlı kayıyor, kavraması daha sıkı.

"Sana yapacağımız şeyler," diye fısıldıyor Ronan pantolonunun arasından, göğsü benimki kadar kabarıyor. Artık boşalması çok uzak değil.

Ne gibi? Daha *önce* yapmadıkları neyi yapabilirler ki?

Ronan beni tekrar kendine doğru çekiyor, güçlü kolları vücuduma dolanıyor, birbirimize sürtünürken yüzünü boynuma gömüyor. "Anlayamıyorsun, değil mi?"

Bunu itiraf etmekten utanıyorum ama "Hayır."

Açıklayacağını sanıyorum ama kolları geriliyor, kalçaları hızlanıyor ve aniden Ronan'ın siki patlarken nabız gibi atmaya başlıyor.

Yanımda Connor da boşalıyor, bu sefer avucunun içine.

Ve sonra, aniden, her şey sessizleşti. Yağmur durdu ve tek duyabildiğim üçümüzün arabada nefes nefese kalışımız, göğsümün Ronan'ınkine çarpması. Ben gelmedim ama garip bir şekilde bununla bir sorunum yok.

"Şu üçümüze bir bakın," diye mırıldanıyor Ronan.

Ben bakıyorum. Hepimize iyice bakıyorum. Ben, çıplak ve kaygan bir ter tabakasıyla kaplanmış, Ronan'ın kucağında gözleri kapalı uzanırken ve Connor, aleti döl dolu elinde.

Gülmeye başladım. "Az önce ne oldu?"

Connor'ın derin feryadı ve hatta Ronan'ın kıkırdaması da bunu takip ediyor. "İkimiz de seniniz, Abbi. Olan bu."

Göğsümün içinde küçük bir heyecan zıplıyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"*Senin olduğumuz* anlamına geliyor." Ronan eğilip meme ucumu okşadı. "Hoşuna gitti mi?"

Evet dersem bende bir sorun mu var?

Tereddüt ediyorum,

sonra başımı sallıyorum.

"Güzel."

Tişörtüme uzanıyorum, artık o an bittiği için kendimi çok açıkta hissediyorum ama Connor tişörtümü yakalayıp elimden çekmeyi başarıyor. Yavaşça gülümsüyor. "Sence bu gece oraya girebilir miyim? Bugün benim doğum günüm."

Kafamın arkasında çığlık atan o küçük ses var. Bunun çok fazla olduğunu, çok ileri gittiğimi söylüyor. Günah işlediğimi.

Onu bir kenara itiyorum, çünkü o küçük ses annemin dar görüşlülüğü ve Rahip Enderbey'in sürekli vaazlarıyla kirlenmiş durumda ve artık aynı inançları paylaştığımızdan pek emin değilim.

"Hey? Ne düşünüyorsun?" Ronan'ın elleri sırtımda geziniyor, parmakları çatlağım boyunca aşağı iniyor ve tekrar dar deliğimi dürtüyor. "İkimize birden ne dersin?"

Ne önerdiğini anladığımda ağzım açık kalıyor.

İkisi de gülmeye başlar.

Şaka yapmadıklarını bilsem bile.

~ ~ ~

"Kahretsin, şu fırtınaya bak! Muhtemelen tekrar kenara çekmeliyiz." Connor kamyonu yavaşlatır ve yukarıdaki mavi gökyüzüne bakar.

"Sürmeye devam et!" Kıkırdayarak koluna vuruyorum.

Sırıtıyor ve tekrar hareket etmesi için kamyona biraz gaz veriyor. Diğer yanımda Ronan başını koltuk başlığına yaslamış, gözleri kapalı, gülümsüyor.

Connor'ın birkaç gün önceki doğum gününden beri aramızdaki her şey garip bir şekilde normal ama daha iyi. O zamandan beri öpüşmedik bile. Çok istekliydiler ama bir şekilde aramızdaki bu yeni "ilişkiyi" sindirmek için zamana ihtiyacım olduğunu görerek zorlamadılar da.

Her geçen gün kendimi d a h a fazla arzularken bulduğum bir ilişki. Bana hissettirdikleri.... Tarif edemiyorum. Bir şekilde doğru hissettiriyor. Seviyorum

onlara bu kadar yakın olmak. Üçümüzün paylaştığı derin fiziksel bağı seviyorum.

Ama olmasını istediğim son şey birilerinin bunu anlaması. İnsanların onlara "siktiğim çocuklar" demesi bir şey, bunun doğru olduğunu bilmeleri tamamen farklı bir şey. İstediğim şey için beni kötü hissettirmeye çalışabilirler.

Ve şu anda hem Connor'ı hem de Ronan'ı istiyorum. Bununla nereye varmak isteyebileceklerini görmek istiyorum.

"Bizim için özel bir yer var mı? Belki bu gece?" Çekingen bir şekilde soruyorum, yola bakıyorum ve iki çift gözün de üzerimde olduğunu hissediyorum.

Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi ve sonra Ronan teklif etti: "Homer'a giden son feribotu yakalayabiliriz. Bir oda kiralayabiliriz."

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Bu iyi olur."

Gözleri yüz hatlarımda geziniyor, gözlerinde heyecan dans ediyor. "*Gerçekten* iyi olurdu."

Connor bir kolunu omzuma atıyor ve beni vücuduna çekerek alnıma bir öpücük konduruyor. "Bütün öğleden sonra azgın bir ereksiyonla çalışacağımın farkında mısın?"

"Ne zaman değilsin?" Mırıldanıyorum ve ikisinin de gülüşünü kazanıyorum.

Kapılardan geçip kamyonu servis yolunun kenarına park ediyoruz. "Darryl öğle yemeği molasına çıkmadan önce onu kontrol etmemizi söyledi." Connor dışarı atladı.

Onun arkasından çıkıyorum. Ronan onun yanından yakından takip ediyor ve üçümüz ana araziye doğru yürüyoruz.

"Buranın hiç bu kadar sıcak olacağını düşünmemiştim." Kızıl saçlarıma ve yanma eğilimime rağmen, bir şekilde oldukça çirkin bir altın rengi çiftçi bronzluğu geliştirdim. Personel plajında yatmak dışında bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. "Neredeyse bikini giyecek kadar sıcak."

"Bu şu anda ihtiyacım olan bir görsel, kırmızı." Ronan uzanıp ensemi avuçluyor, çekilmeden önce birkaç saniye boyunca şefkatle ovuyor.

Bunu yapmalarına bayılıyorum.

Yüzüme vuran güneş ışığını içime çekmek için başımı kaldırıyorum. "Sadece çok güzel olduğunu söylüyorum. İçeride tıkılıp kalmak yerine bütün gün dışarıda çalışabildiğim ve bunun tadını çıkarabildiğim için çok mutluyum."

Bakışlarımı indirdiğimde, kendimi tanıdık çelik mavisi gözlere bakarken buluyorum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Bir servis kamyonuna yaslanmış, güçlü kollarını göğsünde kavuşturmuş, hayattan daha büyük görünen Henry'yi görünce ayaklarım titriyor. Darryl'e odaklanmak için geri dönmeden önce bakışlarımı üç uzun saniye boyunca tutuyor. Konuşuyorlar ve gülüyorlar. Her şey çok sıradan.

Bu arada bayılmama dakikalar kalmış olabilir. Göğsüm gerçekten acıyor, çok hızlı gerildi.

Yanımdaki Ronan'dan yumuşak bir "Siktir" sesi duyuyorum.

Bu durumdan habersiz olan tek kişi Connor, artık yanında olmadığımızı fark edince yavaşlayıp bize dönüp bakıyor. "Geliyor musunuz?"

"Evet." Sonunda mırıldanıyorum, kendimi ilerlemeye zorluyorum, iş botlarım aniden on kat daha ağırlaşıyor. Darryl'in önüne geldiğimizde kalbim hızla çarpıyordu.

Ve Henry.

"Hey, bir yük daha var. Senin için uygunsa moladan sonra istifleriz." Connor'ın dünyamın yıkılmakta olduğundan kesinlikle haberi yok.

Ben de çok iyi gidiyordum. Tüm duygularımı -iyi ve kötü, çoğunlukla kötü- küçük bir kutuya bölmüş ve zihnimin girintilerine tıkıştırmıştım. Hayatın tadını çıkararak yoluma devam etmeye başlamıştım. Diğer erkeklerin tadını çıkarmaya.

Ve bunların hiçbiri artık önemli değil.

"Evet, devam et," diye mırıldanıyor Darryl, aynı derecede bilgisiz.

Connor başıyla onayladıktan sonra dikkatini Henry'ye çevirir ve daha saygılı bir tavır takınır. "Sizi tekrar buralarda görmek güzel Bay Wolf."

Henry kamyondan indi ve elini uzattı. "Connor, değil mi?"

Connor'ın yüzünde hafif bir kaş çatma ifadesi belirir. "Evet, doğru." Ne düşündüğünü biliyorum: Bay Wolf adımı nereden biliyor? Ama şaşırmadım. Henry oda arkadaşlarımın hepsinin adını biliyordu.

"Ve Ronan." Ronan'a elini uzatırken Henry'nin çenesi gerilir.

Sonunda, gözleri tekrar üzerime yerleşti.

Ve acımın ağırlığını sanki yeni olmuş gibi hissediyorum. Bunca zaman... olan her şey

Ronan, Connor ve benim aramda... hiçbirinin önemi yok. Kalbim bunu reddedip yoluna devam edemedi.

Kalbim aptal.

O kötü biri, kendime hatırlatıyorum. Farklı olmasını dileyebilirim ama asla olmayacak.

"Bayan Mitchell."

Sesimi temizliyorum. "Bay Wolf."

"Açık hava ekibi sana nasıl davranıyor? İstediğin her şey var mı?"

"Her şey harikaydı. Herkes bana iyi davranıyor."

"Eminim öyledir." Ses tonunda keskin bir tını var, iki yanıma şimşek hızında bakışları da buna eşlik ediyor. Darryl'e, "Kamyonu dörde kadar geri getireceğim" diye söz verdi.

Darryl homurdanıyor. "Bu senin kamyonetin. İstediğin kadar sende kalsın. Yardıma ihtiyacın var mı? Bu adamları gönderebilirim."

Henry tekerleğe dayandığını fark etmediğim bir baltayı kamyonun arkasına doğru kaldırıyor. "Belki. Nasıl hissedeceğimi göreceğim."

"Doğru. İstiyorsan telsizle haber ver."

Kamyona tırmanırken, sade siyah uzun kollu bir gömlek ve kargo pantolonu giymiş haline bakmaktan

kendimi alamıyorum. Her nasılsa daha önce olduğundan daha iyi görünüyor.

Henry döndü. Kim bilir ne kadar süre için. Ve bu hiçbir şeyi değiştirmez. Yaptığı şeyi değiştirmez.

Ama Henry geri döndü.

"Abbi!" Connor'ın sesi dikkatimi tekrar topluyor. "Nereye gittin?"

Ronan'ın bakışlarını üzerimde hissediyorum. Gözleriyle buluştuğumda sadece başını sallıyor, yüz hatlarını hüzünlü bir farkındalık kaplıyor. "Onu kaybettik."

~ ~ ~

Etrafımda sesler vızıldıyor ama onları kolayca duymazdan geliyorum.

Çünkü Henry burada ve her şey değişti.

İyi ya da kötü, ne kadar istesem de onu düşünmeden edemiyorum.

Alnıma gelen bir mısır tanesi dikkatimi geri çekiyor. Kafamı kaldırdığımda Connor'ın birasını yudumlarken beni dikkatle izlediğini görüyorum.

İç çektim. "Evet?"

"İyi misin?"

Başımı salladım.

Hafifçe eğiliyor. "Bu şey yüzünden değil... *biliyorsun*." Kaşlarını çatıyor. "Pişmanlık yok, değil mi?"

Connor her şeye rağmen, sınırlarımın çok zorlandığından endişe edecek kadar iyi biri. Bunun gerçekte neyle ilgili olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı için kötü hissediyorum. Ona söyleyebilseydim, söylerdim. Ama bunun yerine ona zayıf bir gülümseme sunuyorum. "Pişman değilim. Yemin ederim." Onunla ve Ronan'la yaptıklarımdan değil.

Henry ile ilgili pişmanlıklar mı? Bu tamamen farklı bir soru ve cevaplayamayacağım bir soru. Onunla tanışmasaydım, ona aşık olmasaydım, ona kendimi vermeseydim, hâlâ Jed'in hasretini çeken bir aptal olur muydum?

Bunu bir hayat dersi olarak kabul et. Acımasızca acı veren bir ders. Ronan bir elini sırtımda gezdiriyor. "O iyi olacak.

Değil mi, kırmızı?"

"Sen kapa çeneni. Sana hâlâ kızgınım. Son feribotu kaçırmamız senin suçun," diye homurdanan Connor ağzına bir lokma köfte tıkıştırıyor.

Ronan'a takdirle başımı salladım. Suçu üstlendi, gizemli bir şekilde ortadan kayboldu, ancak John rıhtımdan ayrılırken yeniden ortaya çıktı. Homer'da bir otelde geçireceğimiz bir gecenin aramızda olmayacağını

biliyordu.

O da aramızda bir daha hiçbir şey olmayacağını biliyor.

Yapamıyorum işte.

"Hey, dostum." Mark, Connor'ın yanına yerleşmeden önce omzuna bir el atıyor, Corbin de diğer tarafa. Loca bu gece çok kalabalık, insanlar sürekli masamıza katılıyor.

Corbin, "Bir boz ayının ağırlığı bin beş yüz kiloya kadar çıkabilir," diyor. Belli ki konuşmanın ortasındalar. Ya da tartışmanın ortasında.

"Bu herhangi bir boz ayı değil. Bu bir Kodiak." Mark arkadaşına başını sallar. "Dostum, Alaska'dayken hiç mi bir şey öğrenmedin?"

"Ben ne zaman bir şeyler öğreneceğim? Sürekli çalışıyorum!"

"Evet, 'çalışmak'," diye şaka yapıyor Mark, eliyle bir mastürbasyon hareketi yaparak.

Corbin ve Mark'ın sırf tartışmak için gökyüzünün mavi ve çimlerin yeşil olduğunu tartışan tipler olduğu hissine kapılıyorum.

"Ee, röntgencilik dünyasında yeni ne var ki?" Ronan hamburgerinden aldığı lokmalar arasında soruyor.

"Son zamanlarda çok sıkıcı oldu," diye mırıldanıyor Corbin. "Çok fazla saygın konuk var. Ama Wolf geri döndü, belki bu durum değişir."

"Onu kameraya yakalamamıza izin vermeyecek kadar zeki, aptal herif." Mark arkadaşına başını sallar ama Corbin karşı argümanını çoktan hazırlamıştır.

"Size ateşli dergi yazarını hatırlatmama gerek var mı?"

Çatalımı onlara fırlatmaya hazırım. Şu anda bunu tekrar duymaya ihtiyacım yok.

Mark avucuyla masaya vurur. "Sana söyledim, ona Wolf vurmadı!"

"Onunla ve o ateşli sarışınla birlikte kulübeye girdiğini kendi gözlerimle *gördüm*!" Corbin iki elini göğsünün önünde birleştirip uzatarak "ateşli" kelimesinin altını çiziyor. "Wolf gibi bir adam böyle iki kadınla bir kulübeye giriyor ve lanet olsun ki sevişmiyorlar. Muhtemelen 'soyunun' demiştir ve onlar da 'evet, Bay Wolf!' demişlerdir. Adam benim kahramanım."

Mark başını sallar. "Öyle bir şey olmadı."

"Aslında öyleydi."

"Hayır, değildi."

"Siktir! Kapa çeneni!" Ronan bağırıyor, yüzünü kızgınlık kaplıyor. "Siz ikinizin sevişmeye ihtiyacı var."

Mark, Ronan'a gözlerini devirir. "Peki, Corbin. Orada ne kadar kaldı?"

Corbin omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Ara verdim."

"Sana şunu söyleyebilirim ki

oldu."

"Sen orada değildin!"

"Hayır, ama Andy öyleydi. Değil mi Andy?" Mark çatalını Andy'nin az önce oturduğu masanın ucuna doğru uzatır.

Kafalar ona doğru dönmüş,

bekliyorlar. "Neredeydim?"

"O gazeteci. Wolf'un onu vurduğu gece."

Kaşlarımın çatılmasına engel olamıyorum. *Ne?*

"Kahretsin, beni otobüsün altına atsana Mark." Andy başını sallıyor ama gülümsemesini saklamakta zorlanıyor.

"Bekle. Wolf ve o iki ateşli piliçle birlikte miydin?" Corbin'in sesinde en ufak bir kıskançlık belirtisi yok.

"Evet, *oradaydı.*" Mark kaşlarını sallar. Andy oda arkadaşının kafasına bir mısır tanesi fırlatır, burnundan yakaladı.

Ancak bu durum Corbin'i çökmekte olan ayrıntılara duyduğu ihtiyaçtan uzaklaştırmıyor. "Saçmalık. *Oradaki* gibi mi? Ne oldu?"

Andy kolasından bir yudum alıyor -sanırım bu gece çalıştığı için; yoksa o da ekip kadar içiyor. "Lanet olsun Mark. Eğer bunun için kovulursam...." Andy başını sallar ama sonra bir iç çeker. "Geldiklerini duydum ve bir şeye ihtiyaçları olup olmadığına bakmaya gittim. İki piliç soyunmuşlardı ve oturma odasında *hiçbir şey giymeden* durmuş Wolf'u bekliyorlardı. Ama o onları geri çevirdi."

"Ne? Hayır. O asla kıçını geri çevirmez."

"Nereden biliyorsun lan?" Mark mırıldandı.

"Çünkü her gece mastürbasyon yaptığı bir Kurt tapınağı var," diye şaka yapan Connor, benim dışımda herkesin kahkaha atmasını sağladı.

Çünkü bu hikayenin devamını duymaya çok ihtiyacım var.

Andy omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Bir kadınla ilişkisi olduğu ve işleri berbat etmek istemediği gibi bir bahane uydurdu."

"Bu adam kendini adamıyor. İstediği kadar kıça sahip olabilecekken olmaz."

"Yediğin kaba sıçma." Connor parmağındaki mayonezi yalıyor. "Büyük bir dergiden. Akıllı adam. Sanırım bu yüzden patron o."

"Evet, ne kadar zeki olduğundan emin değildim. *Kızgındı*. Onu başından savarak durumu kurtarmaya çalıştı, umurunda olmadığını çünkü bir gece önce kardeşiyle daha iyi seviştiğini ve otelini mahvedeceğini söyledi. Ve Wolf... kahretsin." Andy'nin gözleri büyüdü. "Ona izin verdi mi? Ona, makalesinde haksız davrandığını ima bile ederse, patronunun buradayken neler yaptığını öğrenmesini sağlayacağını söyledi."

"Lanet olsun. Herifin kocaman taşakları var. ona." Corbin resmen Henry'ye aşık oldu. "Kapat şu kaltağı. Ezdim onu."

Mark kıkırdar. "Ben öyle demezdim." Andy'ye yan gözle bakışı bana hikâyenin devamının olduğunu söylüyor.

Andy başını sallar. "Beni oraya çağırdı ve arkadaşıyla birbirlerine kokain çekmelerini izletti."

"Peki sonra?"

Uzun bir duraklama olur. Ve sonra Andy kocaman sırıtıyor. "Sonra sikimi kırdılar. İki gün boyunca kaldıramadım. Hayatımın en güzel gecesiydi."

Hepsi gülüyor ve alay ediyor. Ronan'ın gözlerini üzerimde hissediyorum ama kan kulaklarımdan bir yük treni gibi geçerken bakışlarımı tabağımdan ayırmıyorum. Eğer Andy'nin söyledikleri doğruysa -ki öyle olduğunu hissediyorum- o zaman bu....

Henry bana yalan söyledi. Beni Roshana ve diğer kadınla yattığına inandırdı.

Daha önce hasta hissettiğimi sanıyordum ama midemdeki bu çalkantı, içimde dönüp duran bu suçluluk duygusu yemeğimi kaybetmeme neden olacak.

Gözlerim yanmaya başlıyor ve kimsenin öğrenmesini istemediğim için gözyaşlarımı öfkeyle kırpıştırıyorum.

Bilmek istiyorum. Henry'nin gözlerinin içine bakmalı ve gerçeği ondan öğrenmeliyim.

Ronan, benimle çok uyumlu ve hikayenin diğer parçasını anlamış bir şekilde, eğilip fısıldıyor, "Git. Ben senin için temizlerim."

Zar zor başımı sallayıp teşekkür ederek sandalyemden kayıyorum.

Birinci Kabin'e kadar koşmamak için kendimi zor tutuyorum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Kabin 1'in ziline basarken ellerim titriyor.

Evde olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Eğer yalnızsa.

Lütfen yalnız kal.

Kapı açılır ve yeni duş almış bir Henry orada durur.

"Bana yalan söyledin." Zar zor bir fısıltı.

Hiçbir şey söylemiyor, içeri girmeme izin vermek için geri adım atıyor. Titrek bir nefesle kolonyasını içime çekerek içeri giriyorum. Onun öldüğünü öğrendiğim günden beri buraya hiç gelmemiştim. Tamamen aynı görünüyor.

Beni yatırdığı masa hâlâ orada, üzerinde dizüstü bilgisayarı var.

Bileklerimi bağladığı yemek masasında şimdi oda servisinden gelen yemekler duruyor.

Henry yanımdan geçip gidiyor, görünüşe göre umursamıyor. "Miles!"

Etrafta gördüğüm genç, kahverengi saçlı bir adam servis giriş kapısından kafasını uzatıyor. "Evet,

Bay Wolf?"

"Bugünlük bu kadar yeter. Lütfen yarın sabah 8:00'de gelin."

"Evet, efendim." Ortadan kayboldu. Bir dakika sonra kapının kapandığını duyuyorum. Ön kapının yanındaki küçük pencereden dışarı baktığımda onu kapalı patika boyunca ilerlerken görüyorum.

"Kulak misafiri olacak biri değil, eğer endişelendiğin buysa." Henry'nin dudağında küçük bir gülümseme beliriyor ama onun dışında bana hiçbir şey göstermiyor.

Buna nasıl doğru bir şekilde yaklaşacağımı bile bilemiyorum, o yüzden zahmet etmiyorum. Sadece ağzımdan kaçırdım, "Bana yalan söyledin. Bana onunla yattığını söyledin ama yatmadın." Sonunda sesim kesildi.

Gözleri üzerimde geziniyor. "Duymak istediğin bu değil miydi?"

"Ne? Neden senin başka biriyle yattığını düşünmek isteyeyim ki? Bana gerçeği söylemeliydin!"

Duraklıyor, parmakları bir bardağın üzerinde. Görünüşe göre su. Viski sürahisine dokunulmamış. "Sana söylediğim tek şey gerçekti, Abbi. Sana her şeyin düzeleceğini söylemiştim.

birkaç günlüğüne farklı. Sana kıskançlık için zamanım olmadığını söyledim. Cuma gecesi kimseyi becermediğimi söyledim. Kardeşimin bir yalancı ve manipülatör olduğunu söyledim. Bana inanman için sana yalvarmayacağımı söyledim." Listeyi hiç duraksamadan sıralıyor, sanki hepsini bir kağıda yazmış gibi, öfkesi kelimelerinden sızıyor. Ama sonra duraksıyor. "Sana güvendiğimi söylemiştim. Bunların hepsi gerçekti. Senin görmezden gelmeyi ya da farklı yorumlamayı seçtiğin gerçekler."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Bana bütün bunları anlatmıştı. "O gece olanlar hakkında bana gerçeği anlatmalıydın."

"Neden?"

"Çünkü o zaman senden bu kadar nefret etmezdim."

Bana bir adım daha yaklaştı. "Bunun sana gerçeği söylemekten daha az acı vereceğini düşündüm. Sen Michael'ın altında yatıp seni becermesine izin verirken, ben kamaramda tek başıma oturmuş, bencilce davranıp seni bir Wolf çalışanı olarak kovup kovmamam gerektiğini düşünüyordum."

Sözleri mideme bir tekme gibi indi.

Sonunda tıkladı.

Henry beni aldatmadı. Teknik

olarak, ben *onu aldattım*.

Gözyaşlarım artık özgürce dökülüyor. Onları tutmaya zahmet etmiyorum.

Hepsi benim hatam. Berbat ettim. Aramızdaki her şeyi berbat ettim.

"Seni incitmek mi *istedim*?" Henry bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzülüşünü izliyor, ama onu yakalamak ya da silmek için uzanmıyor. "Evet, istedim. Çünkü kızgındım. Sana kızgındım. Kendime. Sana sarılan ilk adamla yatacağını bilseydim, belki olayları daha farklı ele alırdım." Çenesi gerildi. "Milyon yıl geçse de gidip böyle bir şey yapacağını düşünmezdim. Beni şaşırttın Abbi, hem de iyi anlamda değil. Bunu yapabileceğini düşünmemiştim."

Gözlerimden yaşlar dökülüyor. "Onlarla gittiğini gördüm. Düşündüm ki-"

"Sana yapmayacağımı *söyledim,* Abbi. Ama bu senin için yeterli değildi." Kontrol altına alıp beni sakinleştirmeden önce gözlerinde kısa bir duygu dalgası parlıyor. "Ve sonra beni tehdit etmeye çalıştın, yapacağını hiç düşünmediğim başka bir şey.

yap. Ben de yaptım ve asla geri alamayacağım bazı şeyler söyledim." İç çekiyor. "Ve artık geri dönüşü yok. Bunu düzeltmek mümkün değil."

Bir elimle ağzımı kapatarak çığlıklarımı bastırmaya çalışıyorum, sözleri kalkan olarak kullandığım öfke ve suçlamayı sıyırıp atıyor, beni korumasız ve ham bırakıyor.

Bir mucize istedim, Henry'nin o kadar da kötü olmadığına inanmak için bir sebep. Bana bunu verdi ve bunun bir önemi yok. Henry ile işleri berbat ettim. Tanrım, *çok* kötü batırdım.

"Çok özür dilerim," diye hıçkırıklarımın arasından çıkmayı başarıyorum ve kapıdan fırlıyorum.

~ ~ ~

Fısıltılar mahremiyet perdemi çevreliyor. Sorularını, endişelerini duyuyorum ama yüzüm duvara dönük bir şekilde kıvrılıp kalıyorum ve kimse beni rahatsız etmiyor. Tillie'ye bağırıp kendi işine bakmasını ve dedikodu aramayı bırakmasını söyledikten sonra değil.

Bu Henry'nin beni aldattığını düşünmekten milyon kat daha fazla acı veriyor.

Onu aldattım.

Yani, teknik olarak "resmi" olarak özel bir ürün değildik.

Ama ona inanmam ve gidip başka bir adamla yatmamam için bana güvendi ve ben de tam olarak bunu yaptım. Her şeyi berbat ettim. Bu acıya ben sebep oldum. Daha aylar önce başka bir kızla yattığı için Jed tarafından ezilen ben.

Aklım bana bunun Jed'in bana yaptığı gibi bir şey olmadığını söylüyor, çünkü Jed ve ben evleniyorduk. Jed ve ben anılarla, vaatlerle, planlarla dolu bir çocukluğu paylaştık. Zaten bir hayatımız vardı. Birbirimize özel ve bağlı *olduğumuza* hiç şüphe yoktu.

Ve yine de, özüme kadar - ve vücudumun her lifi -Gözlerine ilk baktığım andan itibaren Henry'nin bana sahip olduğunu biliyordum, başım alkolden, kalbim ihanetten dönüyordu.

Ne yaptım ben?

Kapı çalınır ve bir dakika sonra öfkeli sesler duyulur.

"Bu senin yüzünden mi?" Katie

tıslıyor. Bir adam iç geçirir. "Evet."

Ronan'ın sesini hemen tanıdım.

"Sen *tam* bir pisliksin!" Tenin tene çarpma sesi kabinin içinde sekiyor. "Daha iyi yap."

Perde kayıyor ve bir an sonra Ronan yanıma uzanmak için bana doğru sürünürken ağırlık yatağıma çarpıyor. Katie'nin elinin yanağına temas ettiği yerdeki kırmızı izi görebiliyorum. Acımış olmalı ama belli etmiyor, kolunu başımın altına sıkıştırıp beni kendine doğru çekiyor. Ağzıma yumuşak bir öpücük kondurmak için eğiliyor.

Geri çekiliyorum. "Yapma, Ronan. Ben-"

"Kapa çeneni." Yüzümdeki saçları fırçalıyor. "Buraya bunun için gelmedim. Ben Aspen değilim."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. O gece kadar pişman olduğum bir şey olduğunu sanmıyorum.

Ronan'ın kolları etrafımda sıkılaşıyor, yüzümü göğsüne çekiyor, sabununun kokusu rahatlatıyor.

"Suçu onlarla birlikte üstlendin," diye fısıldıyorum, parmak uçlarım yanağında geziniyor.

Omuz silkiyor. "Eminim bunu bir yerlerde çoktan hak etmişimdir. Şimdi istediğin kadar ağla kızıl. Bu gece hiçbir yere gitmiyorum."

Ve hıçkırıklarımı tişörtüne bastırarak pamuklu kumaşı ıslatıyorum.

Henry ve asla düzeltilemeyecek şeyler için ağlıyorum.

Yirmi Beşinci Bölüm

Biri beni sarsarak uyandırıyor.

"Evet. Ben deniyorum.... Abbi?" Ronan'ın uykulu sesi kulağımı dolduruyor. Hâlâ onun göğsüne gömülmüş durumdayım, tıpkı uykuya daldığım zamanki gibi. Hareket etmek istemiyorum, hatta şiş ve kırmızı olduğundan emin olduğum gözlerimi bile açmak istemiyorum.

"Abbi, bunu almalısın."

Sonunda sesindeki aciliyet dikkatimi çekti. Telefonumu elinde tuttuğunu görmek için yüzümü ondan sıyırıyorum.

"Titreyip duruyordu, ben de sonunda cevap verdim. Önemli görünüyordu."

Hay aksi. "Kim o?" Eğer bu annemse, bunun sonunu asla duyamayacağım.

"Jed adında bir adam."

Jed mi? Kaşlarımı çatıyorum. İşimizin bittiğini söylediğim geceden beri onunla konuşmamıştım. Telefonu elime alıyorum, Jed'in sabah burayı aramış olması ve bir adamın cevap vermesi moralimi biraz olsun düzeltiyor. "Alo?"

"Abigail, sabahtan beri sana ulaşmaya çalışıyorum. Baban bir kaza geçirdi."

Hemen ayağa fırladım. "*Kaza da* ne demek?" "Traktörü yuvarlandı."

"Ne?" Onu duydum ama inanmadım. Babam on yaşından beri tarlalarda traktör sürüyor.

"Arazinin arka tarafındaki yamaçta. Annen hastaneye giderken bizim evi aradı ve sana ulaşmamı istedi."

"Peki, ne kadar kötü?"

Uzun bir duraklama oldu. "Bu kötü, Abbi. Onu bilirsin, kemerini bağlama zahmetine girmez. Fırlatılmış ve sonra da üzerine yuvarlanmış. Kesinlikle kemikleri kırılmış, muhtemelen iç kanaması var. I.... İyi görünmüyor. Bak, eve gelmen gerek. Yaşayıp yaşamayacağını bilmiyoruz."

Garip bir şok dalgası üzerime çöküyor ve beni tuhaf bir sükunete sürüklüyor. "Evet. Tabii ki. Ben sadece.... Ne kadar süreceğini bilmiyorum. Sadece anneme geleceğimi söyle. Ve bir şey duyar duymaz beni ara."

"Kesinlikle."

"Teşekkürler, Jed."

"Tabii ki. O benim için bir baba gibidir."

Telefonu kapattım, kanım kulaklarıma hücum ediyordu. "Babam traktörünü devirdi. Çok kötü yaralanmış. Kurtulabileceğini sanmıyorlar." Bunu ben mi söylüyorum? Kulağa doğru gelmiyor. "Eve gitmem gerek." Ronan'a kaşlarımı çatıyorum. "Eve nasıl gideceğim?" Alaska'dayım!

Saatini kontrol eder. "John yarım saat içinde ikmal feribotuyla yola çıkıyor. Atla ona."

"Doğru." Küçük ranzamın bölmesine, annemle babamın gençlik fotoğraflarının bulunduğu rafa bakıyorum. Sanırım toplanmalıyım. Ne kadar kalacağımı bilmiyorum. "Darryl'i arayayım mı?" Ya da Belinda'yı? Ekibe taşındığım günden beri onunla konuşmadım.

"Darryl için endişelenme. Ben ona

söylerim." "Tamam o zaman. Sanırım...

Toplanıyorum." Ve Alaska'dan

ayrılıyorum.

~ ~ ~

"Havayolu şirketine bunun acil bir durum olduğunu söyleyin, belki sizin için bir şeyler ayarlayabilirler," diyor John, çarkı kolaylıkla döndürerek. Vardığım küçük feribot

uzun zaman önce Homer'a doğru ilerlerken suları çalkalıyor. "Muhtemelen ucuz olmayacaktır ama acil durumlar hiçbir zaman ucuz değildir, değil mi?"

"Hayır. Sanırım değil." Otele, sabahın erken saatlerinde yürüyüşe çıkan ya da koyda huzurlu bir kano turuna hazırlanan, günleri umut dolu misafirlere bakıyorum.

Şu anki gerçekliğimi kavramaya bile fırsatım olmadı. Spor çantamı çılgınca bir telaşla doldurdum ve etrafta sadece Rachel ve Lorraine'e hızlıca veda ettim. Ronan beni iskeleye kadar geçirdi ve sert bir şekilde kucaklayarak yanımdan ayrıldı. Connor'a benim için veda edeceğine söz verdi.

Ama şimdi boş boş durup iyi ya da kötü her ne olacaksa olmasını beklemekten başka bir şey yapamıyorum.

Sahilden uzaklaştıkça, uçurumun tepesine tünemiş ve sulara bakan Penthouse Cabin One artık görülebiliyor. Sürüklenirken onu izlemekten kendimi alamıyorum, Henry'ye veda etmeli miydim diye düşünüyorum. Tekrar özür dilemeli miydim? Eğer bu bugünü daha az korkunç yapsaydı.

Ön verandadaki hareket dikkatimi çekiyor. Mavi gökyüzüne ve sabah güneşine karşı gözlerimi kısarak

parmaklıklara yaslanmış, elinde kahve olan uzun boylu kişiye odaklanıyorum.

Kalbim tekliyor.

Bu o.

Beni görüyor mu? Saçımdaki kızıl eskisi kadar canlı değil.

Umursuyor mu ki? El

sallayayım mı?

Eğer yaparsam ve o cevap vermezse....

Günaha girmemek ve potansiyel hayal kırıklığını önlemek için korkulukları sıkıca kavrıyorum, göğsümdeki boş ağrı büyüyor.

~ ~ ~

"Bayan Mitchell?"

Adımın söylendiğini duydum. Yaşlı bir beyefendi ayakta durmuş, John'un feribota yanaşmasını izliyor. Pantolon ve golf gömleği giymiş, buralı olduğunu tahmin etsem de, sandıkları ve malzemeleri teknelerine yüklemekle meşgul balıkçıların yanında tamamen yersiz görünüyor, sakalları tıraşsız, kıyafetleri gelişigüzel atılmış.

"Evet?" Anında temkinli davranıyorum. Ama John burada, kendime hatırlatıyorum. Bana bir şey olmasına izin vermezdi.

"Benim adım Sam. Wolf Cove'dan Belinda sizi havaalanına götürmemi istedi." Feribotun kapısını açtı ve

avucunu kaldırarak elini uzatır. "Al bakalım. Çantanı alayım."

"Teşekkürler." Ona uzattım. Havaalanı limandan arabayla on dakikadan fazla uzakta olamaz ama... tamam. Çok nazikti.

"İyi olacak mısın, Abbi?" John kaşlarını çattı. "Biraz yeşil görünüyorsun."

"Taşıt tutması ilacımı aç karnına aldım."

"Pekâlâ. En kısa zamanda eve dönmen için sana bol şans dilerim. Baban için dua edeceğim."

Yaşlı adama gülümsüyorum. Onu muhtemelen bir daha hiç göremeyeceğim aklıma geliyor. "Teşekkür ederim, John. Alaska'nın tadını çıkar."

"Oh, merak etme." Kıkırdıyor, gri-mavi gözleri uzaktaki sıradağların üzerinde geziniyor. "Her zaman yaparım. Her sabah ve her gece."

Bununla birlikte, Sam'i rıhtım boyunca takip ediyorum.

~ ~ ~

"Bu sapak değil mi?" Basit araba yolunu ve üzerinde Homer Havaalanı yazan rustik dikdörtgen tabelayı gösteriyorum.

"Oh, evet. Ama oraya gitmiyoruz. Sizi Homer'ın yaklaşık yirmi mil kuzey doğusundaki uçak pistine götürmemi istediler."

Dikiz aynasından Sam'in gözlerini üzerimde yakalıyorum. Şaşkınlığımı görmüş olmalı. "Ailenle ilgili acil bir durum falan mı var?"

"Evet." Gerçekten açıklamak istemiyorum, bu yüzden yeni bir arama ya da mesaj olmadığını bildiğim halde telefonumu kontrol ediyorum. Otelden ayrıldığımdan beri telefonum avuçlarımın arasında duruyor, endişeyle bir haber bekliyorum.

"Muhtemelen bu sabah ticari bir uçuş bulma şansınız pek olmayacaktı. Belki Anchorage'a, ama orada da bir süre beklersin. Sonra nereye gideceğini Tanrı bilir. Bu adam sizi gitmeniz gereken yere çabucak ulaştıracaktır."

Geleceğimde altı kişilik küçük bir uçak ve bir kusmuk torbası hayal ediyorum, ama beni eve götürecekse, o zaman kabul ederim.

Umarım yeterince çabuk olur.

~ ~ ~

"İşte gidiyoruz." Sam çitlerin yanından, solumuzdaki helikopter pistinin yanından geçip beyaz bir hangara doğru ilerliyor.

Üzerindeki büyük siyah yazıyı okuduğumda ağzım açık kaldı.

Wolf Özel Uçak Pisti.

"Walter Wolf otel zincirini kurduğunda ailesi bu havaalanını inşa etti. Fırsat buldukça kulübeye gelmeyi severdi. Jetini uçururdu. Bu yüzden pist uzun." Sam'in eli sağımızda, şık görünümlü bir uçağın pistte oturmuş beklediği kaldırıma doğru uzanıyor. "Bay Wolf'un Homer'da olması iyi bir şey, yoksa o helikopterle Anchorage'a gidip bir bağlantı arıyor olurdun."

Sonunda kafama dank etti. Bu Belinda'nın işi değildi.

Hepsi Henry'nin işi.

Duymuş olmalı. Sanırım bu, en azından yaptığım şey için benden nefret etmediği anlamına geliyor.

Zaten boğazımın içinde duran o dikenli top şişiyor.

"Siz personel misiniz?"

Sesime güvenmeyerek başımı sallıyorum.

Daha çok kendi kendine başını sallıyor. "O zaman çalışanlarına iyi davranıyor olmalılar, çünkü bunun ne olduğunu hayal bile edemiyorum.

uçuş onları

çalıştıracak." Ben

de yapamam.

Arabayı park etti. Kapıyı açmak için gelmesini beklemeye zahmet etmedim.

Bir adam spor çantamı almak için uçağın yanında bekliyor ve sanki acelemiz olduğunu biliyormuş gibi hızla açık kargo kapısına doğru ilerliyor. Vahim duruma rağmen, bu gerçeküstü manzarayı seyretmek için bir an duraklıyorum.

Bu gerçekten oluyor mu?

"Bayan Mitchell. Sizinle tanışmak bir zevkti. Size en iyi dileklerimi sunuyorum," dedi Sam.

Başımı sallayarak teşekkür ettikten sonra özel jete giden dar merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Üniformalı bir adam merdivenlerin başında bekliyor. "Günaydın, Bayan Mitchell. Ben yardımcı kaptan Jack Rodan. On beş dakika içinde kalkmış oluruz." Uçağın arka tarafını işaret ediyor. "İstediğiniz koltuğa oturabilirsiniz."

"Teşekkür ederim."

Krem rengi deri iç mekanı incelemem için beni yalnız bırakıyor.

Seçilebilecek altı koltuk var, bana en yakın iki koltuk

uçağın arkasına bakıyor ve bu tarafa bakan dört tane daha var, her biri geniş ve rahat görünüyor.

Telefonumda Henry'nin numarasını bulurken biraz mahremiyet sağlamak için arkaya doğru ilerliyorum. Bir anlık tereddütle aramaya başladım.

Henry'nin kaydedilmiş sesi kulağımı doldurduğunda içimi hayal kırıklığı kaplıyor.

"Merhaba. Pistinizdeyim. Sanırım olanları duymuşsunuzdur." Onu Belinda mı aradı? Yoksa beni feribotta görüp sordu mu? Pek de önemli değil. "Teşekkür ederim. Ne kadar kötü olduğunu bilmiyorum ama... bu çok fazla ve ben sadece teşekkür etmek istedim. Buna gerek yoktu. Ama teşekkür ederim." Çok fazla bir şey söylemeden telefonu kapatıyorum ve uzaktaki sıradağlara odaklanmak için sandalyeye yerleşiyorum.

Bu onu bir daha son görüşüm olabilir.

Geri dönecek miyim? Eve dönüş için uçak parası ödemek zorunda olmadığıma göre, muhtemelen bunu karşılayabilirim. Eğer babam mucizevi bir şekilde iyi olursa, ki büyük ihtimalle olmayacak, çünkü üzerine traktör devrildi.

Lütfen Tanrım. Lütfen bunu atlatmasına izin ver.

Motorlar çalışmaya başladığında kulağıma yüksek bir uğultu doluyor ve içimi bir heyecan kaplıyor. Bu benim bir uçağa sadece ikinci binişim ve bu seferki öncekinden çok daha küçük. Bu özel şeyler ne kadar güvenli ki?

Jack Rodan tekrar merdivenlerin yanındaki düğmelere basarken sabırla oturuyorum, çünkü başka bir şey olamam. Sanırım böyle küçük bir uçuşta uçuş görevlisine gerek yok.

Beş dakika geçti.

On dakika.

On beş.

Sonra yirmi, ve ben huzursuz olmaya başlıyorum.

"Yeterince uzun sürdü!" Jack birine bağırıyor. Bir an sonra geri çekiliyor.

Ve Henry gemiye adım atar.

Yirmi Altıncı Bölüm

Henry rüzgârda savrulan saçlarının arkasını düzeltiyor. "Helikopter pilotumu uyandırmak zorunda kaldım. Beni bu kadar kısa sürede tekrar uçurmayı planlamıyordu."

"Biz de öyle." Jack kıkırdar ve Henry'nin elini sıkar. "Bir sandalye kapın. Gitmeye hazırız."

Kalbim göğsümde bir kırıcı gibi çarpıyor.

Henry burada mı? Benimle Pittsburgh'a mı uçacak?

Kristal mavisi gözler üzerime dikilmiş, yüzlerce duyguyu üzerime yüklüyor. "Nerede yakıt ikmali yapacağız?"

"Seattle'ın hemen dışında."

"Mükemmel." Henry oturmak yerine kokpite giriyor ve başka biriyle selamlaştığını duyuyorum. Sanırım kaptan.

Jack kapıyı mühürlerken heyecan ve korkuyla dolup taşarak sessizce izliyorum. Henry yeniden ortaya çıktı. "Soğutucu dolu mu?"

"Emredersiniz, efendim." Şapkasını düzelten Jack, kapıyı kapatarak kokpitte gözden kaybolur.

Henry önümdeki masaya kahverengi bir kâğıt torba koydu. "Yemek yemediğini düşündüm, o yüzden mutfağa senin için bir şeyler hazırlattım."

"Teşekkür ederim." Aslında açlıktan ölüyorum.

Ceketini çıkarıp koltuğun üzerine atıyor. Altındaki yumuşak kömür grisi tişörte ve kot pantolonunun üzerinden mükemmel bir şekilde s a r k m a s ı n a hayran kalıyorum: çok dar değil ama kaslarını göstermeye yetiyor.

Parmak uçlarımın altındaki hissini nasıl da özlüyorum.

Ona dokunmama izin verildiğini düşünmek.

-Kısa bir süre için bile olsa.

Kıskanç, sahiplenici ve güvensiz olana kadar.

Ve bunu değiştirmek ya da daha iyi hale getirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım bir şey varsa, o da bu olacaktır.

Karşımdaki koltuğa katlanarak emniyet kemerini takıyor ve kabini yumuşak bir müzik doldurana kadar medya sistemiyle oynamaya başlıyor. "Yemek yemelisin, Abbi."

Uçak kalkış için pozisyon alırken dışımızdaki dünya hareket etmeye başlıyor. Dikkatimi dağıtmak için çantanın içindekileri çıkarıp önüme koyuyorum. Granola,

yoğurt, meyve, omlet, çeşitli krem peynirli simitler, somon balığı, domuz pastırması ve danish. Temel olarak, kahvaltı menüsünün çoğu.

"Ne isteyeceğini bilmiyordum. Sana seçenekler sunabileceğimi düşündüm." Henry meyve kutusunu açtı ve ağzına bir üzüm attı. "Uzun bir uçuş olacak."

"Ne kadar sürecek?"

"Dokuz ila on saat. Bu gece geç saatlere kadar Pittsburgh'a varamayız."

Derin, titrek bir nefes alıyorum. Dokuz ila on saat. On beş yirmi saatten çok daha iyi, ama indiğimizde babam hâlâ hayatta olacak mı?

"Neredeyse unutuyordum." Kot pantolonunun cebine uzanıp iki çubuk kurutulmuş hindi eti çıkarıyor ve diğer her şeyle birlikte masaya fırlatıyor. "Ne olur ne olmaz."

Elimde değil, Henry ile geçirdiğim o ilk günü düşünerek kahkahayı patlattım. Tüm o umut, heyecan ve gerginlik. Merak. İmkansız keşkeler.

Her şeyi mahvetmeden önce.

Kahkahalarımın gözyaşlarına dönüşmesi uzun sürmüyor. Artık ne için ağladığımdan bile emin değilim. Henry, benim

Baba. Alaska'dan ayrılıyorum. Şu anda hiçbir şey iyi gitmiyor gibi görünüyor. "Özür dilerim." Gözyaşlarımı elimin tersiyle siliyorum, ama bulanıklıktan göremeyene kadar anında daha fazlası onların yerini alıyor.

Onun emniyet kemerinin çözüldüğünü duyuyorum ve bir an sonra benimki de çözülüyor ve güçlü kollar beni koltuğumdan kaldırıyor. Birlikte masanın olmadığı diğer tarafa oturuyoruz, ben onun kucağındayım, kollarına sarılmışım, yüzüm boynuna gömülmüş.

"Kalkış için koltuklarımızda olmamız gerekmiyor mu?" Henry'nin kokusunu içime çekerek, sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olacağını umarak fısıldıyorum.

"Bu benim uçağım. Ne istersek onu yaparız."

"Tamam." Hareket etmek istemiyorum. Asla. Parmaklarımı tişörtünün etrafına doluyorum ve motor ani hız artışıyla kükrerken olduğum yerde kalıyorum ve sonra yerden kalkıp gökyüzüne tırmanıyoruz.

Onu korkutacak bir şey söylemek istemiyorum, bu yüzden alt dudağımı ısırıyorum ve sessiz kalıp anların geçmesine izin veriyorum,

Henry'nin kollarında olma hissini yeniden hatırlamak - bunu ilk başta deneyimlediğim için ne kadar şanslı olduğumu.

"Keşke zamanda geri gidebilsem," diye fısıldıyorum ona. Göğsü derin bir iç çekişle kabarıyor. "Şimdi olmaz, Abbi." Beni susturuyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi onun ağzını, ellerini, çıplak teninin benimkine değmesini hayal etmeye bırakıyorum.

Tekrar benim olmasını diledim. İşte böyle dalıp gidiyorum.

~ ~ ~

Henry'nin kollarında, kaptanın dahili telefondan Seattle'a doğru yola çıktığımızı söyleyen sesiyle uyanıyorum.

Durumun korkunç gerçekliği göğsüme bir tuğla gibi çarptı. Babam. Kaza. Hemen telefonuma uzandım.

"Yarım saat önce hala ameliyattaydı. Gözümü dört açtım," diyor Henry.

"Sanırım bu iyi bir şey?"

Keçeleşmiş saçlarımı alnımdan itiyor ve sonra kendini tutmuş gibi elini çekiyor. "Evet, bu

iyi."

"Beni hareket ettirebilirdin."

"Seni uyandırmak istemedim. Rahat görünüyordun."

"Evet, dün gece pek uyuyamadım ve
Mide bulantısı ilaçları bazen beni bayıltıyor." Gözlerimin yakışıklı yüzünde gezinmesine izin verdim. "Ve ben rahattım."

Karşılığında bana sıkı bir gülümseme sunuyor. Birden kendimi garip hissettim, ya üstünden inmeliydim ya da onu öpmeliydim. Onu öpmemi sorun etmeyeceğine dair herhangi bir işaret vermedi, ben de kucağından iniyorum.

Bunu bekliyor olmalıydı çünkü ayağa kalktı ve kollarını omuzlarının üzerinde gererek arkadaki küçük tuvalete doğru ilerledi.

Getirdiği yiyecekler hâlâ masanın üzerinde duruyor. O koltuğa doğru kayıyorum ve iğrenmeyecek kadar aç bir şekilde soğuk pastırmayı ve çiğnenmiş omleti seçiyorum.

"Merak etmeyin. Seattle'dan sıcak bir şeyler getirteceğiz." Henry karşımdaki koltuğa geçip telefonunu kontrol ediyor.

"Ben iyiyim. Meyve severim." Yoğurt ve granolaya doğru kaydım, yanlışlıkla masanın üzerindeki bir kapağı

süreç. Toplamak için uzandığımda Henry'nin ayakkabılarına ve çoraplarına iyice baktım.

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum ama işe yaramıyor.

"Ne?"

"Anladığım kadarıyla Miles'tan seni giydirmesini istemiyorsun?" Gözleri kısıldı.

"Neden?"

Bir çileği yoğurda batırıp ucundan emerek cevap vermesini bilerek geciktiriyorum. Gözlerini ağzımda hissediyorum ve bu ilgi anının tadını çıkarıyorum, o ateşli gözlerin bana ne zaman bakacağını, onu böyle emmeme izin verildiğini hatırlıyorum. "Çünkü iki farklı tonda mavi çorap giyiyorsun."

İnliyor ama sonra kendi kendine kıkırdıyor. "Lanet olsun. Bir süreliğine bunu yapmak için endişelenmek zorunda kalmamak güzeldi."

Ta ki ben her şeyi berbat edene kadar. "Özür dilerim."

"Yapma, Abbi." Cebinden telefonunu çıkarıp kaydırmaya başladığında çenesi gerilir.

Gözyaşlarımı uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Yapacak çok işin var mı?"

"Her zaman," diye mırıldanıyor dalgınca.

Konuşmak istemediğini hissediyorum, bu yüzden Seattle'a yaklaşırken pencereden görünen manzaraya odaklanıyorum.

~ ~ ~

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Henry kızgınlığını iyi saklayamıyor.

"Yakıt kamyonunda bir gecikme oldu. Kısa süre içinde tekrar havalanacağız," diye söz veriyor Jack kapıdan çıkarken.

Henry bana bakıyor.

"Jed hala ameliyatta olduğunu söylüyor." Bu hala hayatta demek.

Henry hafifçe başını sallayarak telefonundan birini arar. "Evet.... Spesifikasyonlarda ne durumdayız?" Pencerenin dışındaki yakıt ikmal kamyonunu izlerken ve telefonun diğer ucundaki kişiyi dinlerken utanmadan ona bakıyorum.

O dolgun, yumuşak dudaklar kimseye dokundu mu? Peki ya o eller. Gözlerim daha uzağa, kot pantolonuna ve kemerine kayıyor.

Peki ya geri kalanı?

Yaptığım şey göz önüne alındığında, tek kelime etmeye hakkım olduğundan değil. Connor ve Ronan iyi olup olmadığımı öğrenmek için bana mesaj attılar. Cevap vermedim. O dünya, onlar, onlarla *birlikte* ben... Aklımdan çoktan çıktı.

"Tamam, işte başlıyoruz." Jack geri döndü ve masaya doğru iki yemek tepsisi taşıyor.

"İşte." Kahvaltıdan kalanları temizlemeye yardım etmek için çabalıyorum.

"Teşekkürler. Bu uçuş görevlisi olayını henüz beceremedim," diye mırıldanıyor Jack.

"Bunu uçuş okulunda öğretmiyorlar mı?"

Kıkırdıyor. "Sanırım o günü kaçırdım. Pekâlâ. Birkaç dakika içinde havalanacağız, belki tekrar bu teneke kutuya hapsolmadan önce biraz temiz hava almak için kafanı dışarı çıkarmak istersin."

Kıkırdıyorum. "Sanırım bu teneke kutuyla başa çıkabilirim."

"Seyahat etmek için fena bir yol değil, değil mi?" Göz kırpıyor. "İstersen daha sonra yukarı gel ve kokpiti kontrol et."

"Yapacağım. Teşekkürler."

"...Bir yıl daha sürse de umurumda değil, en az iki koşuyla açılış yapmalıyız!" Henry'nin sabırsız "dediğimi yap" sesi içeri sızıyor. "Dip zaten üç yıldır temiz. Evet. Odunları kulübeyi inşa etmek için kullandık."

Wolf Cove'dan bahsediyor. Şimdi ne planlıyor?

"Hayır.... Kahretsin, hatırlayamıyorum. Bekle biraz." Henry kucağındaki dosyayı karıştırmaya başlar, bir eliyle fermuarını açar. Bir kâğıt parçası kayarak yere düşer.

Hiç düşünmeden çömelip onun için alıyorum. Benim resmim olduğunu fark ettiğimde elim dondu.

Hachiro'nun o gün, büyükbabasının kulübesinin güvertesinde, ben suya bakarken, düşüncelerim Henry ile bir hayata sürüklenirken çektiği fotoğraf.

Henry aslında çıktısını aldı. Bunca zamandır saklıyormuş. "İzinler imzalanmış kadar iyi. Bu bir sorun değil." Henry hâlâ pencereden dışarı bakıyor ve konuşuyordu. Resmi fark etmemiş gibi görünüyor. Bildiğim için kızar mı? Onu hiç tanımıyorum.

Çabucak kotumun arkasına sokuyorum.

"Bak bakalım hafta sonuna kadar revize edilmiş bir plan bulabilecek misin? Kış gelmeden işe başlamak istiyorum, ki bu da o kadar uzak değil." İç çekerek telefonu kapattı. "Yemek için ne getirdiler?"

Normal görünmek için elimden geleni yaparak metal kapağı kaldırıyorum. "Parmesanlı tavuğa benziyor."

Karşıma geçip kucağındaki bez peçeteyi çözüyor. "Güzel. Açlıktan ölüyorum."

Dikkatimi yemeğim, Henry ve dışarıdaki manzara arasında değiştiriyorum, motorlar gürlüyor ve pistten aşağı, bir kez daha gökyüzüne doğru hızlanıyoruz.

Ne söyleyeceğime karar vermek. Bir şey söylemeli miyim yoksa görmezden mi gelmeliyim?

Bunu görmezden gelemem. Feci çöküşümüzden yaklaşık iki ay sonra neden hala dosyasında benim bu resmim var?

Beni hâlâ önemsediği için olduğunu düşünmeyi çok isterdim.

Sonunda tek kelime etmemeye karar verdim. Elimi arkama atıp resmi çıkarıyorum ve masanın üzerinden kaydırarak tabağının yanına koyuyorum.

Çatal havada durur, sabit bakışları çatalın üzerindedir.

Ve sonra yemeye devam ediyor. Bu konuda tek bir kelime bile etmiyor. Tabağını temizleyip ağzını silene kadar.

"Benim hatamdı."

"Neydi?"

Peçeteyi tabakların üzerine atıyor ve ardından kola kutusunu dudaklarına götürüyor. Kolayı önüne bırakmadan önce dört kez boğazını sıktığını sayıyorum. "Bana Scott'ın ne yaptığını söylediğinde senin için endişelenmeliydim. Benim için değil, onun neyin peşinde olduğu için değil."

"Seni tecavüzle suçlatmaya çalışıyordu, Henry."

Henry'nin gözleri pencereden dışarı kayar. "Seni çok korkuttu. Aklına kurtulmak için hiçbir şey yapmadığım bir şüphe soktu. İşte buradasın, yirmi bir yaşında, sadece tek bir ilişki yaşamışsın, o da seni mahveden sik kafalıyla. Elbette bir daha birine bu kadar kolay güvenmekte zorlanacaksın. Söylediklerimi olduğu gibi kabul etmeni beklerdim."
Gözleri bana kayıyor. "Bu senin için adil değildi."

"Michael ile ne oldu-"

"Pislik herif perişan haldeki bir kadından faydalandı. Videoyu gördüm."

Ağzım açık kaldı. Aman Tanrım. "Video mu var?"

"Güvenlik görüntüleri. Senin ona doğru koştuğun ve onun da

koluna girip seni kamarasına götürürken. Ve ertesi sabah ayrılışını. Yüzünü görene kadar onu gerçekten becerdiğinden emin değildim. Sonra hemen anladım." Başını kendi kendine sallıyor. "Birlikte olduğum bir kadının bana bunu ilk kez yaptığını söylemeliyim."

Sözleri yumuşak ve suçlama içermiyor ama yine de bir tokatmış gibi irkiliyorum. "Keşke zamanda geriye gidebilsem ve her şeyi değiştirebilsem. Gerçekten isterdim."

Çenesi geriliyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Hayır. Yani...." Gözlerimi kapatıyorum. "O zaman için öyleydi. Ama orada olmak istemedim. Seninle olmak istedim."

"O gece benimle eve gelmeni sağlamalıydım...." Sözleri bir homurtu ve göz devirmeyle dağılıyor. "Kulübesine geri dönen o iş parçası." Kendi kendine kıkırdayarak iç geçiriyor. "Ama ben yapmadım. Sonra da üstüne üstlük seni bir videoyla tehdit ettim.

Bunun seni korkutacağını biliyordum. En iyi anlarımdan biri değildi, Abbi. Ama..." Tereddüt etti. "Bana hissettirdiklerin hoşuma gitmedi."

"Benim bir videom var mı? *Bizim mi*?"

Bardağının dibine bakmak için duraksıyor. "Bunu sana asla yapmam."

"Bunu son asistanına da yapmıştın," diye hatırlatıyorum. "Hayır, yapmadım."

"İkinizi birlikte videoya çekmediniz mi?" Bu da mı yalan?

"Hayır. Dürüst olmak gerekirse.... istekli olup olmayacağını sordum." Başını kaldırıp ağzımın açık kaldığını görünce usulca kıkırdıyor. "Çatı katımın girişinde bir masa var. Bir gece Kiera soyunup üzerine uzanarak bana sürpriz yapmaya karar verdi. Asansörden çıkıp bu manzarayla karşılaşmanın hoşuma gideceğini düşünmüş. Orada mükemmel bir açıya sahip bir güvenlik kamerası olduğunu fark etmedi."

"Yani her şeyin videosu var-"

"Onu becerirken yüzündeki mutlu ifadeye kadar."

Kendimi farkında olmadan böyle bir duruma soktuğum için utançtan yerin dibine giriyorum. "Ama kameranın orada olduğunu biliyordun."

"Yaptım," diye itiraf ediyor mahcup bir gülümsemeyle. "Hemen ardından güvenlik görüntülerini çektim ki kimse bundan faydalanamasın. Binaya sahip olmanın avantajı."

Kaşlarımı çattım. "Ama onu sakladın."

"Ben yaptım." Gözlerinde ısı parlıyor. "Ve onu izledim. İzlerken keyif aldım; sana yalan söylemeyeceğim. Ama aynı zamanda onu kasama attım ve başka kimsenin görmesine izin vermek gibi bir planım yoktu. Bu seçimim için kendimi şanslı sayıyorum. Ve diğer tüm seçimlerim için de aptalca. Babamı dinlemiş olsaydım, hayatımın son sekiz ayı çok daha kolay geçerdi. Ama artık her şey bitti ve herkes hayatına devam edebilir." Tepsime uzandı. "Bununla işin bitti mi?"

Başımı salladım. Omuzlarımdaki suçun bir kısmını üstlendiği için kendimi daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettiğimden emin değilim. Konuşma tarzına bakılırsa, sanki her şeyin gerçekten bittiği gerçeğini kabullenmiş gibi.

"Sanırım ikimiz de geri alamayacağımız pek çok hata

yaptık."

Tepsileri küçük bir bara taşıyor. "Televizyonda izleyecek iyi filmler olmalı. Ben biraz uyuyacağım." Koltuğu sonuna kadar arkaya yatırıp kollarını başının arkasına doğru uzatıyor, bu hareket gömleğini yukarı kaldırarak göbek deliğinin altından başlayan o nefis ince saç çizgisini ortaya çıkarıyor. "Bir şey duyarsan beni uyandır."

Yirmi Yedinci Bölüm

Henry'nin çok ilerisindeyim, acil servise doğru koşturuyorum, midem düğüm düğüm.

Jed beni bilgilendirmedi.

Mesajlarıma cevap vermedi.

Telefonumun çalıştığını biliyorum çünkü Ronan ve Connor bana mesaj atıyor ama Jed atmıyor.

En kötüsünden korkuyorum. Babamın ölmüş olmasından ve Jed'in bana telefonda söylemek istememesinden.

Bir hemşire nazikçe beni acil servis bekleme alanına yönlendiriyor.

İlk gördüğüm kişi Peder Enderbey. Sırtı bana dönük ama kısa kollu düğmeli ve yazlık yelekli takımını nerede olsa tanırım. Jed'in annesi, ufak tefek sarışın bir kadın, onun yanında duruyor. Doktor kıyafeti giymiş bir adamla konuşuyorlar. Jed ve annesi adamın diğer tarafındalar.

Beni görünce Jed'in gözleri büyüdü. "Abigail!"

"Oh, Tanrıya şükür!" Annem haykırıyor, kısa kahverengi bukleleri keçeleşmiş, gözleri kızarmış.

Midem bulanıyor. Bernadette Mitchell ağlamaz. Hiç.

Yüzümdeki paniği görmüş olmalılar çünkü Jed kollarını kaldırmış bana doğru koşuyor. "Hayır! Her şey yolunda! Ameliyattan çıktı. İyileşeceğini düşünüyorlar!"

Ne? Jed beni kollarının arasına alırken bunu düşündüm. Hiç direnmedim. "Ama.... Neden aramadın?"

"Telefonum bozuldu ve bu hastanedeki hiç kimsenin lanet olası bir kablosu yok!"

Bütün gün burada olduğuna göre, bu makul bir mazeret. Bunu düşünmemiştim bile. "Yani iyi olacak mı?"

"Evet, öyle düşünüyoruz. Henüz erken ama çok sayıda kırık kemiği var. Akciğerlerinden biri çöktü ve dalağı yırtıldı ama daha kötü olmamasının bir mucize olduğunu söylediler."

Rahatlama gözyaşları beni boğarken Jed'in göğsüne doğru çöküyorum.

"Buraya gel, bebeğim." Anne kollarını iki yana açmış bekliyor. Üzerinde hâlâ çiçekli geceliklerinden biri var.

Zaten giydiği elbiselerin çoğuna benziyor; uzun, dökümlü ve bedenini örtüyor. Kollarına atılıyorum, doktorun sorularımızı yanıtlamasını dinlerken onun zorba varlığı tarafından tüketilmekten mutluluk duyuyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, evde olmak iyi hissettiriyor.

"Seni yarına kadar beklemiyorduk, Abigail," Peder Enderbey diyor ki.

"Biliyorum. Şansım yaver gitti." *Henry!*

Gözlerimle onu aramak için annemden yeterince uzun süre uzaklaştım. Onu kayıt masasının yanında, takım elbiseli yaşlı bir kadınla konuşurken buluyorum. Burada çalışıyor gibi görünüyor ve belki de onu tanıyor, çünkü gülümsüyor ve dostça başını sallıyor. El sıkışarak ve Henry'nin teşekkürüyle yollarını ayırıyorlar.

"Bir saniye içinde döneceğim." Henry'ye doğru ilerlerken herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum.

Bana bir gülümseme sunuyor. "Haberler iyi sanırım?" "Evet. Görünüşe göre gerçekten şanslıymış."

"Sevindim." Bakışları annem ve Enderbeylerin beklediği yere kayıyor, gözleri hafifçe kısılıyor. Jed'de,

ben

varsayalım. "Eğer biraz uyumak ya da duş almak isteyen olursa, şehir merkezindeki Wolf'ta bir süitimiz var. Resepsiyona isminizi vermeniz yeterli."

"Bu.... Teşekkür ederim."

"Sorun değil. Sabah ilk iş geri döneceğim. Bir değişiklik olursa 4001 numaralı odayı arayın. Aksi takdirde...." İç geçirir. "Kendine iyi bak, Abbi." Gitmek için döner.

"Bekle!" Aramızdaki her şey bitmiş olsa bile ona tekrar veda etmeye hazır değilim.

Kimin izlediği umurumda değil. Onun için sorun olup olmaması umurumda değil. Kendimi ona atıyorum, kollarımı boynuna dolayarak sıkıca sarılıyorum, güçlü ve sert bedeninin bana karşı verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

Yavaşça nefes vererek kollarını bana doluyor, kucaklamaya karşılık veriyor, burnu kulağımın üstünü sıyırıyor. Bunun kasıtlı bir şefkat işareti olduğunu düşünmek istiyorum. "Gitmeliyim, Abbi," diye fısıldıyor kulağıma.

İsteksizce kendimi onun üzerinden sıyırıyorum ve koridorun sonuna kadar arkasını izliyorum.

~ ~ ~

"Gidip biraz uyumalısın anne. May orada iki yatak odası ve bir kanepe olduğunu söyledi."

"O uyanana kadar hiçbir yere gitmiyorum." Annem babamın hareketsiz elini tutuyor. Bir saat önce odasına girmemize izin verdiler ve ben tüm makineleri ve tüpleri görünce gözyaşlarına boğuldum. Dışarıda, gün ışığının başlangıcı gökyüzüne süzülüyor, yaklaşan güneşin doğuşunu haber veriyor.

Bir hemşire içeri girdi. "Burada durumumuz nasıl?"

"Gayet iyiyiz. Adamım hayatta ve bebeğim
Ait olduğu yere, evine. Şükürler olsun." Sert Anne tüm gücüyle geri döndü.

Hemşire makineleri ve serumları kontrol ederken bana gülümsüyor. "Bu kesinlikle bir lütuftu. Duyduğuma göre Dr. Eisenhower'ı ameliyattan çıkarıp doğruca bir helikoptere atmışlar."

Kaşlarımı çattım. "Yani burada çalışmıyor mu?"

"Dr. Eisenhower?" Kıkırdıyor. "Hayır. New York'tan. Ve Amerika'daki en iyi travma cerrahı olarak kabul ediliyor. Baban Wolf ailesi için oldukça özel biri olmalı."

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Bu yüzden Henry o takım elbiseli kadınla konuşuyordu. Muhtemelen personel şefi ya da öyle bir şeydi. Babamın kazasını duyar duymaz, benimle uçakta buluşmadan önce o telefon görüşmesini yapmış olmalı.

Dr. Eisenhower olmasaydı, babam hayatta kalabilir miydi?

"Nereye gidiyorsun?" Kazağımı ve çantamı alırken annem bana ters ters bakıyor.

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

"Hiçbir yere gitmiyorsunuz, genç bayan. Baban her an uyanabilir. Uyandığında seni burada görmek isteyecektir."

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Ama gitmem gerekiyor."

"Bunun o *adamla* hiçbir ilgisi yok, değil mi? Bu mu?"

Homurdanıyorum. "O *adam* Henry Wolf, ve o benim ve babamın Amerika'daki en iyi travma cerrahına sahip olmasının nedeni."

"Böylece daha sonra hep birlikte onu arayıp teşekkür edebiliriz. Şimdi ailenize odaklanma zamanı."

Kapıya doğru yöneldim.

"Bil diye söylüyorum, Jed Cammie'den ayrıldı. Hâlâ sana aşık. Seni geri kazanmaya kararlı."

Belli ki bunun benim için önemli olacağını, bu haberin Henry'ye koşma isteğimi durduracağını düşünüyor.

"Üzgünüm anne. Gitmem gerek." Kapıdan çıkıyorum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Hadi.... Aç, aç, aç." Otel merkezini üç kez aradım ama kimse cevap vermiyor. Kimse bana otelden ayrılıp ayrılmadığını söyleyemiyor.

Lütfen hala orada ol.

Sessiz koridorda koşturuyorum, oda servisindeki adama başımı sallayarak geçiyorum, en sonunda da yumruğumla kapıya vuruyorum.

Henry kapıyı açar, belinde bir havlu vardır, vücudundan hala boncuk boncuk su damlamaktadır, yüzünde şaşkın bir ifade vardır. "Ne oldu? Bir şey mi oldu?"

Bir adım öne çıkıp onu içeri girmeye zorluyorum. Kapı gürültülü bir patlamayla kapandı. "Dr. Eisenhower. Onu uçakla mı getirdiniz?"

Kaşlarını çatıyor. "Bir iyilik istedim, evet. Neden? Baban iyi mi?"

"Evet. O iyi. O...." Göğsüm yoğun bir duyguyla kabarırken gözlerim bu adamın üzerinde geziniyor.

Aşktan.

Artık bana neler yaşattığı, beni ne kadar incittiği ya da benim onu ne kadar incittiğim umurumda değil.

Ona doğru daldım, ağzına doğru.

Çenesi gerginlikten kasılmış bir halde geri çekiliyor.

"Abbi-" "Hayır. Yapma. Bizim için çok geç *değil*. Geri dönemeyiz,

Ama ileriye gidebiliriz ve bunu daha iyi yapabiliriz. Yapabileceğimizi biliyorum. Bizim için çok geç *değil, o* yüzden bunu söylemeye cüret etme. Bana karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini biliyorum."

Sanki tavanda bir cevap arıyormuş gibi başını geriye doğru eğiyor. Dilimi boğazında gezdirmeyi çok istiyorum ama kendimi tutuyorum ve parmaklarımın göğsüne yerleşmesine izin veriyorum, nefesleri düzensizleşirken bile su taneciklerinin ve soğuktan çakıllı meme uçlarının, sert kaslarını kaplayan tüylerin tadını çıkarıyorum.

Parmaklarımın altında, kalbinin sertçe attığını hissediyorum ve Hızlı.

"Abbi, yapamam. Ben-"

"O zaman bitir!" Buraya gelirken takside Henry'nin başka bir kadınla birlikte olabileceği -muhtemelen olduğu- düşüncesi aklımdan geçti ve hemen karar verdim

bu bahaneyi kabul etmezdi. "Ona üzgün olduğunu söyle ama hiçbir şeye başlamamalıydın çünkü kalbin hep benimleydi. Şimdi bitir çünkü *şu anda* sana *ihtiyacım var.*" Ellerim aşağı kayarak havlusunun üst kısmını kavradı. Onu ortaya çıkarmak için hiçbir şey olmayacaktı, hızlı bir çekiş.

"Oh, sik beni." Gözlerini kapatır ve bir iç çeker. "Kimseyle görüşmüyorum, Abbi. Ben sadece.... Bunu tekrar yapamam. Seninle olmaz."

Ona doğru adım atıyorum, kendimi ona doğru bastırıyorum. "Bana iyi bir neden söyle."

Sonunda bakışlarını indiriyor ve bu dalgın bir bakış. "Çünkü acıttı. Seni incitti." Gözlerini sıkıca kapatıyor. "Ve bu beni neredeyse öldürüyordu. Yapamam...." Başını sallıyor, zihninin içinde bir ikilem yaşanıyor. Yine de mücadele ediyor, bu kadarını görebiliyorum. Çünkü havlunun altında sertleştiğini hissedebiliyorum.

"Bana bak."

Bunu yapmadan önce bir an geçiyor, soğuk mavi gözlerinde yanan ateş dizlerimin titremesine yetiyor. "Beni yalvartma, Henry." Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımın onunkilerin üzerinde süzülmesine izin veriyorum. Dilimin ucunu dudaklarının üzerinde gezdiriyorum.

Dudaklarından yavaşça. Havlusunu çekiştirip yere düşmesi için bırakıyorum. "Yapacağım, ama lütfen beni zorlama." Utanmadan aramızda uzanıp yumruğumu onun uzun aletine doluyorum ve okşuyorum, dudaklarımdan yüksek sesli bir inilti kaçıyor. Henry'nin sikinin nesi var bilmiyorum ama başka hiç kimse onunla kıyaslanamaz.

Kapısından salınmış bir boğa gibi.

Güçlü elleri başımı kavrıyor, parmakları saçlarımın arasından geçerek beni iyice kavrarken ağzı ağzıma saldırıyor, dili ağzımın içine dalıyor, agresif, neredeyse öfkeli kıvrımlarla ağzımı ele geçiriyor. Beni yatak odasına doğru geri götürüyor, yolda tökezleyip masalara ve duvara çarpıyor, bir kez bile benden kurtulmuyor.

Bacaklarımın arkası yatağa çarpıyor ve aniden geriye doğru itiliyorum, Henry'nin çıplak hali üstümde sürünüyor, cüssesiyle beni eziyor, elleri tişörtümde, başımın üzerinden çekiyor ve sonra kot pantolonumda, tokayı açıyor ve onları ve külotumu bir hamlede çekip çıkarıyor.

Sütyenimin önünü aşağı çekiyor, daha arkasını açmadan göğüslerimin serbest kalmasını sağlıyor.

Birkaç saniye içinde çırılçıplaktım ve Henry'nin kucağına oturmuştum, kollarım başını kavrarken ağzının meme ucuma kenetlenmiş görüntüsünün ve hissinin tadını çıkarıyordum, dili beni acımasızca kızdırıyordu.

Bekleyemeyerek aramıza uzandım ve sikini içime doğru yönlendirdim. O kadar ıslağım ki, içime kayarken ona çok az direnç gösteriyorum ve dudaklarımdan derin bir inilti çıkarıyorum.

Elleriyle kalçalarımı kavrayıp beni sabit tutuyor. "Akıllıca davrandın mı? Güvende miydin?" Bunu sorarken bana bakmıyor ama Alaska'dan ayrıldığından beri ne yaptığımı tam olarak biliyormuş gibi çenesi geriliyor.

Belki de öyledir. "Evet."

Tereddüt ediyorum. "Sen

mi?"

"Evet." Şimdi nihayet bana bakıyor ve yalın gerçeği görmeme izin veriyor.

Aman Tanrım. "Başka kimseyle birlikte olmadın."

Bir duraksama ve sonra başını sallıyor.

Alnımı onunkine yaslıyorum ve yalvarıyorum, "Öp beni, lütfen. Beni hemen şimdi öpmen gerek." Çünkü bana sorun olmadığını, yaptığımın yanlış olmadığını söylemesine ihtiyacım var. Ne şimdi ne de hiçbir zaman

bunu bana karşı kullanmayacak.

Beni sırt üstü yatırmak için bizi ters çevirdi. Vücuduyla bana hükmederek, güçlü bir eliyle ellerimi bileklerimden başımın üzerine sabitledi.

Ve sadece bana bakıyor.

"Lütfen kızma. Senin o kadınlarla fotoğraflarını görüp duruyordum ve bu beni çok kötü hissettiriyordu. Ronan ve Connor yardım etti-" Henry içime girip beni ne kadar sert ve uzun olduğuyla mızraklarken haykırıyorum.

"Delirdim *amına koyayım*." Öfkeden kuduruyor, çekiliyor ve sonra bir kez daha itiyor, benden bir çığlık daha kazanıyor. "Bu benim ve ben söyleyene kadar kimse seni beceremez." Kalçalarını durdurarak eğiliyor ve beni derinden öpüyor. "Ama sana kızgın değilim. Gitmene izin verdim. Başka birini istemeye hakkın vardı."

Tutuşundan kurtuluyorum, bir elimle çenesini kavrayıp gözlerini bana çevirmesini sağlıyorum. "Senden başka kimseyi istemiyorum. Asla." Leğen kemiğimi onunkine sürtüyorum ve o inliyor.

Bir bacağını kolunun üzerinden geçirerek, kalçalarını o durgun, yavaş ama güçlü bir şekilde hareket ettirmeye başlıyor, içime girip çıkıyor, her vuruşta kendinden geçiyor.

Kimse beni Henry gibi dolduramaz.

Hiç kimse bana Henry'nin hissettirdiği şehveti hissettiremez.

Bunu az da olsa edindiğim tecrübeye dayanarak söyleyebilirim.

Bana söylemesini beklemiyorum; aramıza uzanıyorum ve parmağımla klitorisimi çalıştırmaya başlıyorum, sert ve hızlı bir şekilde okşuyorum, onunla birlikte gelme fırsatını kaçırmak istemiyorum.

"Siktir," diye küfrediyor, sonunda dizlerinin üzerine çöküp kalçalarımı yukarı kaldırıyor. Acımasız bir hızla içime giriyor, gözleri kendimi okşayan parmaklarıma kilitlenmiş.

Henry yine benim.

Bu adam.... Onu tek başına görmek, beni acımasızca sikerken gergin ve terden parlıyor, beni harekete geçirmeye yetiyor, ona karşı çılgınca çırpınırken benden bir orgazm koparıyor. O da hemen ardından geliyor, homurdanırken zevkten yüzünü buruşturuyor. Kendimi tamamen ona açıyorum, içimde nabzının atması, beni onunla doldurması hissinin tadını çıkarıyorum.

~ ~ ~

"Annen mi?"

Telefonumu yan sehpanın üzerine koydum. "Hayır, Ronan. Bir güncelleme istediler."

Henry'nin sert yutkunması odaya yayılır. "Onları kovmayın."

Duraksıyor ve sonra kıkırdıyor. "Yoksa ne olur? Bana yine şantaj yapmaya mı çalışacaksın?"

Göğsüne doğru kıvrılıyorum, çıplak bedenimi onunkinin üzerine örtüyorum ve onu sonsuza dek burada tutabilmeyi umuyorum. "Hayır, senden rica ediyorum. Lütfen onları kovma. Onlar sadece arkadaşım ve benim için çok değerliler. Onlar-"

"İstesem bile onları kovmayacağım. Michael'ı da kovmadım. Bunu hak etmiş olsa bile."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"O pisliğe terfi verdim. Ve zam. Şimdi Aspen'de müdür. Anlaşmaya göre eşyalarını topladı, bir feribota bindi ve bu konuda ne sana ne de başkasına tek kelime etmedi."

"Ama düşünmeme izin verdin-"

"Çünkü *ben* bir pisliğim." Tereddüt ediyor. "Buraya dönmene izin vermeyecektim, annen hayatını cehenneme çevirecekti ve sen de sefil bir halde geri dönecektin.

ama Michael'la aranızda ciddi bir şeyin başlamasına izin veremezdim."

Henry'nin yakışıklı yüzüne bakmak için dirseğimin üzerinde yükseliyorum. "Ateşkes mi?"

Beni o kadar çok öptüğü için pembe ve kabarık olan dudaklarına alaycı bir gülümseme dokunuyor. Saate bakarken bir iniltiyle düşüyor. "Gitmem gerekiyor. Mürettebat iki saattir bekliyor." Dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor ve sonra beni üzerinden yuvarlayıp yataktan çıkıyor.

Boxer ve kot pantolonunu giymek için şifonyerine doğru yürürken kaslı ve çıplak vücuduna hayranlıkla bakıyorum. "Keşke seninle geri dönebilseydim."

"Evet. Görünüşe bakılırsa bir süre daha hiçbir yere gitmeyeceksin."

"Biliyorum. Sonbaharda okul konusunda ne yapacağımı bilmiyorum." Belki bir yıl erteleyebilirim? Annemin bana ihtiyacı olacak.

Aklımdan bir düşünce geçiyor ve gülümsüyorum. "Artık Wolf Hotel çalışanı değilim."

"İstifanızı vermediniz. Ya da kovulmadın."

"Evet, ama her halükarda, artık işyeri çatışması yok."

Elleri fermuarında duraklıyor, bakışları pencereden şehir manzarasına kayıyor. "Çok farklı hayatlar yaşıyoruz, Abbi."

Kalbim onun sözleriyle battı. Aptal ben. Ne olacağını sanmıştım ki? Sırf çarşafların arasında barıştık diye birdenbire "birlikte" olduğumuz anlamına gelmez. Henry dünyanın dört bir yanında oteller ve kayak pistleri açarken, ben ailemin topraklarını işlemek ve aileme bakmak için beş bin nüfuslu Greenbank, Pennsylvania'ya geri dönüyorum. Artık dünyalarımız, Alaska'da ona kahve götürdüğüm zamankinden bile daha uzak.

Eski Abbi de bunu kabul ederdi zaten.

Henry her şeyi bıraktı, beni kıtanın öbür ucuna uçurdu ve babamı kurtardı. Şu anda bile beni önemsiyor. Ve daha önce bana doğruyu söylüyordu. Aramızda özel bir şey var.

"Evet, sanırım çok farklı hayatlar yaşıyoruz. Ben istediğim şey için savaşıyorum, sen ise yuvarlanıp pes ediyorsun."

Başını pencereden kaldırıp bana kilitleniyor, gözleri şaşkınlıkla parlıyor. "Az önce ne dedin sen?"

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve uzun bir süre çıplak halimi içine çekmesine izin veriyorum. "Beni duydun."

Pencereden ayrılıp önümde durmak için yaklaştı. "Bu bir meydan okuma gibi geldi."

"Belki de öyleydi."

Bakışları göğsüme iniyor ve gözlerinin dokunuşuyla meme uçlarımın diken diken olduğunu hissediyorum. "Ben zor, çabuk öfkelenen ve talepkâr biriyim. Sana zaten çok acı çektirdim."

"Ve bunların hiçbirini hiçbir şeye değişmezdim."

Sinirli bir şekilde iç geçiriyor. "Sik kafalının nesi var?"

"Cammie'den ayrıldı ve görünüşe göre beni geri kazanmaya çalışacak." Gözlerimi deviriyorum.

"Ve onunla uzlaşmak hiç ilginizi çekmiyor mu?"

"Hayır. Kesinlikle olmaz."

"Birlikte olduğun için mi?"-çenesi sıkıştı

-"Diğer ikisi mi?"

Ronan ve Connor fikri onu gerçekten rahatsız ediyor. Ama eski sevgilisi onu geri alırsa ne olacağını sorduğumda Ronan'ın dediği gibi, Henry beni şu anki halimle istiyor olmalı, beni terk etmeden önceki halimle değil. "Hayır. Çünkü Jed geçmişte kaldı ve ben eskiden olduğum kız değilim."

Kıkırdıyor ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirmek için uzanıyor. "Hayır, kesinlikle değilsin."

Bu fırsatı değerlendirip başparmağını ağzımın içine kadar çekiyorum ve bir patlamayla bırakmadan önce sertçe emiyorum.

Yaklaşıyor, bakışlarını yakalamak için başımı geriye eğmeye zorluyor. "Seni görmeye geldiğimde ne olacak?"

"Seni bekliyor olacağım."

"Peki ya zaman ayıramadığım ama sana ihtiyacım olduğu zamanlar. Ya New York'taysam ve seni yanımda istiyorsam? Ya seni çağırırsam?"

"O zaman koşarak gelirim."

Kaşları diken diken. "Annen asla onaylamayacak."

"Hayır. Yapmayacak." Bernadette Mitchell bununla her adımda savaşacak. "Ama ben bununla yaşayabilirim, eğer sen de yaşayabilirsen."

Parmak uçları çıplak tenimde, göğüslerimin üzerinde ve karnımda geziniyor, aşağıya uzanıp dölünün hâlâ aktığı içime dalıyor. Kalçalarımın üzerinde geriye yaslanıyorum ve ona daha iyi erişim sağlamak için uyluklarımı açıyorum.

"Bununla yaşayabilirim. Aslında bu eğlenceli olabilir." Önümde diz çöküyor, meme uçlarımı dişleriyle yakalıyor ve tıslamamı kazanıyor. "İstediğinin bu olduğuna emin misin?"

Eğilip ağzını kendi ağzımla yakalıyorum, dilimle bunu ne kadar çok istediğimi anlatmaya çalışıyorum.

Geri çekildiğimde Henry'nin gözleri kapalıydı ve vücudum adrenalinle doldu çünkü zavallı Jack en azından bir saat daha bekleyecekti. "Tamam o zaman. Artık resmileşti." Hınzır bir sırıtış dudaklarına değiyor. "Kovuldun."

Annem Henry'yi kabul edecek mi?

Jed, Abbi için ne kadar savaşacak?

Abbi ve Henry'nin hikayesinin ne zaman devam edeceğini öğrenin

Öğret Bana

Nina West Yazarının Diğer Kitapları

Kurt Oteli Serisi:

Ayart Beni Kır

Beni

Öğret Bana

Teslim Ol Ronan

Yazar Hakkında

Nina West, günahkâr derecede seksi ve bağımlılık yaratan The Wolf Hotel serisinin yazarıdır. Tatil filmlerini izlemekten, Friends dizisinden alıntılar yapmaktan ve hafta sonları şarap turuna çıkmaktan hoşlanıyor (ama eline bir k a d e h şarap tutuşturan her şeye razı.) Şehirde yaşıyor ama yazlarını kocasıyla birlikte vahşi doğada geçiriyor, bir elinde dumanı tüten bir fincan Bailey's soslu kakao, diğer elinde dram dolu buharlı bir hikâye.

Beni takip edin:

Twitter: https://twitter.com/theninawest

Facebook:

https://www.facebook.com/AuthorNinaWest

Instagram:

https://www.instagram.com/theninawest/

Çeviri Kitaplar
Telegram